

Kasr-1 Arifan

ISSN 1307-7902

9 771307 790000

Kasr-1 Hinduvân'dan Kasr-1 Ârifân'a...

**MUSTAFA İSLAMOĞLU 'BEŞERİN EN ÜSTÜNÜ'NÜN
BÂZİ ÜSTÜNLÜKLERİNİ İNKÂR EDERKEN BİZ
O SEVGİLİYE VEFÂ BORCUMUZU NASIL ÖDEYEBİLİRİZ?**

Ahmet Mahmut Ünlü (Cübbeli Hoca)

- * MEVLİD GECESİ
- * TEVBE ÂDÂBİ
- * ÇANAKKALE, MİLLETLER SAVAŞIDIR.

Editörden

Mevlâ Teâlâ'ya sonsuz hamd-ü senâlar, Peygamber Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâm'a, Onun Âl ve Ashâbına sayısız salât ve selâm olsun.

Sizinde malumunuz olduğu üzere, Hicrî olarak Rebiulevvel ayının on ikinci gecesine tevafuk eden 8 Mart 2009 Pazar gününü, 9 Mart 2009 Pazartesi gününe bağlayan gece Mevlid gecesidir.

Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in, içinde bulunduğumuz Rebiulevvel ayında dünyaya teşrif etmesi münasebetiyle, bu ayın kıymet ve fazileti hakkında bazı rivâyetler gelmiştir. Ulemâdan bazıları:

- Aylar içinde en kıymetlisi Rebiulevvel ayıdır, demişlerdir. Kendilerine sorulmuş:

- Peki Rebiulevvel ayı; içinde bin aydan hayırlı olan Kadir gecesinin bulunduğu Ramazan ayından da mı kıymetli?

- Evet! Ondan da kıymetli. Çünkü Ramazan ayının kıymetini nerden biliyoruz?

- Hakkında âyet-i kerimeler ve hadîsi şerifler var.

- Peki o âyet-i kerime ve hadîsi şerifleri bize kim beyan etti?

- Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*).

- O hangi ayda dünyaya teşrif etti?

- Rebiulevvel ayında.

- Demek ki Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) doğmasa, ne kadir gecesinden haberimiz olacaktı, ne de Ramazandan ayından. Öyleyse O'nun doğduğu aydan daha üstün bir ay olabilir mi?..

İşte bu manadan dolayı bazı âlimler Rebiulevvel ayı için "en kıymetli ay" demişlerdir.

Rabbim Mevlid Gecesini en güzel şekilde ihyâ etmeye bizleri muvaffak kıлып, Rebiulevvel ayının başından sonuna kadar, dilimizin döndüğünce Güllerin Efendisinden bahsetmeyi cümlemize nasip eylesin.

Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in doğduğu gece, bir takım acayip haller meydana geldiği çeşitli Siyer kitaplarında geçmektedir. Kısaca ifade edecek olursak; Kisranın sarayının beşik gibi sallanması, Mecûsilerin bin yıldır hiç sönmeden yanan ateşle-

rinin sönmesi, etrafında pek çok kilise ve tapınak bulunan Save gölünün suyunun çekilmesi, Sema ve vadisini sular basması, Mubezan denen zâlimin korkunç kâbuslar görerek sabahı zor etmesi gibi bir çok hadiseler o gece zuhûr etti. Bu olayların zuhûrundan da anlaşılıyordu ki, artık Dünyada dengeler değişecek ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacak... Kısaca, Efendimizin doğumuyla ehli küfür büyük bir şamar yiyordu.

Mevlâ Teâlâ, Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in doğum gecesi hürmetine ehli küfre okkalı bir şamar daha indirsin. Dünyadaki güç dengelerini, Mevlid Gecesi hürmetine müslümanlar lehine değiştirsin! Amin!!!

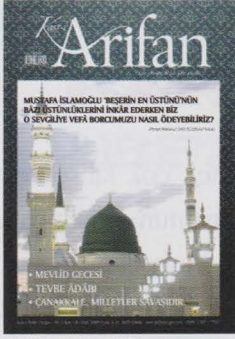
Bu ayda bizim için önem arzeden olaylardan bir tanesi de, Çanakkale zaferinin yıldönümü olmasıdır. Bu olay gerçekten çok önemli tarihi bir vâkıdır. Bu necip millet, yokluk ve imkânsızlıklar içinde olmasına rağmen canını dişine takmış, etten ve kemikten kale kurarak yedi düvele karşı dinini, vatanını, mukaddesâtını korumuş ve canlarını seve seve feda edip dünya tarihine altın harflerle "Çanakkale geçilmez" diye yazdırtmışlardır. Dile kolay, iki yüz elli bin vatan evladı bu uğurda şehid olmuştur. Anadolu'nun hemen hemen her evinde, ocağında bir Çanakkale şehidine fâtilhalar okunur ağıtlar yakılır. Böylesine şanlı bir zaferi, bir kahramanlık destanını hatırlamadan, anmadan geçemeyiz. İnşallah 18 Mart Çarşamba günü Çanakkale zaferini idrak edip, dünyaya parmak ısırtan şanlı ecdadımızı, her sene olduğu gibi yine rahmet ve minnetle anacağız.

Bu vesileyle, hepimizin geçmişlerinin ervâhı için, hâssaten Çanakkale şehidlerinin ruhları için bir Fatihâ, üç ihlas okumanızı istirham ederken, tüm Kasrı Ârifân okurlarının Mevlid kandilini tebrik ediyor, hakkımızda hayırlara vesile olmasını Rabbimden niyaz ediyorum...

M. Özşimşekler

mustafaozsimssekler@arifandergisi.com

Mart - 2009

Sayı: 18

Yıl: 2

ISSN NO: 1307-7902

İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu

Yazı İşleri Müdürü

Bekir ÇALI

Genel Yayın Yönetmeni

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Pazarlama - Dağıtım

Hakan SELÇUK

Grafik Uygulama

Selçuk ESER

Reklam

Hakan SELÇUK

Abone Sorumlusu

Fatih CAN

Yurtiçi Abonelik Bedeli (yıllık)

60 TL.

Yurtdışı Abonelik Bedeli (yıllık)

65 Euro / 90 \$

Abonelik için Banka Hesap No

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-1 No. Hes.

Kuveyt Türk (Bahçelievler Şubesi) 734218-2 No. Hes.

Albaraka Türk (Bağcılar Şubesi) 465001-1 No. Hes.

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-101 (\$) No. Hes.

Iban No: TR08 0020 6000 6000 5321 0501 01

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-102 (Euro) No. Hes.

Iban No: TR78 0020 6000 6000 5321 0501 02

Posta Çeki

Posta Çeki 5496163 Bekir ÇALI

Adres

Fevzi Çakmak Mahallesi Dağyolu Caddesi

2/1 Sokak Yılmaz İŞ Merkezi No: 1/5

Bağcılar / İSTANBUL

Telefon: 0212 634 01 71

Faks: 0212 634 01 90

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

MİLSAN

Cemal Ulusoy Cd. No: 38/A

Bahçelievler / İSTANBUL

Tel: 0212 471 71 50

* Dergimizde yayınlanan yazı, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam verenine aittir.

EFENDİ HAZRETLERİYLE
GÖRÜŞMELERİM

A

Mustafa İslamoğlu 'Beşerin En Üstünü'nün Bazı Üstünlüklerini İnkâr Ederken Biz O Sevgiliye Vefâ Borcumuzu Nasıl Ödeyebiliriz?

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

08

MEVLİD GECESİ

M

İsâ (Aleyhisselâm) - Haşa Öldü mü?
Hüseyin AVNİ

18

MÜ'MİNLER "YALNIZ ALLAH'TAN" KORKUP SAKINIRLAR

M

Çanakkale, Milletler Savaşıdır
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

26

TEVBE ÂDABI

R

Efendi Hazretleriyle Görüşmelerim

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

04

MEVLİD GECESİ

M

MEVLİD GECESİ
Mehmet TALÛ

14

MÜ'MİNLER "YALNIZ ALLAH'TAN" KORKUP SAKINIRLAR

M

Mü'minler "Yalnız Allah'tan" Korkup Sakınırlar
Ali Ulvi UZUNLAR

22

ÇANAKKALE, MİLLETLER SAVAŞI

M

Tevbe Âdabı
Adem ŞENER

30

Çok Özel
Kampanya

İsa (Aleyhisselâm)ın İnisi
Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

34

Mevlid Kutlaması Bir "Bid'at-i
Seyyie" Değildir
Mehmet Talû

36

Bir Tefsirin (!) Yanlışlarına İğne
Deliğinden Bakış...

Ali EREN

40

Bir Adsız Kahraman: Eskişehirli
Nasuh Onbaşı
Ahmet BOZDOĞANLI

44

Kadın Nasıl Mutlu Edilir?
Hamdi KALYONCU

50

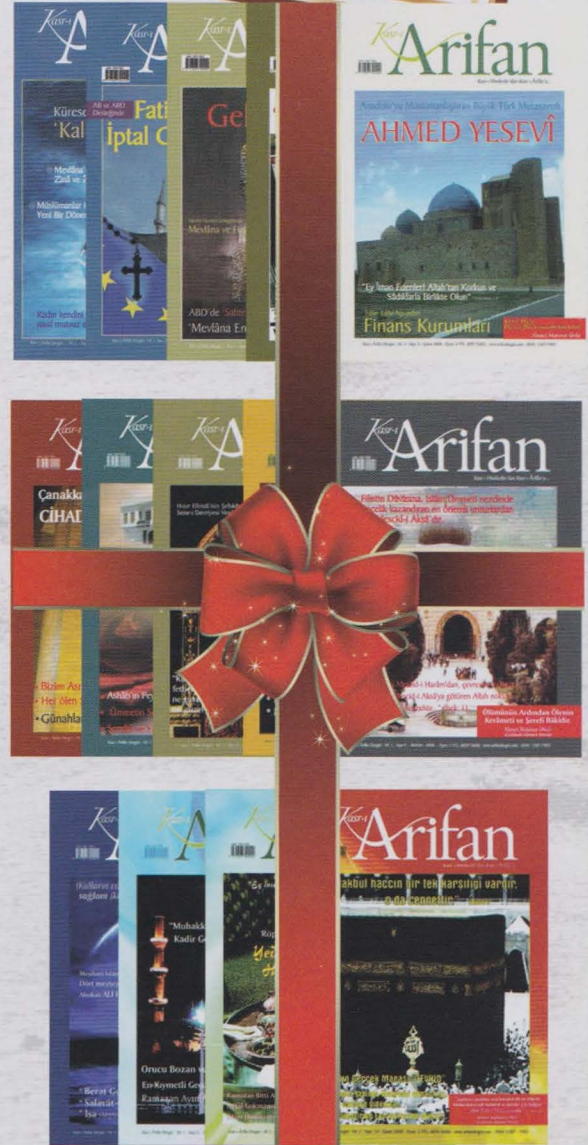

Çocuk Eğitiminde Baba'nın Rolü
Şerife TORTOP

52

Gingseng
Yunus ERSİN

58

Stoklarımız Sınırlıdır

Siparişleriniz için
0212 434 1 131

www.arifandergisi.com

EFENDİ HAZRETLERİYLE GÖRÜŞMELERİM

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
www.cubbeliahmethoca.tv

Allâh-u Te'âlâ'ya sonsuz hamdü senâlardan, Rasûlüne ve Âl-i Ashâbına sınırsız salâtü selamlardan sonra!

Geçen aydan beri Üstâdımız Hazretleriyle müteaddid defâlar görüşmelerimiz oldu. Yanına her girdiğimizde şu rivâyet mutlaka aklımıza geliyor. Evliyâullahtan biri mânâ âleminde Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'i görünce, O'na amellerin en üstününün ne olduğunu soruyor. Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) de ona: **“Ölü olsun diri olsun, Allâh dostlarından bir velînin huzûrunda bir koyun sağacak kadar az da olsa oturmandır”** buyuruyor.

Biz de asrımızın en büyük velîsi olan Efendi Hazretleri'mizin yanına girerken hayâtımızda işleyebileceğimiz en fazîletli amelin, O'nun huzûrunda kısa süreli de olsa durabilmemiz olduğu bilinciyle huzûruna giriyoruz.

Bizim geldiğimiz kendisine bildirilince mutlaka tebessüm ediyor, sevinç izhar ediyor ve kısa aralıklarla da gitsek: **“Neredeydin? Göresim geldi”** gibi iltifat içeren sözlerle bizi karşılıyor.

Allâh-u Te'âlâ hak etmediğimiz halde bize anamızdan babamızdan daha yakın davranan, çocukluğumuzdan bu güne bizi terbiye

ve himmet dâiresinde saklayan bu yüce Veliyi hem bizim tarafımızdan, hem de bütün ihvânı tarafından hayırla mükâfatlandırısın ve kendisine fevka't-tecellîler ihsân eyleyip, bizi O'ndan, O'nu bizden, cümlemizi silsilemizin büyüklerinden ve Habîbi Edîbi Muhammed Mustafâ'sından (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) ayırmasın. Âmin!

Bu yakınlarda bir kere Üstâdımız Hazretleri'nin yanına girdiğimizde: **“Eski kuvvetler kalmadı, onun için biraz uzanıyorum, kusura bakmayın”** deyince: “Efendim siz bu zamana kadar hiç istirahat etmediniz, beş-on dakikalığına uzanırdınız, sizi dediğiniz vakitten bir dakika sonra uyandıracak olsak bize kızdınız. Zaten gözünüz uyurken de kalbiniz uyanık olurdu, dilinizden zikir eksik olmazdı, bâri şimdi biraz istirahat edin ama bu istirahatleriniz de mutlaka büyük tecellîlere vesîledir.

Nitekim evliyâullahtan biri hiç uyumazmış, sonra bir kere uyuduğunda Allâh-u Te'âlâ'yı mânâ âleminde görünce artık yastıkla gezer olmuş ve bu hususta söylediği Arapça bir beyitte: ‘Kalbimin sevincini uyku da gördüm, artık uyuklamayı ve uykuyu sever oldum’ buyurmuş.

Ayrıca asıl kuvvet ruhtadır, sizin rûhunuz bulunduğunuz yerden bütün ihvâna imdat edecek kuvvettedir” dediğimde, aşırı tevâzuundan ve hayâsından dolayı bir yandan mahcub oldu, diğeryandan: **“Estağfirullâh! Estağfirullâh! Ben-**

de bir şey yok, mâşallâh her şeyi hatırlıyorsun, bir şey unutmuyorsun, Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem): “İlmin âfeti unutmaktır, onu zâyi etmek ise ehli olmayana anlatmaktır” buyuruyor, Allâh-u Te’âlâ bize faydalı şeyleri unutturmasın” buyurdu.

Üstâdımız Hazretleriyle her görüşmemde olduğu gibi, bu yakınlarda da defâatla babamın hâli hatırını sordu. Babam, Ali Haydar Efendi Babamızın zamanından beri Üstâdımızın yakın arkadaşı olduğu için onu sorması doğaldı. Ancak bir kere: “*Seni bize verdiği için ona çok değer veriyorum, baban da annen de kıymetli kimseler*” deyince, anladım ki Üstâdımız nezdinde en kıymetli amel, bir insanın çocuğunu İslâmî ilimleri tahsil yoluna ayırmasıdır.

Üstâdımızın vefâsı gerçekten dillere destan olacak niteliktedir. Kendisi ne kadar ağır hasta olsa bile yanına gelenlere hal hatır etmekle kalmaz, mutlaka anne babalarını ve yakınlarını sorar. Hele bir de onlar ilme çalışmış veya

ilme çalışanlara yardımcı olmuş kimseler iseler, onları hiçbir zaman unutmamıştır.

Üstâdımız Hazretleri bana, sohbet ne-relere gittiğimi sorunca, o gün Bursa’ya gideceğimi söyledim. O zaman: “*Bursa’da cemâat nasıl?*” diye sordu. Ben de: “Güzel, külliye doluyor, siz de orada vaaz etmişsiniz ve çok beğenmişsiniz, hepsi sizin bereketiniz. Herkes sizinle yaşıyor, varlığınıza yetiyor” dedim.

Efendi Hazretleri: “*Tefsir çalışmaları nasıl gidiyor, hangi âyete geldiniz?*” diye sorunca ben: “Şimdi biz: ‘**Rahmetim her şeyi kaplamıştır, ama ben ahirette onu.....O, Ümmi Nebîye uyanlar için tahsis edeceğim**’ (A’raf Sûresi: 156- 157’den) âyet-i kerîmelerinin tefsirindeyiz, siz her yerde; evlerde, bahçelerde, yol kenarlarında yazdırıyordunuz ve ‘*Yol yürümele biter*’ buyuruyordunuz. Ben: ‘Efendi Hazretleri! Şekerim dört yüze çıkmış, gelecek tâkat bulamıyorum’ desem, siz: ‘*Söz veriyorum sana, yola çık iyileşeceksin, bir şey olmayacak*’ buyuruyordunuz. Gerçekten de bir şey olmuyordu, benimle birlikte şeker hastalığına tutulanların kiminin gözü görmez oldu, kiminin ayakları yürüyemez hâle geldi, ama siz: ‘*Allâh gözlerini tefsire bağışlasın*’ diye duâ etmişsiniz, hamdolsun hâlâ kitapları görebiliyorum, hepsi sizin duânızın bereketleri, hepsi sizin kerâmetleriniz” diye cevap verdim.

O zaman Üstâdımız Hazretleri: “*Bu tefsiri yazmamızı bize Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) emretti, tabî ki O bizi kayırır, dîne en büyük hizmet Allâh-u Te’âlâ’nın kelâmını kullarına anlatmaktır, işte tefsir yazmak bunu yapmaktır, bu yazılanlar Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)’e arzediliyor, O’nun kabûlünden geçtikten sonra yazılıyor, ona göre gayretli çalışmak lazım. Nefis yalandan yere hasta olur, işine gelen şeylere üşenmez ama ilme-ibâdete karşı hastalık bahâne eder.*”

Bir keresinde İhsân Efendiyle yolculuktayken “bir”de yattık, “üç”te onu kaldırıncaya: ‘Hoca Efendi! Yüz lira vereyim bırak beni’ demeye

başladı ama ben onu bırakmadım, insan kalkıp abdest alınca şeytanın attığı düğüm çözülür, o zaman ibâdeteye doymaz olur. Birine de namaza kaldırmak için 'Kum; (kalk)' dediler, o da: 'Kum; yat demektir' deyip geri yattı. İşte nefis ibâdetten böyle zorlanır, anlamazdan gelir. İhsan Efendi çok iyi hâfız ve âlim idi, Efendi Babam onun için: 'Ne güzel yardımcın var' buyururdu. Hanımı da çok Sâliha bir kadın idi, bütün çocuklarını hâfız yetiştirdi, İhsan Efendiye: 'Hanımın milleti hâfız yapıyor, şeref sana kalıyor' derdim. İşte onlar çalıştılar şimdi kabirde rahat ettiler.

Bir talebesi onun mezarına gitti, vasiyeti üzere Bakara Sûresi'ni okudu, sonra hocasını görmek için çok mürâcaat etti, o sırada daldı. Onu aşağı doğru indirdiler birde baktı göz görebildiğine geniş bir bahçe, İhsan Efendi de kolları sıvalı bir vaziyette abdestten geliyor. Sonra bu zuhurâtını yakınlarına anlatınca: 'Hoca Efendi yeni abdest almışken, kolları sıvalı vaziyette vefat etti' dediler. O da o zaman bunun sırrını anladı. Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem): '**Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz, nasıl ölürseniz öylece dirilirsiniz**' buyurdu. Çok dikkat edelim, dünyânın şakası yok, burası çok tehlikeli bir yer, bir defa gelmiş bulunduk, artık kazanmaktan başka çâre yok" buyurdu.

Üstâdımız Hazretleri: "Sen daha gençsin, yaşın kaç oldu?" diye sorunca, ben: "Kırk dört oldu" dedim. O zaman: "Ne zaman o kadar oldun? Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem): '**Yaşı kırkı geçip de hayrı, şerrini geçmeyen cehenneme hazırlansın**' buyuruyor" deyince, ben: "Benim hayrım şerrimi geçmiş değil, duâ buyurun da bundan sonra telâfi edelim" dedim. O zaman: "Yok yok, öyle değil, öyle konuşma, Rabbim cümlemizi hayırla yaşatsın ve hayırla alsın" buyurdu.

Sonra: "Barajlar doldu mu, yağmurlar çok yağdı mı?" diye sorunca, ben: "Günlerdir yağıyor, barajların doluluk oranı yüzde altmışı geçti, hep sizin duânızın bereketi, evvelce de ne zaman yağmur duâsı yapsanız hemen yağardı, bunu herkes görürdü" dedim. O zaman:

"İnsanlar çok günahkâr ama yağmurda hayvanların da, çocukların da hakkı var, onun için Rabbim duâlarımızı kabul ediyor, ama herkes İslâmiyeti isteyecek olsa onu da tamamıyla lutfeder, fakat kar çok yağmıyor, köylere de eskisi kadar yağmıyor, bu da bir bereketsizlik işaretidir, yine de çok hamdedelim, bir yandan da istiğfâra devam edelim. Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem): "Rukû eden kullar, yaylımdaki hayvanlar ve emzikteki bebeler olmasaydı, Allâh (mayıs yağmuru gibi) üzerinize azab yağdıracaktı" buyuruyor. Kur'ân okuyanlar olmasa gökten bir damla damlamaz. Allâh-u Te'âlâ üniversiteye giden milyonlarca kişiye itibar etmez ama besmele çeken bir talebeyle itibar eder" buyurdu.

Efendi Hazretlerimiz'in huzûru saadetlerinden ayrılırken tekrar sıhhatini sorduğumuzda; "Elhamdülillah çok iyiyim, ağrım sancım yok, hiçbir sıkıntım yok, hacıannemiz bana iyi bakıyor, temiz pak bakıyor. Hadîs-i şerifte gelir ki, '**İsimler gökten iner.**' o da adı gibi şerefli kılınmış sâliha bir kadın. Ben ondan razıyım Allah'da ondan razı olsun." diye cevap buyurdular. Böylece Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in sünnetlerinden biri olan, eşe iltifat kaidesini işleterek bununla da bize örnek oldular.

Gördüğünüz gibi Efendi Hazretleri evelden beri tanıdığınız üzere âyet-i kerîme ve hadîs-i şeriflerle kıymetli vaazlarına devam etmektedir. Bize düşen de, O'nun bu nasihatlerini güzelce okuyup amel etmek ve herkese iletmeğdir. Daha yazılacak çok şey vardysa da, bunlar özel konular olduğu için, biz sizlere hepimizi alâkadar eden genel konuları aktarmayı münâsip gördük.

Allâh-u Te'âlâ Efendi Hazretlerine hayırlı uzun ömürler, sıhhatü âfiyetler lutfeyleyip, bizlere de O'nun elinde seyr-i sülûkümüzün itmâmını nasîb eylesin. Âmin diyen kuluna Allâh rahmet eylesin. Âmin!

MUSTAFA İSLAMOĞLU 'BEŞERİN EN ÜSTÜNÜ'NÜN BÂZİ ÜSTÜNLÜKLERİNİ İNKÂR EDERKEN BİZ O SEVGİLİYE VEFÂ BORCUMUZU NASIL ÖDEYEBİLİRİZ?

Bu reddiyeleri kaç kişiye ulaştırırsanız ve **Rasûlüllâh**

(*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in şânını tasğir ve şerefini tenkis için uydurulan bu hezeyanlara inanarak **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in şefâatinden mahrum olmaktan kimleri kurtarırsanız, Allâh ve Rasûlü nezdinde o denli mahbûbiyet ve makbûliyet kesbedecek ve Makâm-ı Mahmûd'un Sâhibinin ırzını ve haysiyetini koruyan bahtiyarlar zümresinde haşrolunacaksınız.

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
www.cubbeliahmethoca.tv

İdrâkiyle müşerref olacağımız Mevlid ayı olan Rebî'u'l-evvel ayında Rahmeten li'l-âlemîn olan **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)i bize gönderen Allâh-u Te'âlâ'ya sonsuz hamd-ü senâlardan, kendisi: **"Ben ancak çokça hidâyet eden bir rahmetim"** buyuran **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e ve âl-i ashâbına sınırsız salât-ü selâmlardan sonra!

Bu ayki yazımızın başlığından da anlayacağınız üzere; Kâdî İyâz, Suyûtî ve Nebhânî gibi büyükler işlerini güçlerini, keyiflerini ve zevklerini terkedip bütün ömürlerini **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in dînine ve O'nun fazîletlerinin neşrine hizmet uğrunda kitaplar yazmaya vakfetmişlerken, Mustafa İslamoğlu gibi birileri de bütün mesâilerini **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in bâzı fazîletlerini inkâr etme ve insanlara da bu inkârcı fikirleri telkin etme uğrunda hebâ etmektedirler. Ne yazık

ki, İslâmî ilimlerden yoksun olan günümüz Müslümanlarının bir kısmı, canları gibi hattâ canlarından ileri sevdiklerini iddiâ ettikleri Peygamberlerinin en sahîh kaynaklarda yer alan fazîletlerini hayâsızca ve pervâsızca inkâr eden bu kişi hakkında hâlâ: "O kültürlü ve âlim biridir, belki bir bildiği vardır, Cübbeli Hoca niçin Müslümanların aleyhinde konuşuyor?" diyebilmekte, böylece de icmâa muhâlefetten başka hiçbir meziyeti olmayan bu kişinin şaz görüşleri karşısında **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in, kendisi hakkındaki açık beyanlarını, sahâbenin kavfî ve filî tatbîkâtını ve on dört asır ulemâsının cumhûrunun görüşlerini rahatlıkla göz ardı edebilmektedirler.

Bu reddiyeleri hazırlamam ve sohbetlerimde bu konuları gündeme getirmem husûsunda beni tenkid edenleri insâfa dâvet ederek kendilerine şu soruyu yöneltiyorum: "Mustafa İslamoğlu *"Yahudileşme Temâyülü"* kitabında; hayızlı kadının mescide girmesinin

helal olmadığını söyleyen **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)i, ashâbını ve günümüze kadar gelip geçmiş dört mezheb ulemâsının tümünü Yahudilere meyletmekle ithâm ederken, “*Üç Muhammed*” kitabında ise, Ka’bu’l-Ahbâr gibi, sahâbenin dahi kendisinden ilim öğrendiği yüce bir Tâbi’î’yi, Yahudi Kabbalizmine dayalı hadis uydurmakla suçlarken, ayrıca Şifâ-i Şerîf sâhibi Kâdı İyâz ve Hasâis sâhibi Suyûtî gibi büyükleri, dolayısıyla onların kaynak gösterdikleri Buhârî, Müslim ve Ahmed ibni Hanbel gibi muhaddis ve müctehitleri **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e karizma kazandırmak için hadis uydurma iftirâsıyla karalarken hiç çekinmiyor da, ben bu zatları ve doğru görüşlerini müdâfaa uğrunda reddiye hazırlarken niye çekineyim? Ayrıca şunu soruyorum: “İnsanlar ona ‘Sen bu büyükler hakkında nasıl böyle ağır ithamlarda bulunabiliyorsun ve bunca sahîh hadisi nasıl inkâr edebiliyorsun, sen bu cesâreti nereden alıyorsun?’ diyecekleri yerde, nasıl oluyor da bana: ‘Sen bu kişinin hakkında nasıl konuşabiliyorsun’ diyebiliyorlar.”

İşte bu fakir kardeşiniz vakitlerimin darlığına, işlerimin yoğunluğuna ve sağlığımın bozukluğuna rağmen **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in şefâatine nâil olma umûduyla ve kendisinin, fazîletlerini isbat husûsunda gayret gösterenlere ulaştırdığı himmet beklentisiyle, bir de **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in bizim üzerimizdeki sonsuz haklarının bir kısmını te’diye niyetiyle bu Mevlid ayında İslamoğlu’na karşı bu reddiyeleri hazırlamaya gayret ettim. **Allâh-u Te’âlâ** bu gayretimi Kendi katında makbûl eyleyip, Habîbi nezdine de mârûz eylesin. Artık bu ay ve bu dem vefâ vaktidir. Kasr-ı Ârifân okuyucuları olan sizler bu reddiyeleri kaç kişiye ulaştırırsanız ve **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in şânını tasğir ve şerefini tenkis için uydurulan bu hezeyanlara inanarak **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in şefâatinden mahrum olmaktan kimleri kurtarırsanız, Allâh ve Rasûlü nezdinde o denli mahbûbiyet ve makbûliyet kesbedecek ve Makâm-ı Mahmûd’un Sâhibinin ırzını ve haysiyetini koruyan bahtiyarlar zümresinde haşrolunacaksınız. İnanın ki bunu size tüm samîmiyetimle söylüyorum ve Rabbinin huzûrunda karşılaştığımızda Habîbinin sancağı şerîfi altında O’nu sevenler ve savunanlar arasında buluşmayı size vâad ediyorum. Çünkü bu garip zamanda Kâinatın Efendisi için fedâkarlıkta bulunanların ecri aslâ zâyî edilmeyecektir.

Şimdi **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in şânını düşürmek için bâzı başlıklar altında toplanan bâtil fikirle-

ri, dergimizde bize ayrılan bölümün sınırlılığını da göz önünde bulundurarak kısaca reddetmeye çalışalım.

RASÛLÛLLÂH (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) **BİZİM GİBİ BİR BEŞER DEĞİLDİR**

İslamoğlu Tevbe Sûresi’nin yüz yirmi sekizinci âyet-i kerîmesinde geçen: “**Size kendi nefislerinizden olan bir Rasûl geldi**” cümleyi celîlesinin tefsîrinde bakın ne diyor:

“*Bu ibârenin en geniş anlamı: ‘Melek ya da olağanüstü yetilere sâhip biri değil, sizden, sizin gibi insan bir peygamber’ demektir.*” (Mustafa İslamoğlu, Hayat Kitabı Kur’ân Gerekçeli Meâl Tefsîr, 1/367)

Ben de size bu ibârenin daha geniş anlamını söyleyecek olursam: “Peygamberde olağanüstü yâni herkesin yapamayacağı hârikulâdelikler, daha açık bir ifâdeyle, bir benzerini yapabilmekten herkesi âciz bırakacak mucizeler yoktur” demek istiyor. Çünkü “*olağanüstü*” tâbiri; “alışlagelmemiş ve herkesin yapabileceği bir şey olmanın fevkinde olan” mânâsında kullanılmaktadır ki, bunun karşılığı; peygamberlere mahsus olan “mûcize”den başka bir şey olamaz. Zâten İslamoğlu “*Üç Muhammed*” adlı kitabının bir çok yerinde **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in ancak bir beşer olduğu konusunu işlerken, **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in diğer insanlardan farklı ve üstün olan bir çok husûsiyetini teker teker çürütmeye çalışıyor. Nitekim o “**Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in, arkasını da önü gibi gördüğü”nü söyleyen ve bu görmenin, gözün görüşüyle aynı olduğunu kabûl eden Ahmed ibni Hanbel gibi ulemânın ekseriyetinin bu husustaki hadisleri yanlış anladıklarını söylüyor. (Mustafa İslamoğlu, *Üç Muhammed*, sh:86-87)

Oysa bir çok hadîs-i şerîfte geçen: “**Ben önümden gördüğüm gibi ardımdan da görüyorum**” (Muvattâ, 1/167, Buhârî, no:742, Müslim, no:423) ifâdesi, bu konuda hiçbir yanlış anlayışa mecâl bırakmıyor. İslamoğlu bununla da kalmayıp, bütün dinlerin hak olduğunu ve Allâh’ın azâbının sonsuz olmadığını savunan Mûsa Cârullâh gibi bir mülhidin: “*Peygamber kendisini ümmetin bir ferdi gibi takdim ediyor. Öyleyse ümmetin her ferdi de Peygamber gibidir*” (Mustafa İslamoğlu, *Üç Muhammed*, sh:34) şeklindeki inkâr kokan hezeyânını kendi deyimiyile ‘sarsıcı beyânını’ benimseyerek naklediyor.

Belki de bunun içindir ki, İslamoğlu, Emine Şenlikoğlu ile yaptığı bir mülâkatta: “*İnsan kendini peygamber de sanabilir, ilâh da sanabilir*” gibi lafları rahatça sarfedebiliyor. “Milleti nasıl bilirsin?” diye sorulan bir adamın: “Kendim gibi” demesi gibi, İslamoğlu da bu gibi düşüncelerin insanın aklından geçebileceğini söylüyor. Oysa şükrolsun ben bu yaşıma kadar hiç böyle

bir şey düşünmedim, hattâ kâmil mânâda bir Müslüman olduğumu bile düşünemedim. Ama: "Peygamber herkes gibi bir insandır, herkes de peygamber gibi bir insandır" zihniyetinin, bu gibi vesveselere yataklık yapması kaçınılmazdır.

Evet. **Allâh-u Te'âlâ** Kehf Sûresi'nin sonunda Habîbine: "**Ben de sizin gibi bir beşerim**" demesini emrediyor. Ama böylece, "Size gönderdiğim Peygamber, melekten ve cinden olmayıp, sizin gibi insan cinsinden olduğu için, O'na tâbî olmanız kolay olacaktır" buyurmak istiyor. Yoksa: "O sizin gibi, siz de O'nun gibisiniz, aranızda hiçbir fark yok" buyurmak istemiyor. Zâten peşi sıra: "**Bana vahiy geliyor**" sıfatını ekletmesi **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in diğer insanlardan ne kadar farklı olduğunu ortaya koyuyor. Cebrâîl'in kendisine vahiy getirdiği bir zât ile, şeytanların vesveselerinden kurtulamayan sâir insanlar arasında bir fark olmadığını söylemek de şeytanların telkînâtından biri olsa gerektir.

"Parmağının işâretiyle ay yarılan" (Buhârî, no:4864, Müslim, no:2800), "Parmaklarının arasından yüz bin kişilik orduya yetecek kadar su çıkan" (Buhârî, no:4152), "İki kişilik yemeği bin kişiye yedirip hepsini doyuran" (Buhârî, no:4102, Müslim, no:2039), "Ağaçlar bile dile gelip kendisinin peygamberliğine şâhitlik yapan" (Bezzâr, no:2411, Dârimî, no:16, Ebû Yâ'lâ, no:5662), "Ayrılığına dayanamayarak hurma kütüğü inleyen" (Buhârî, no:3583, İbni Mâce, no:1414), "Kendisine ağaçlar bile selâm veren" (Müslim, no:2277, Tirmizî, no:3626), "Elinde çakıl taşları tesbih eden" (Bezzâr, no:2413), "Kurt kendisiyle konuşan" (Buhârî, no:3690, Müslim, no:2388), "Pişmiş koyun kendisine zehirli olduğunu haber veren" (Buhârî, no:3169, Ebû Dâvûd, no:4512) ve "Kendisi hürmetine Allâh'a duâ eden bir âmânın ânında gözlerine kavuşmasına vesîle olan" (Tirmizî, no:3578, İbni Mâce, no:1385) bir zâtın, bizim gibi bir beşer olduğunu, her birimizin de bir peygamber gibi olduğunu nakleden bir adamın görüşleri reddedilmeye bile değmezken ne yapalım ki, içinde bulunduğumuz zamânın getirdiği câhillik ve yağcılık şartları bizi buna mecbur bırakmıştır.

Bu sözün sonunu şâirin şu beytiyle bitirelim:

**"Muhammed beşerdir ama değildir beşer gibi,
Doğrusu O yâkuttur, insanlar taşlar gibi."**

İSLAMOĞLU KARAR VERSİN, TABERÎ ONA GÖRE MÜTEBER MİDİR, DEĞİL MİDİR?

İslamoğlu bizi kastederek açıkladığı sözlü bir cevaptan: "*Bir insanın Ehl-i Sünnet olduğunu nasıl anlayacağız? Şimdi Taberî, Ehl-i Sünnet mi, değil mi? Oysa*

Taberî çıplak ayağa meshedilebileceğini söylüyor" demişti. Ehl-i Sünnet'ten hiç biri çıplak ayağa meshedilebileceğini söylememişken, sâdece Taberî'nin sözünü yanlış anlayıp ona dayanarak Ehl-i Sünnet ulemâsının bir kısmının da bu fetvâyı verdiğini iddiâ eden İslamoğlu, konu **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in hicrette Sevr mağarasında vukû bulan yılan hikâyesine yâni Ebû Bekr' (Radiyallâhu Anh)'ın ayağını yılan sokunca **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in tükürüğüyle ağrısının geçtiğine gelince bakın ne diyor: "*Ben bu hikâyenin aslını aramaya koyuldum, sadece sahih değil, zayıf haberler içeren hadis derlemelerine de göz gezdirdim. 400.000 hadisi barındıran bini aşkın sünnet-hadis kaynağını içeren CD'lerde yaptığım tüm taramalara rağmen rastlayamadım. Hikâye farklı biçimlerde ve kısmen Taberî Tarihi, el-Mevahibu'l-ledunniyye vs. gibi muahhar tarih ve sîret kitaplarına girebilmişti Vurguladığımız gibi bu rivayet hiçbir muteber kaynaktan yer almamaktadır.*" (Mustafa İslamoğlu, Üç Muhammed, sh:21-23)

Şimdi çelişkiye bir göz atacak olursak; İslamoğlu işine geldiği yerde Taberî'yi Ehl-i Sünnet âlimlerinin bir bölümü adına görüş açıklayabilen bir huccet kabul ederken, işine gelmediği yerde ise onun naklettiği bir rivâyet hakkında: "*Bu rivâyet hiçbir muteber kaynaktan yer almamaktadır*" diyebiliyor. Nitekim Taberî (Rahimehullâh) Mâide Sûresi'nin altıncı âyet-i kerîmesinde "Çıplak ayağa meshedilebilir" dememiş, ancak "Sâde yıkamakla yetinmeyip, aynı zamanda el sürmek sûretiyle mesh yapmak da gerekir" demiştir. Ama İslamoğlu bu noktada yanlış anladığı veyâ kasten yanlış anlattığı Taberî'nin görüşünü makbûl saymış, fakat **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in tükürüğüyle Ebû Bekr (Radiyallâhu Anh)'ın şifâ bulduğuna dâir yaptığı rivâyetinde onu makbûl saymamış, Taberî Târîhi'nin de mûteber bir kaynak olmadığını ileri sürmüştür. Bir de üstüne üstlük Taberî Târîhi gibi muhtevâ yönünden hemen hemen İslâm tarihi adına yazılan ilk kaynaklardan kabul edilen bir kaynak eser için, son dönem kaynağı anlamına gelen "*muahhar kaynak*" tabirini kullanmıştır.

Bu vesîleyle kendisine bir de şunu hatırlatmış olayım ki, âlim, CD'lerde kaynak arayana değil, mazinnesinde araştırma yapıp aradığını bulana derler. Yoksa o araştırma yapılan CD'lerde aranan konu hakkındaki rivâyette geçen bir harf ya da bir nokta yanlış yazılmış veya ileri geri oynamış olsa, kıyâmete kadar aradığını bulamazsın. Oysa biz bu rivâyeti Razîn ibni Muâviye gibi, İbni Beşkûvâl'in deyimiyile sâlih, fâzil ve hadis âlimi bir zâtın

rivâyet ettiğini bâzı eserlerde bulduk. (Kastalânî el-Mevâhibu'l-ledâniyye 1/295-296, Münâvî, el-Feyzu'l-kadîr, no:7787)

RASÛLÜLLÂH (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) İN HIRKASIYLA TEBERRÛK ETMEK MÛNÂFIK İŞİ DEĞİLDİR

İslamoğlu münâfikların reîsi olan Übeyy ibni Selûl'ün oğlunun **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e gelerek: "Babam senin gömleğinle kefenlenmeyi vasiyet etti" sözünü naklettikten sonra bakın ne diyor: "Burada dikkatimizi çeken şey, münâfikların çete başı Abdullah b. Ubeyy b. Selûl'ün Rasulullah'ın hirkasına yüklediği anlam ve Rasulullah'ın şahsında sergilediği "peygamber tasavvuru"dur.....Bu tasavvur, münâfikların ele başında, eşyaya taşımadığı anlamları yüklemek.....şeklinde tezahur etmiştir." (Mustafa İslamoğlu, Üç Muhammed, sh:25)

İslamoğlu burada: "Hayatı peygamber düşmanlığıyla geçmiş böyle bir münâfiğe peygamber hirkası fayda vermez" diyecek olsaydı, buna bir diyeceğimiz yoktu. Fakat: "Eşyaya taşımadığı anlamı yüklemek münâfik işidir" deyince, buna çok diyeceğimiz var. Çünkü o böylece Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in hırka-i şerîfinde vesâir kutsal emânetlerinde hiçbir fayda ve bereket bulunmadığını söylemekten öte aynı zamanda: "**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in eşyalarından bir bereket umanların bu düşüncesi bir münâfik tasavvurudur" demiş oluyor. O zaman biz kendisine soruyoruz: "Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Hazreti Ali'nin annesi olan çok değer verdiği yengesini bolluk dönemi olan Medîne'de defnederken, kefen bulamadığı için mi sırtındaki hirkasını çıkarıp ona kefen yapmıştır, yoksa onun bereketini kendisine ulaştırmak için mi böyle yapmıştır? Eğer bu maksatla yapmışsa **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in bu düşüncesi de bir münâfik tasavvuru mudur? Nitekim Enes ibni Mâlik (Radiyallâhu Anh)ın şöyle anlattığı rivâyet edilmiştir: "Esed kızı Fâtıma (Radiyallâhu Anhâ) vefât edince, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) onun yanına girip başının yanında oturarak: "Ey annem! Allâh sana rahmet etsin. Sen annemden sonra annemdin. Sen aç kalır beni doyururdun. Kendin çıplak kalır beni giydirdirdin, bununla Allâh'ın cemâlini ve âhîret yurdunu arzularydın" buyurmuş, sonra **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) gömleğini çıkararak ona giydirmiş ve kendi

üstündeki bir hirkayla onu kefenlemiştir." (Taberânî, el-Mu'cemu'l-kebir, no:871, el-Evsât, no:191, Heysemî, Mecma'u'z-zevâid, no:15399, Ebû Nu'aym, Hilyetü'l-evliyâ, 3/121)

Şimdi İslamoğlu gibi en sahih kaynakları bile ceffel kalem inkâr edebilen birinin, bu rivâyete zayıf diyeceğini bildiğim için daha tavlî bâzı rivâyetleri burada zikredeceğim.

Ebû Bekr'in kızı Esmâ (Radiyallâhu Anhümâ) bir cübbe gösterip: "İşte bu, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) in cübbesidir, bu cübbe vefâtına kadar Âişe (Radiyallâhu Anhâ)nın yanında idi. O vefât edince ben aldım. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) onu giyerdi, biz de onu hastalar için yıkıyoruz (ve suyunu onlara içiriyoruz) ki onunla şifâ talebediliyor" demiştir. (Müslim, No2069)

İbni Ömer (Radiyallâhu Anhumâ)nın, elini Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in minberde oturduğu yere koyup, sonra yüzüne sürdüğü görülmüştür.

Mescid-i Nebevî tenhâlaştığında **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in ashâbı, minberin kabri şerîf tarafında bulunan topuza sağ elleriyle dokunup teber-rükte bulunurlar, sonra kibleye yönelip bu vesîle ile **Allâh-u Te'âlâ'** ya yalvarırlardı. (Kâzî'lyâz, Eş-Şifâ bi ta'rîfi hukuki'l-Mustafa, 2/86, İbni Sa'd, Tabakât, 1/254)

Abdurrahmân ibni Ebî Amre (Radiyallâhu Anh)ın rivâyetine göre: "Kebşetü'l-Ensariyye adındaki ninesi **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in mübârek ağzının dokunduğu tulumun ağzının bereketini umarak onu kesip saklamıştır." (İbni Mâce, no:2/1132, Tirmizî, no:1892, Humeydî, Müsned, no:354, Taberânî, el-Mu'cemu'l-kebir, no:8)

Efendimtz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in Hirkayı Şerîfi

Hâlid ibni Velîd (*Radiyallâhu Anh*), Yermük günü kaybolan takkesini çok aratmış sonra bulununca: “**Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) ihramdan çıkarken başını tıraş edince insanlar saçının yan taraflarını kapmaya koşuştular, ben ise mübârek perçemini almakta önce davrandım ve onu bu takkenin içerisine koydum. Bu takke benim yanımdayken hangi savaşa katıldıysam bunun bereketiyle mutlaka yardım olundum” demiştir. (Taberânî, el-Mu’cemü’l-kebir, no:3804, Ebû Yâ’la, no:7183, Hâkim, el-Müstedrek, no: 5299, İbni Hacer el-Metâlib, no: 4044)

Bu rivâyetleri çoğaltmaya kalksam müstakil büyük bir kitap dolusu nakil toplayabilirim. Bu gibi teberrük-lere şirk diye karşı çıkan Vehhâbi fırkasının en büyük dayanağı olan İbni Teymiye bile bir çok sapıklıklarına rağmen, bu hususta doğru bir nakil yaparak, “İmâm-ı Ahmed ibni Hanbel (*Rahimehullâh*), **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’in minberine el sürmeye ruhsat verdi, İbni Ömer, Sa’îd ibni Müseyyeb ve Yahyâ ibni Sa’îd (*Radiyallâhu Anhum*) gibi Medîne-i Münevvere’nin en büyük fakihleri böyle yaparlardı” demiştir. (İbni Teymiye, İktizâu’s-sirâti’l-müstakîm, sh:367)

Ama İslamoğlu işine geldiği yerde İbni Teymiye’yi savunurken, İbni Teymiye **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’in şânını muhâfaza sadedinde bir şey söyleyecek olsa, onu da aşırı yüceltmece olarak suçlamaktan geri durmamıştır. (Mustafa İslamoğlu, Üç Muhammed, sh:92-93)

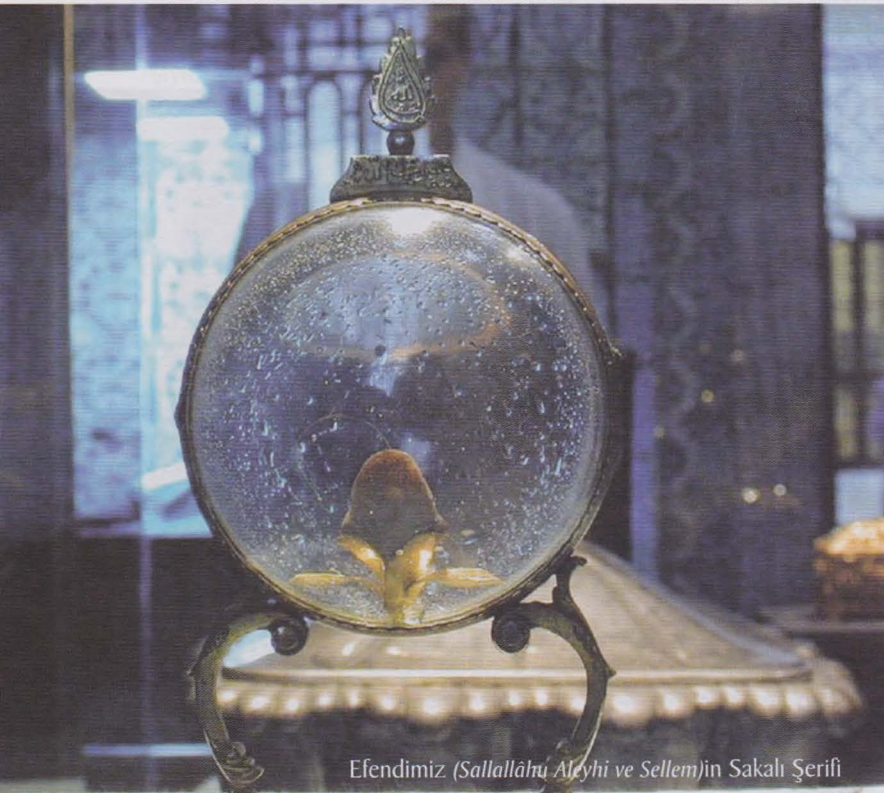
Şimdi bunca sahâbe ve müctehid **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’in eşyâsına değer verirlerken, o

eşyaya taşımadığı bir bereket anlamı yükleyerek münâfik düşüncesine mi kapılmış oldular? Hadi bunlar bir yana şunu soralım: **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) ihramdan çıkarken kestirdiği saçlarını Ebû Talha’ya vererek: “**Bunu insanlar arasında taksim et**” (Müslim, no:1305, Tirmizî, no:912, Ebû Dâvud, no:1981, Humeydî, no:1220, Ahmed ibni Hanbel, no:12093) buyururken, eşyaya taşımadığı bir mânâ mı yüklemiştir, O’nun bu düşüncesi de bir münâfik tasavvuru mudur?.. Artık kararı siz okurlarıma bırakıyor ve **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’in, bunca sahâbenin ve on dört asır boyunca O’nun mukaddes eşyasına bereket anlamı yükleyen ve sâhibinin şefâatine ulaşmak niyetiyle onları ziyâret eden bütün Müslümanların bu mâsum îtikatlarını bir münâfik tasavvuru olarak niteleyen bu kişiyi Allâh’a ve Rasûlüne havâle ediyorum.

Bir sonraki yazımda bu kişinin hezeyanları ve benim ona mesnedli cevaplarım hakkında gündeme getireceğim başlıklar inşâallah şöyle sıralanacaktır: “**Ümmet-i Muhammed Peygambere saygı gösterirken vahye sırt dönmüş değildir**”, “**Rasûlüllâh örnektir**’ buyrulmayı, ‘**Rasûlüllâh’da örnek var**’ buyrulması, **Rasûlüllâh’a seçici yaklaşmamız gerektiğini ifâde etmez**”, “**Rasûlüllâh Allâh’ın bildirmesiyle gayıpları bilmiştir** yoksa kendisine karizma kazandırmak için kimse hadis uydurmamıştır”, “**Ka’bu’l-Ahbâr, Rasûlüllâh’ın nûr oluşunu, Yahudi Kabbalizmine dayanarak îcad**

etmemiştir, bilakis O’nun nûr olduğunu Kur’ân söylemiştir”, “**Sahâbenin Rasûlüllâh’in teri, tükrüğü ve kanı gibi bedenî atıklarına verdikleri değer O’na karizma katmak için değildir**”, “**Rasûlüllâh’ın cinsel gücünün sahâbe tarafından konuşulması bir gerçeği açıklamak içindir** yoksa Rasûlüllâh’ın diğer peygamberlerden geri kalmaması için uydurulmuş bir şey değildir.”

Sizlerden ricamız **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’in yüce haysiyetini muhâfaza niyetiyle kaleme alınmış olan bu yazıya, **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’in şânına yakışır bir değerle tâzim etmeniz ve ona göre okuyup okutmanızdır. Bu vesîleyle Rebî’u’l-ewel ayınızı ve Mevlid Kandilinizi tebrik eder, cümlelerinizi **Allâh-u Te’âlâ**’nın hıfzına emânet ederim ve **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’in himmetine havâle ederim.

Efendimiz (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’in Sakalı Şerifi

MEVLİD GECESİ

Mevlid Gecesini gereği gibi anlayıp hakkıyla değerlendirmenin yolu, Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in eşsiz mesajlarını anlamaktan geçer. Bu itibarla, Mevlid Gecesi; Efendimizi tanıma, O'nun öngördüğü fazilet ilkeleri doğrultusunda yaşama ve her türlü kötülüğü terketme vesilesi kabul edilmelidir.

Mehmet TALÛ
bilgi@arifandergisi.com

Mart 2009 Pazar gününü, 9 Mart 2009 Pazartesi gününe bağlayan gece Rebiulevel ayının 12. Gecesi olup **Mevlid Gecesi**'dir. İnsanlığa hem dünyasını hem de ahiretini anlatmak, onlara kılavuzluk ve mihmandarlık yaparak yollarını aydınlatmak üzere bir şahit, müjdeleyici, uyarıcı ve ışıklar saçan bir kandil olarak seçilmiş ve vazifelenirilmiş olan sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in dünyaya teşriflerinin yıl dönümünü idrak etmenin sevincini, huzur ve mutluluğunu yaşıyoruz.

İnsanlığın dirilişinde, karanlıktan aydınlığa çıkışında ve katılmış kalplerin yumuşamasında çok önemli bir yere sahip olan, böyle şerefli ve mübarek bir gün vesilesiyle bütün Müslümanları tebrik ediyor, kalplerindeki mevcut

Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in sevgisinin daha da çoğalmasını, bütün gönüllere sirayet etmesini ve kök salmasını Yüce ALLAH'tan niyaz ediyorum.

Mevlid Kandili Müslümanların, sınırsız af ve merhamet sahibi olan Yüce ALLAH'a sığınarak günahlardan arındıkları, ilahi lütuf ve bereketlere eriştikleri müstesna zaman dilimlerinden birisidir. Mevlid Gecesi, bütün İslâm âleminin mukaddes kabul edip ihya ettiği en mübarek gecelerden biridir.

Mevlid Gecesi'ni yücelten husus:

Hiç şüphe yok ki vakitler aslında birbirine eşittir. Bir vakit diğer bir vakitten kendiliğinden üstün olamaz. Öyleyse bir vaktin diğer vakitlerden daha şerefli ve faziletli olması, mutlaka o vakitte meydana gelen bir yüce işten ve mübarek bir olaydan kaynaklanmaktadır. Zaman ve mekanlar, kendilerinde meydana gelen büyük ve önemli olaylarla değer kazanırlar. **Mevlid Gecesi**'ni

bu derece yücelten husus: Hakkında: “**Resûlüm! Biz seni ancak alemlere rahmet olarak gönderdik.**”¹ ve “**Ey Peygamber! Biz seni hakikaten hem bir şahit, hem bir müjdeleyici, hem bir uyarıcı ve hem de ALLAH’ın izniyle ALLAH’a bir davetçi ve nûrlar saçan bir kandil olarak gönderdik. Müminlere müjde ver ki! Onlara ALLAH’tan büyük bir lütuf, büyük bir mükafat vardır.**”² âyet-i kerimelerinde buyrulduğu üzere alemlere büyük bir rahmet, bir şahit, bir müjdeleyici ve bir uyarıcı olarak Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in doğduğu gecenin yıldönümü olmasıdır.

14 asır evvel böyle bir gecenin sabahında güneş ufuktan doğmadan, insanlığın hayat ufkunda ilâhî bir nur doğmuş oluyordu. Şair ne güzel söylemiş:

**“Envar ile kâinat doldu,
İşte bu gece sabah oldu.”**

Bu gece, Peygamberlik zincirinin son halkasını teşkil eden Sultan-ı Enbiya geldi.

Bu gece, yaratılışça, akılca ve ahlâkça insanların en güzeli ve en mükemmeli olan Hz. Muhammed Mustafa (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) geldi.

Bu gece, kalbleri fetheden, gönüllerde marifetullah ışıklarını yakan Habîb-i Kibriya geldi.

Bu gece, şirk yerini tevhide bıraktı.

Bu gece, dünyayı saran ve beşeri kıvrandıran zulüm ve haksızlık bulutları parçalandı.

Bu gece, beşeriyet hürriyetine kavuştu.

Bu gece, cehaletin kuyusuna yuvarlanan ve vahşet çukurlarında can vermekte olan insanların yolları ilim ve irfan nuru ile aydınlandı.

Bu gece, uçuruma doğru hızla yol alan toplum yön değiştirdi.

Bu gece, alemlere rahmet, kalblere merhamet saçıldı.

Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in doğumu, insanlık tarihinin en önemli olayıdır.

İnsanı insana kul eden zincirleri kırmak, insanlar arasında adaletin gerçekleşmesi için konulan ilâhî değerleri insanlığa ulaştırmak ve dünyayı barış, huzur ve esenlik yurdu haline getirmek için, Yüce ALLAH’ın gönderdiği peygamberler halkasının sonuncusu Hz. Muhammed Mustafa (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in doğumu sıradan bir olay değildir. Çünkü bu kutlu doğum, dünyada birçok değişim ve gelişmelerin yaşanmasına vesile olmuştur. İnsanlı-

ğı içine düştüğü sapıklık ve cehalet karanlığından aydınlığa çıkarmakla ve onlara hidâyet ve gerçek saadet yolunu gösteren son ilahî kitap Kur’an-ı Kerim’i tebliğ etmekle görevli, bütün alemlere rahmet olan bir peygamberin doğumundan daha önemli bir olay düşünülebilir mi?

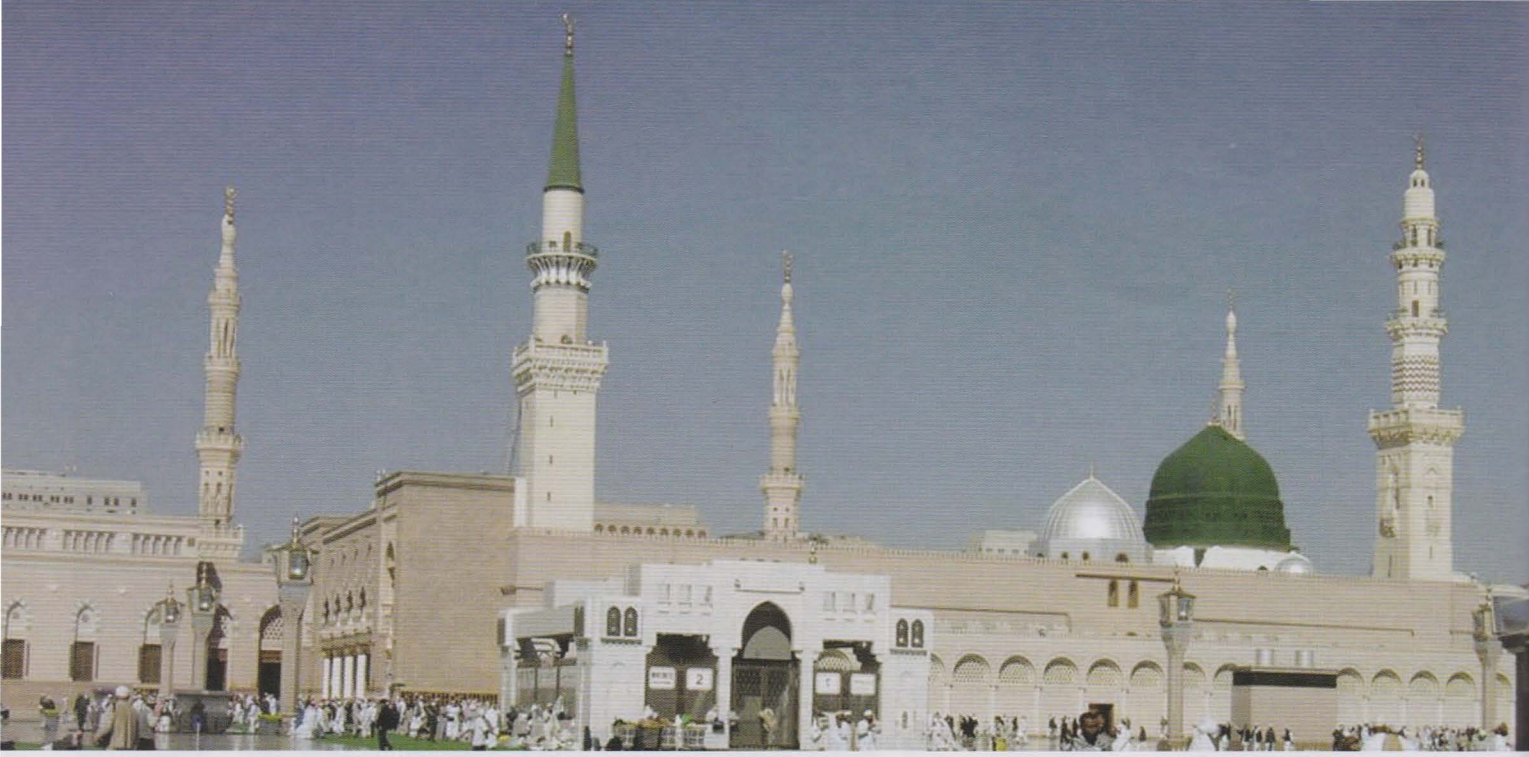
Yüce ALLAH’ın dünyayı esenlik ve barış yurdu haline getirmek ve insanlar arasında adaletin gerçekleşmesi için koyduğu ilâhî değerleri insanlığa ulaştırmak için görevlendirdiği peygamberler halkasının son zinciri Hz. Muhammed Mustafa (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in doğumu, birçok değişim ve gelişmenin habercisi olmuştur. Bilindiği üzere insani değerler açısından trajedilerin yaşandığı bir zaman diliminde, Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) aracılığı ile bütün insanlığa sunulmuş olan ilâhî hakikatler, Müslümanların tarihinde olduğu kadar insanlık tarihinin akışında da köklü değişikliklere vesile olmuştur.

Bu sebeple sevgili Peygamberimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in doğum yıldönümü olan bu gecenin, müminler açısından önemi çok büyüktür. Bu mübarek gece her yıl, İslâm dünyasının dört bir tarafında derin bir huşu ve hürmet ile karşılanır ve uğurlanır. İslâm aleminin saadet ve selâmeti, mü’minlerin mağfiret-i ilâhiyyeye nail olmaları için bu mübarek gecede milyonlarca Müslümanın elleri semaya açılır. Mü’minler, içtenlikle yüce ALLAH’a yönelirler, affedilme ümitleri canlanır ve Cenab-ı Hak’tan feyiz, rahmet ve affedilmeyi büyük bir heyecanla cânı gönülden arzu ederler.

Bu mübarek gecenin hepimiz ve bütün İslâm alemi için maddî ve manevî hayırlara, bereketlere ve afv-ü mağfirete nail olmamıza vesile olmasını Cenab-ı Hakk’dan duâ ve niyaz ederiz. Ve bilhassa idrak ettiğimiz bu mübarek gecenin; çağın getirdiği sıkıntılarla bunalan ruhlara, mânevî hayatın ihmaliyle daralan kalplere, ümitsiz, karamsar, günleri gafletle geçen kimselere gerçek manada maddî ve manevî bir kandil olması için duâ ve niyaz ediyoruz.

Kandiller; ışıklarıyla sadece karanlık gecelerimizi değil, aynı zamanda manevî feyizle de daralan gönüllerimizi aydınlatan, zihinlerimizi berraklaştıran gecelerdir.

Kandiller; öze dönüşün, Yüce Yaratanımıza yürekten yakarış ve yönelişin, günahlarla kirlenme-

ye yüz tutmuş gönüllerimizi arındırmanın, kısaca bize, kendimizi bulma ve bilmenin, nefsin yanıltıcı arzu ve isteklerinden uzaklaşmanın imkânlarını sunan kutlu zaman dilimleridir.

İşte Mevlid Kandili de, insanı insan yapan bütün güzelliklerin odaklandığı bir şahsiyet olan Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in doğumunu kutladığımız, O'nun bireysel ve toplumsal hayatımızı aydınlatan insanlık ve merhametini, insaf ve adaletini, sabır ve metanetini, kerem ve cömertliğini, kısaca insanlığa sunduğu değerleri anlayıp hayatımızı O'nun yüce ahlâkıyla güzelleştireceğimiz bir tazelenme zamanıdır.

Büyük bir coşku ile mânevî havasını teneffüs ettiğimiz bu mübarek gecede; Yüce ALLAH'a açılan ellerin, bağlanan gönüllerin ve yalvaran dillerin boş dönmeyeceği, yapacağımız duâların Rabbimizce kabul edileceği inancı ve ümidini taşımaktayız. Bu inanç ve ümitle kendimiz, ana-babamız, yakınlarımız, ülkemiz, milletimiz, bütün kardeşlerimiz ve tüm insanlığın mutluluk ve barışı için duâ etmeyi unutmayalım. Gönüllerimizi saran bir huzurla ALLAH'a karşı şükran borcumuzu; nefsimize, ailemize, komşularımıza karşı vazifelerimizi hatırlayalım. Müslüman olarak kendimizi nefis muhasebesine tabi tutalım. Eğer görev ve sorumluluklarımızda kusur ve ihmallerimiz varsa, bu gece yapacağımız değerlendirme ile bunları telafi yönüne gidelim.

Muhterem okuyucu!

Elhamdülillah, idrak ettiğimiz bu gece ile çok ama çok çok sevinmemiz gerekir. Bunda büyük

rahmet vardır. Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in amcası Ebû Leheb ki kâfirdir, ebedi cehennemliktir. Tebbet süresinde kötülenmiştir, bedduâ edilmiştir. O'nun bile bu gece hatta her pazartesi gecesi azabı hafifletilir. Neden?.. Evet neden?..

Çünkü Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) doğduğunda yeğeni olduğu için sevinmiş, doğum müjdesini getiren cariyesi Süveybe'yi azad etmiştir.³ Bir kâfir bu hareketi ile buna nail oluyorsa... Ya ALLAH'a kul, Peygamberine ümmet olan, bu gece ile sevinen ve bu iman ile ölenin kazanacağı mükâfat... Elbette çok büyük olacaktır. Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in doğumuna sevinmek bir kâfire yararlı olursa, bir muvahhide elbette çok daha fazla yararlı olur.

Muhterem Okuyucu!

Mevlid Gecesini idrak edip ihya ederken bir de şu hususu iyice tefekkür etmemiz gerekir. Mevlid gecesi neden mübarek, büyük bir gece oldu? Evet neden? Çünkü Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) bu gece dünyayı şereflendirdi de ondan... O halde bu mübarek gecede Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'le olan ilgi ve alâkamızı, münasebetimizi iyice gözden geçirmemiz gerekiyor. O'nun sünnetini şahsi hayatımıza, iş hayatımıza ve ev hayatımıza uygulayabiliyor muyuz? Şimdi bir düşünüp iyice tefekkür edelim:

a- Bugün ölse, Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) bizim hakkımızda şefaathçi mi yoksa şikayetçi mi olur?

b- Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in

sünneti bizim hayatımızın neresinde? Evet şahsî hayatımızın, iş hayatımızın, ev hayatımızın neresinde?..

Bütün bu hususları iyice gözden geçirmemiz ve eksikliklerimizi telâfi etmeye karar vermemiz gerekir. İşte o zaman gerçek manada Mevlid Gecesi ni idrak ve ihya etmiş oluruz. Yoksa biraz istiğfar, biraz duâ, biraz da kaza ve nafîle namaz kılmakla kendimizi avutmayalım.

Muhterem Okuyucu!

Mevlid Gecesi'nde doğan Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Selem) insanın dünya ve ahiret mutluluğunu sağlamayı hedefler. Manevî varlığımızı karartan her türlü kötülük ve olumsuzluktan bizleri arındırır. Ahlâkî değerlere yöneltir, huzurlu bir ruh yapısına ulaştırır. Efendimizin öngördüğü ilke ve prensiplerin özünde; aydınlık bir ruh, huzur dolu bir kalp, sevgi, saygı, hoşgörü, kardeşlik, dayanışma, adalet, dostluk, ilim, irfan, ahlâk ve erdemlilik vardır.

Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Selem), insanın zulme uğradığı, mazlumların hak arama yollarının bulunmadığı, insanî ve ahlâkî değerlerin fütursuzca çiğnendiği, zorbalık ve vahşetin hüküm sürdüğü bir dönemde; insanlığın ufkunda bir ışık gibi belirmiş, getirdiği ahlâk ve erdem ilkeleriyle her türlü insanlık dışı uygulamalara son vermiştir. İnsana gerçek değerini bahşetmiş ve onu layık olduğu seviyeye yükseltmiştir.

Günümüzde Müslüman toplumların karşı karşıya kaldığı problemlerin çoğu, Peygamber Efendimizin bildirdiği evrensel ilkelerden uzaklaşmaktan kaynaklanmaktadır. İnsanlığı da huzursuz eden bu ızdıraplardan kurtulmanın çaresi, bütün beşeriyeti kucaklayacak, onların hepsine şamil olan, hak, adalet ve merhamet duygularının insanlığın vicdanında hakim olmasını sağlamaktır.

Mevlid Gecesi ni gereği gibi anlayıp hakkıyla değerlendirmenin yolu, Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Selem)in eşsiz mesajlarını anlamaktan geçer. Bu itibarla, Mevlid Gecesi; Efendimizi tanıma, O'nun öngördüğü fazilet ilkeleri doğrultusunda yaşama ve her türlü kötülüğü terketme vesilesi kabul edilmelidir.

Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Selem)i anmak, O'na olan sevgi ve saygıyı belli etmek demektir. O'nu sevmek ise sünnetine uymaktır. Sözden ibaret olan sevginin kıymeti yoktur. Sevgi fedakârlık ister. Bu sebeple Mevlid Kandilinde okuyucularına mesajım; sevgili Peygamberimiz (Sallallâhü Aleyhi ve

Sellem)in hayatını, örnek şahsiyetini ve öğretisini tanıtan kitapları okuyarak, O'nu daha yakından tanımaları ve öğrendiklerini hayatlarına aktarmaya çalışmalarıdır. Mevlid kandilinin böyle bir yönelişe vesile olmasını duâ ve niyaz ediyorum.

Muhterem okuyucu!

Örnek vasıflarını saymakla bitiremediğimiz ve onları saymaktan da âciz kaldığımız Hz. Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Selem)in doğumuna tesâdüf eden bu geceyi sakın gafletle geçirmeyelim. Bu geceyi ve bu gecede dünyayı şereflendiren Yüce Peygamberimizi evlâtlarımıza anlatalım. Onların temiz kalplerine ALLAH ve Peygamber sevgisi yerleştirelim. Mevlid Kandili dolayısıyla, onlara Efendimizi tanıtan, seviyelerine uygun kitaplar hediye edelim. Bütün hayatımızda, her işimizde, O'nu kendimize örnek edinelim ve O'nun gösterdiği nurlu yoldan ayrılmayalım.

Bu mübarek gece kusur ve günahlarımızdan tevbe ve istiğfarda bulunmalıyız. En azından bir tesbih "Estağfirullah" demeliyiz. Diğer kutlu zamanlar gibi Mevlid gecesi de, özümüze dönerek gaflet içinde geçen günlerimizi sorgulama, unutarak ve bilmeyerek işlediğimiz hatalara tevbe edip bağışlanma dileme, kendimizi ve irademizi yenileme zamanıdır. Tövbe, işlediğimiz hatalardan dolayı Yüce Mevlâ'nın huzurunda mahcubiyet ve pişmanlık duyma, günahlara bir daha dönmek üzere yüz çevirme, hayatımızda yeni ve tertemiz bir sayfa açmaya karar verme demektir. Tevbe, günahla kirlenen ruhumuzu yıkamanın ve yeniden dirilişin ifadesidir, tevbe ruhu arındırmanın en güzel yollarından biridir.

Unutmayalım ki, Cenab-ı Hakk'ın bu gece ve gündüzündeki büyük rahmeti, mağfireti ve bağışlaması hiç şüphe yok ki ona talib ve lâıyk olanlar içindir. Öyle değil mi? Kusurlarını, günahlarını idrak etmeyen veya edip de bunlarda hâlâ ısrar edenler, afv-ü mağfiret ihtiyacı içinde oldukları halde tevbe ve istiğfarda bulunmayanlar, mağfiret-i İlahiyyeye nereden ve nasıl nail olacaklardır? Yapılacak tevbe samimi ve gerçek olmalı, bir daha o günaha dönülmemelidir.

- DİPNOTLAR -

- 1 - Enbiya sûresi: 107
- 2 - Ahzab sûresi: 45-47
- 3 - Buhari, Nafakat: 15, Abdurrazzak, Musannef, 7/478, Begavi, Şerhu's-Sünne, 9/76, Süheylî, Revdu'l-Ünf, 5/192

Îsâ (Aleyhisselâm) – Hâşâ- Öldü mü?

Tirmizî'de zikredildiğine göre, Îsâ (Aleyhisselâm)'ın ineceği yirmi civarında Sahâbî tarafından rivâyet edilmiştir. Sadece, Buhârî ve Müslim'in Sahîh'lerinde birçok rivâyet vardır. İmâm Celâleddîn es-Süyûtî, **el-İ'lâm** isimli risâlesinde Mütevâtir habere istinad eden Îsâ (Aleyhisselâm)'ın ineceğini inkâr edenin **kâfir olacağını** söylüyor. Tefsîrler, hadîs kitâbları ve onların şerhleri, Kıyâmet alametleriyle alâkalı kitâblar, akâid kitâbları bunu açıkça ortaya koymaktadır.

Hüseyin AVNÎ
bilgi@arifandergisi.com

İddiâ: “Dirilerle ölümler bir olmaz. Şübhesiz Allah dilediğine işittirir. Ama sen kabirdekilere bir şey işittiremezsin.” (Fatır 35/22)

Hz. İsa'nın ahirette yapacağı konuşmayı veren şu âyet üzerinde düşünmek gerekir.

“...İçlerinde bulunduğum sürece onları gözetiyordum. Beni vefat ettirince artık onlar üzerine gözetleyici yalnız sen oldun. Sen her şeyi görüp gözetirsin.” (Maide 5/117)

Büyük Peygamber Hz. İsa (Aleyhisselâm) öldükten sonra Ümmetinden habersiz oluyorsa, ölen bir velinin rûhunun kınından çıkmış kılıç gibi olması nasıl kabul edilebilir. (sh: 13)

Cevâb: Hz. Îsâ (Aleyhisselâm) hakkında ki bu görüşlerinize büyük bir câhillik ve sapıklık sergilemektedirsiniz. Âyeti, Ehl-i

Sünnet, (hattâ, Ehl-i Bid'at) tefsîrcilerin anlayıp anlattığı gibi değil de, Yehûdî ve bir kısım Hıristiyanların ve onların yolunda giden iki yüz seneyi bulmayan bir geçmişi bile olmayan sapık zındıkların tanyıp tanıttığı bir Îsâ (Aleyhisselâm)'a göre ma'nalandırmışsınız.

Hakîkatte, Hz. Îsâ (Aleyhisselâm) ne öldürüldü ne de öldü. Öldürülmediği Kur'an'la¹, ölmediği de Sünnet ve İcmâ' ile, hattâ Kur'an'ın işâreti ile sâbittir. Öldürüldüğü Yehûdîlerin; öldüğü Hıristiyanların; ölmediği ve öldürülmediği, aksine yaşadığı Âhir Zaman'da ineceği de, yüzleri aşan hadîsin bildirdiğine göre Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in haber verdiği ve söylediği, mü'minlerin de îmân ettiği bir husûstur.

Allah (Celle Celâlihü)'nun O'nu öldürdüğü sonra da dirilttiğine dâir Abdullah İbnü Abbas (Radiyallahu Anhumâ)'ya nisbet edilen² söz, senedindeki inktâ'/kesiklik ve

râvîlerindeki cerh sebebiyle zayıf bir rivâyettir.³

توفي **Teveffi** kelimesinin Arapça'da değişik ma'nâları vardır; **falancıdan hakkımı teveffi ettim** sözündeki gibi **tamamen almak, uyku ve öldürmek**⁴, manalarına gelir.

Evet, mü'minlerin inancına göre, Hz. İsa (Aleyhisselâm) sağdır ve Âhir Zaman'da yeryüzüne inecektir. Bu Ümmet'in âlimlerinin hiçbiri inecğini inkâr etmemiştir.⁵ Onun yaşadığına ve yeryüzüne inecğine dâir İcmâ' bulunduğunu açıkça ifâde edenlerden biri de Müfessir Ebû Hayyan'dır. Üstelik, O'nun öldürüldüğünü ve (göklere) öyle kaldırıldığını söyleyenler de takdîr edilen müddetin geçmesinden sonra, canlı olarak yeryüzüne inecğini söylemektedirler.⁶ Hattâ âlimler onun inecğinde İcmâ' etmişlerdir. Nitekim buna Kur'ân, Sünnet ve İcmâ' delâlet etmektedir.

Şevkânî, Et-Tevzîh Fî Tevâtürî Mâ Câe Fil Muntezar Ve'd-Deccâl Ve'l-Mesîh isimli kitâbında bu husûstaki rivâyetlerden bahsettikten sonra, **bu zikrettiğimiz rivâyetlerin tamâmı tevatür haddine ulaşmıştır** dedi. Benzeri ifâdeler, Hind'li Muhaddis **Sıddîk Hasan Hân el-Kannûcî**'nin⁷ el-İzâe'sinde vardır. Onlardan evvel bu rivâyetlerin **Mütevâtir** olduğu, İbn-i Cerîr, Büyük İbnü Rüşd ve diğerleri tarafından belirtilmiştir. Hattâ, Muhaddis **Enver Şâh el-Keşmîrî'nin Et-Tasrih Bimâ Tevâtere Fî Nüzûlî'l-Mesîh**⁸ isimli kitâbında, Hz. İsa (Aleyhisselâm)'ın inecğine dâir yüz civârında Merfû' ve Mevkûf hadîs zikretmektedir.

Tirmizî'de zikredildiğine göre, Hz. İsa (Aleyhisselâm)'ın inecği yirmi civarında Sahâbî tarafından rivâyet edilmiştir.⁹ Sadece, Buhârî ve Müslim'in Sahîh'lerinde birçok rivâyet vardır.

İmâm **Celâleddîn es-Süyûtî, el-İ'lâm** isimli risâlesinde Mütevâtir habere istinad eden Hz. İsa (Aleyhisselâm)'ın inecğini inkâr edenin **kâfir olacağını** söylüyor.¹⁰

Tefsîrlere, hadîs kitâbları ve onların şerhleri, Kıyâmet alametleriyle alâkalı kitâblar, akâid kitâbları bunu açıkça ortaya koymaktadır.

Yukarıdaki ifâdelerin birçoğu büyük muhad-

dis İmâm Zahid-i Kevserî'nin makalesinden alınmıştır.¹¹ O'nun bu mevzû'da müstakil matbû' bir eseri de vardır ki ismi, **Nazratün Âbireh Fî Mezâimi Men Yünkiru Nüzûle İsa** (Aleyhisselâm) **Kable'l-Âhireh**'dir.¹²

İsa (Aleyhisselâm)'ın ölü olduğu, Yehûdîler ve izlelerinden gidenlerin inancıdır.

Maide Sûresi 117. âyetten neler de çıkarıyorsunuz mâşaallah... Bu âyetin doğru ma'nâsı, **Beni teveffi ettiğinde; yani aldığında, katına çıkardığında** şeklindedir, **beni vefat ettirdiğinde** (öldürdüğünde) değil. Sizin ma'nânız, sapık Nasârâ'nın inancından da sapıkça olup Yehûdîler'in inancına münâsibdir... Hem bu âyetten **Ümmet'inden habersiz olduğunu** nasıl çıkardınız? Ama sahi bu, **apaçık bir âyet** idi... Resûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) ne güzel buyurdu: **Haya imândandır**.¹³ **Utanmıyorsan dilediğini yap**.¹⁴

Hz. İsa (Aleyhisselâm) (haşa ölmeden değil de) göğe çıkarılmadan evvel, **راقب** **raqîb** kimdi de, O (Müslümanlara göre) göğe çıktıktan (size göre ise öldükten) sonra **راكب** **rakîb** Allah (Celle Celâluhu) oldu. Allah (Celle Celâluhu) O (haşa) **ölmeden راقب** **raqîb** değil miydi? Yoksa rakıblıkta Hz. İsa (Aleyhisselâm) ona ortak mı idi? Haşa ve kella... Öyleyse, İsa (Aleyhisselâm)'ın onların aralarındayken onlara şâhid olması ne demektir?...

Sanki -Allahu a'lem- şöyle demek istedi: "Ben aralarındayken, onların Hz. İsa (Aleyhisselâm) ve **anası ilâhtırlar**, demediklerine şâhid idim. Böyle demediler. Böyle demekten onları engelliyordum. Beni alınca ise, (önceden olduğu gibi şimdi de) başkası değil Sensin **راقب** olan, onların amellerini muhafaza eden, saklayan murakabe ve şâhidliğine göre onlara muamele edecek olan Sensin. Sen bilirsin, Rabbim! Nasıl dilersem öyle yap.."

Veya -Allahu a'lem- "**Ben aralarındayken üzerime düşeni yaptım, şimdi ise önceden olduğu gibi Sen onları pek güzel görmektesin kurtuluş sebeplerini sen hazırla Allahım!..**" demeye getirmiş olabilir. Nitekim, belki de, Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'i resûl göndermekle, Allah onları bu inançtan vazgeçirmek

için onlara âyetler gönderdi. Allahu a'lem...

Hâsılı, Hz. Îsâ (Aleyhisselâm)'nın **şâhidliği** ve **nezâreti**, bazen mu'cizevî, çoğu zaman da mu'cizevî olmayan bir **şâhidlik** ve **nezâret**. Tebliğ, emr-i bil ma'rûf ve nehy-i anil münker yani **esbab dâiresinde bir şâhidlik** ve **nezâret** ma'nâsına bir şâhidlik ve nezâret. Allah (Celle Celâlühû)'nun **raqîbliği** ise, Hz. Îsâ (Aleyhisselâm) göklere çıkarılmadan da çıkarıldıktan sonra da **hakîkî bir muraqıblık**'tır ki, her zaman mevcûd olan bir **raqıblık** ve **şâhidlik**...

Bu kadar İslâm âlimi bir tarafta, birkaç kendini bilmez câhil bir tarafta... Âlimler adam değil câhiller adam, öyle mi? Adam olmak için yoksa Tortum Eşeği mi olmak icâb ediyor?

Duâ Ne Demektir, "Min Dûnillah"ın Ma'nâsı Ne Demektir?

İddiâ: Herhâlde şu âyet konuya nokta koyacaktır.

"Allah'ın berisinden Kıyâmete kadar kendisine cevâb veremeyecek olana duâ edenden daha sapık kim olabilir? Oysa ki bunlar, onların duâsından habersizdirler." (Ahkaf 46/5)

Bazı mealler, âyetlerde geçen duâ kelimesini **ibâdet** diye tercüme ederek çok garip bir tutum içine girmişlerdir. Mesela bu âyette duâ ma'nâsına iki ifade vardır. Bunlar **يدعو** ve **دعاء** kelimeleridir. Bu kelimeleri **يعبد** "Ya'budu" ve **عبادة** "İbâdet" diye tercüme etmek doğru olmaz. Çünkü Kur'ân ı kerimde o iki kelime de geçer. Her şeyi bilen ve yerli yerine koyan Allah dileseydi burada kelimeleri kullanırdı. Örnek olarak **Hasan Basri ÇANTAY**'ın âyete nasıl meal verdiği bakalım...

Bu mealde, âyet metninde: "Allah'ın dûnundan" ifadesi "Allah'ı bırakıp ta..." şeklinde tercüme edilmiştir. Bu tercüme de yanlış anlamalara yol açar. Yani bu tercümede Allah'tan başkasına duâ edenlerin, Allah'ı büsbütün devre dışı bıraktıkları anlaşılabilir. Hâlbuki Allah'tan başka velilere tutunanlar, onların hep Allah'a (Celle celâluhu) çok yakın olduklarına inanmışlardır. Hiç bir kâfir veya müşrik, hiçbir gayrimüslim Allah'ın varlığını inkâr etmez. Ama Allah ile kendi arasında, yetkisi Allah tarafından verilmiş bir kısım araçların

olduğunu kabul ederek Allah (Celle celâluhu)'ya boyun eğer gibi onlara da boyun eğerler. (sh: 14-15)

Cevâb: Önce Ahkaf Sûresinin 5. âyetini, âyet ve hadîsler doğrultusunda yaşayan kimselere yakıştırmak için Allah (Celle celâlühû)'ya iftirâ eden koca bir zâlim olmanın yanında câhil ve geri zekâlı olmak da yetmez, çok daha düşük hasletlere ihtiyaç var. Bu yüzden her şeye rağmen bunu bir kalem sürçmesi olarak kabûl etmek istiyoruz.

Bu bir...

İkincisi, âyetin tercümesindeki ilim, ciddiyet ve Allah korkusundan uzak oynamalar, bir cihetle kahredici, diğer bir cihetle de güldürücü... Burnunun ucunu göremeyenlerin memleket aşırı yerleri görme iddiâsından da kahredici ve öldürücü...

Üçüncüsü, sözlerinizden **terâdüf**ü/bazı lafızların eş ma'nâlı olmasını inkâra kalkıştığınız anlaşılıyor. Böylece farkında olmadan ve câhilce evvelâ, Kur'ânın kendi diliyle tefsîrini, sonra da başka dillere tercümesini kabûl etmediğinizi ilan etmiş oluyorsunuz.¹⁵

Terâdüf, müteradiflik yani iki kelimenin bir nisbette aynı ma'nâlı olması dilde bir vâkiadır. Azıcık dil tahsîli olanlar bunu kabûl ve teslîm ederler. Evet, **müterâdif** kelimelerin temel medlûlü (değişik i'tibârlara göre, ma'nâ, mefhum ve maksadı) aynı olmakla beraber, ifâde ettikleri zâid/artık değişik ma'nâ ve nükteler de olabilir. Bazen de bir ma'nâ, onu ve başka ma'nâları içinde bulunduran lafızlarla ifâde edildiği olur. Bir lafız başka lafızlarla **müşterek** ma'nâlı olabileceği gibi, onlarla arasında umûm, husûs, mutlak, umûm husûs min vechin ve musâvâtlik nisbetleri de bulunabilir.¹⁶ Bu şekil kullanmalarda birçok engin dil incelikleri vardır ki, bunlar erbabına ma'lûmdur.

Meselâ, putun karşısında her nevi ibâdet etme için **يعبد ya'budü** lafzı kullanılır, ama bunu seslenerek, çağrılarak yapılan bir ibâdet olduğu **يدعو yed'û** ile ifâde edilirse ibâdetin nev'i/türü ve şekli de anlaşılabilir olur. Yani temel ma'nâyâ ilâve ma'nâlar da anlatılmış olur ki, bunlar arasında **tebâyun** (zıtlık-çelişiklik) olmaz.

(دون)/Dûn Kelimesinin Ma'nâsı Nedir?

دون (Dûn) kelimesinde de kaç yapayım derken göz çıkarmayıp, kafayı koparmışsınız... Evet, **دون (Dûn)** lafzının çok ma'nâları vardır. Ancak, burada **اقرب akreb**/"en yakın" ma'nâsı verişiniz akîdenizi bozar. Tabîî önceden bozuk değilse... Bozuxsa bozukluğunu arttırır. Hadi şirke sokar demeyelim. **Zîrâ azınlıkta da olsalar, bazı âlimlere göre, bazı küfür noktalarında câhillik mazerettir.**¹⁷ Ancak şirk korkusu bâkidir. Hele, Cumhûr'a göre vay geldi başınıza. Niye mi? Çünkü; **Putların, Allah (Celle celâlühû)'ya دون akreb en yakın şeyler olduğu** mü'minlerin değil müşriklerin inançlaştırılmış bir görüşüdür. Hâlbuki âyette geçen bu kelime Allah (Celle celâlühû)'nun makûlü'dür/dediği sözdür. Ya'ni müşriklerden hikâye edilen bir kelime değil, Allah (Celle celâlühû)'nun Kendi sözüdür. Allah ise, O'na en uzak olan putların kendine akreb/"en yakın" varlıklar olduğunu söylemez. Zîrâ O, çelişkili veya yalan bir söz söylemez. Sizin ifâdenizle diyoruz: **Aklınızı başınıza alınız.** Ve tezden tevbe edip îmânınızı tazeleyiniz; zarar etmez kâr edersiniz.

Bu mes'elenin akîde ve ma'nâ tarafı...

Kelimenin tahliline gelince... Buna burada lüzûm görmüyoruz.

Arabî tefsîrlerde **her duâyâ ibâdet ma'nâsı** verilmeyiz; **bazı duâlara ibâdet ma'nâsı** verilir. **Duâ ibâdetin tâ kendisidir** ibaresinden de, **her duâ (çağırma) ibâdetdir**, ma'nâsı çıkmaz.

Lafızların anlaşılması, delâletlerinin doğru ifâde edilmesinde Arab ile Arab olmayanın farkı olmaz; yanlış yanlıştır. Sadece **من دون الله min dûnillâh**/"Allah'ı bırakıp da" ifâdesi değil, hemen hemen bütün mealler yanlış anlaşılmaya sebep olabilir. Zîrâ, ma'nânın doğru anlaşılması için lüzûmlu Meânî ve Beyân inceliklerinin tercüme tamamen aksettirilebilmesi imkânsızdır.¹⁸ O yüzden bir takım açıklayıcı, (tefsîri) bilgilere ihtiyac vardır. Bunlar da hiç olmazsa kavseyn/parantez arası îzâhlarla yapılmalıdır... Yoksa bir yanlışla düşmemek için başka daha bir nice büyük yanlışlara saplanmak akıllıların işi değildir.

Evet, müşrikler ve bir takım kâfirler Allah'ın varlığını inkâr etmezler. Ancak, **Hiçbir kâfir Allah'ın varlığını inkâr etmez** sözü güldürücü ve öldürücü bir câhilliktir. Zîrâ kimi kâfirler Âlemin Yaratıcısını inkâr ederler. Dehrîler ve (sıfatları kabûl etmeyen değil de Allah'ın zât'ını inkâr eden) Muattile bunlardandır. Ayrıca bunların felsefî ekolleri de vardır. İsterseniz, Niçe'yi ve başkalarını zahmet buyurub üstün körü bir okuyuveriniz.. Arzu ederseniz, felsefe kitâblarındaki, **Platon'un, idealler âlemi** mes'elesinin yanındaki bölüme de, şöyle bir bakıveriniz...

- DİPNOTLAR -

- 1 - Nisâ: 157
- 2 - Râğib, Müfredât: 528-9, Semîn, Umdetu'l-Huffâz: 637-638
- 3 - Kevserî, Makâlât: 355
- 4 - Zümer: 42, Enam: 60 vd...
- 5 - Kevserî: Makâlât: 355
- 6 - İbnü Hacer, Fethu'l-Bârî: 6/317
- 7 - Kannûc, Hindistan'da bir beldenin ismidir. (Yâkût el-Hamevî, Mu'cemu'l-Büldân: 4/463)
- 8 - Sıddîk Hasan Hân, Kannûc isimli beldeli bir hadîs âlimidir. Merhûm Abdulfettâh Ebû Çudde bu kelimeyi Kinnevc şeklinde zabt etmiştir. Hüsn-i zannımıza göre O'nun mutlaka bir mesnedi varsa da biz onu bilmiyoruz. O yüzden, Yâkût el-Hamevî'nin, Mu'cemu'l-Büldân'ındaki zabt'ını esas aldık.
- 8 - Mesîh aleyhisselâm'ın inecğine dair tevâtürle gelen rivâyetlerin açık bir şekilde ortaya konulması.
- 9 - Tirmizî, Sünen: 4/516 (Burada 16, Mecma' İbnü Cârîyeden rivâyet ettikten sonra bu babda 16 Sahâbî'nin daha rivâyeti olduğunu, bildirerek toplam 17 Sahâbî'den nüzûlün sâbit olduğunu anlatmış oldu. Diğerlerini bulamadım)
- 10 - İmâm Süyutî, El-İ'lâm, (El-Hâvî zımında): 2/297
- 11 - Makâlât: 352-356
- 12 - Şu hususta biz de İsâ Mesîh Aleyhisselâm İnmeyecek mi isminde henüz neşredilmemiş müstakil ve geniş bir eser kaleme aldık.
- 13 - [Müslim, Tirmizî, İbnü Ömer radiyellâhu anhu'dan], El-Fethu'l-Kebîr: 1/557, H: 5996
- 14 - [Buhârî, Enbiyâ/54, Edeb/78, Ebû Dâvûd, Edeb/6, İbnü Mâce, Züh'd/17, Muvatta, Sefer/46, Ahmed İbnü Hanbel, 4, 121, 122, 5/273], Mu'cem: 1/540
- 15 - Âyetleri yalan yanlış bozuk bir şekilde tercüme edebilirken bunu nasıl dersiniz, böyle nasıl konuşabilirsiniz?. Sübhânallah... Yoksa ne dediğinizden haberiniz mi yok?
- 16 - Eğer bir lafzın ma'nâsı başka bir kelimenin ma'nâsını da içine alıyor ama ikinci lafzı birinci lafzın ma'nâsını tamamiyle kapsamıyorsa bu nisbete Umûm ve Husûs mut lak denir.
- 17 - Aliyyu'l-Kârî, Şerh-i Emâlî: 29
- 18 - Bunun için sırf meallerin okunmasının Allah celle celâlühû'nun murâdını anlamak için yeterli olmayacağını, ancak tefsîr bilgileri ile doğru anlaşılacağını, bu yüzden meallerin yer yer büyük zararlar vereceğini söylüyoruz. Ya siz?..

اللَّهُ

MÜ'MİNLER “YALNIZCA ALLAH'TAN” KORKUP SAKINIRLAR

Allah'tan hakkıyla korkmak ve müslüman olarak ölebilmek için her şeyden önce, Allâh-u Teâlâ'nın Âli İmran süresi 103. âyeti kerimesinde buyurduğu üzere; Allah'ın ipine toptan yapışarak tevhid üzere toplanmak ve ayrılıklardan çekinmek lazımdır. O halde önce kalplerin birleşmesi, ikinci olarak fiillerin birleşmesi hak dinin esaslarının en büyüklerindedir.

Ali Ulvi UZUNLAR
bilgi@arifandergisi.com

Muhterem okuyucularımız, önceki yazımızda mü'minlerin kâmil manada mü'min olabilmeleri için hangi özelliklere sahip olmaları gerektiğini genel manada sıralamıştık. Bu yazımızda ise mü'minlerin takva olmaları, Allah'tan başka kimsenin karşısında boyun eğici olmamalarına işaret eden âyeti kerimeleri müzâkere edeceğiz inşallah.

Âyet-i Kerimede Rabbimiz: **“Rablerinin azabına karşı (daimi) bir korku duymaktadırlar.”** (Mearic: 27) buyurmaktadır.

Bu âyeti kerimeyi Elmalılı Hamdi Yazır şöyle açıklıyor;

Rablerinin azabından korku üzere bulunurlar, kendilerine acıyarak azaptan korku ve sakınma üzere bulunurlar. Görevlerinde, yapmaları gereken işlerde kusur etmiş veya yasak olan bir şeye

atılmış bulunmak ve Hakka layık işler yapamamış olmak endişesiyle korkar dururlar. Güzel işler yapmakla beraber çalıştıkları, yaptıkları işlere güvenmezler, sonunda varıp kavuşacakları Allah'a karşı onları büyük bir şey yapmış gibi saymayıp küçük görürler. Onun huzuruna çıkacaklarını düşünerek **“Rablerinin huzuruna döneceklerinden, kalpleri çarparak zekatlarını vererler.”** (Müminûn: 23/60) övgüsü üzere kalpleri titriye titriye çalışırlar.

Çünkü Mevlâ Teâlâ'nın azabından emin olunmaz. Aman verilmiş, kendisinden güvence alınmış değildir. Zira insan için bu dünyada herşeyi çözümlenmiş, bütün görevlerini yerine getirmiş ve sakınılması gereken her şeyden sakınmış bulunduğunu iddia etmek mümkün olmadığı gibi, kaderin sırrı da bilinmemektedir. İnsanın bugüne kadar hiç kusur işlememiş olduğu varsayılsa bile, yarın nasıl bir durum kazanacağını Allah'tan başka kimse bilemez.

Başka bir âyeti Kerimede ise: **“Eyiman**

edenler, Allah'tan nasıl korkup-sakinmek gerekiyorsa öylece korkup-sakinin ve siz, ancak müslüman olmaktan başka (bir din ve tutum üzerinde) **ölmeyin.**" (ancak müslümanlar olarak can verin.) (Âl-i İmran: 102)

Allah'tan hakkıyla korkmak "takva mertebeleri"nin en mükemmelidir ki, iki mânâ ile düşünülür.

Birisi; her yönden Allah'a itaat edip hiçbir şekilde isyan etmemek, daima zikir (Allah'ı anma) üzere bulunup, hiç unutmamak ve her hal ve durumda şükredip hiçbir nankörlüğe düşmemektir ki, ilâhî şan ve büyüklüğe layık olmak mânâsına "Hak takva" demektir. Bu, peygamberler gibi masum fitrat üzere yaratılmış olanlardan başkası için mümkün değildir. "Seni layıkıyla tanımadık, Sana layıkıyla ibadet edemedik." bundan dolayı bu âyet indiği zaman ashab-ı kiramin çok ibadet etmekten dolayı ayakları şişmiş, alınlarının derileri soyulmuş ve bunun üzerine **"Gücünüzün yettiği kadar Allah'dan korkun."** (Teğabün: 16) emrinin inmiş olduğu rivayet edilmiştir.

İkincisi; Allah yolunda hakkıyla, gücünün yettiği kadar gayret etmek ve bu konuda hiç kimsenin kınamasından korkmamak, hatta anası, babası veya kendi aleyhinde bile olsa Allah için adalet ve doğruluktan ayrılmamaktır ki; bu hak, vücut (lüzumlu, gerekli) ve sabit olmak mânâsıdır. Allah'tan hakkıyla korkmak ve müslüman olarak ölebilmek için de her şeyden önce, Allâh-u Teâlâ'nın Âli İmran süresi 103. âyeti kerimesinde buyurduğu üzere, Allah'ın ipine toptan yapışarak tevhid üzere toplanmak ve ayrılıklardan çekinmek lazımdır. Anlaşıyor ki haccın farz oluşu, bu toplanmanın hem sebeplerinden, hem de maksatlarından birini teşkil eder. Şu halde önce kalplerin birleşmesi, ikinci olarak fiillerin birleşmesi hak dinin esaslarının en büyüklerindedir. "Ben, kendi başıma dinimi, imanımı koruyabilirim." demek tehlikelidir. Kendi başına kalmak isteyen fertlerin, iman ve İslâm üzere hüsn-ü hatime (iyi sonuç) ile ahirete gidebilmesi şüpheli olur. Ferdler, zorlama ve baskı altında her şeyini kaybedebilir. Çünkü "Allah'ın kudreti toplumla beraberdir." Ve dinin dünyada en büyük feyzi de bu toplumun kuruluşundadır. Bunun içindir ki, toplumlarını yitiren veya perişan edenler muhakkak perişan olurlar. Fiilî sebepler karşısında ilmî deliller, çoğunlukla hükümlerini yerine getiremezler. Nitekim Hz. İsa (Aleyhisselâm)

bile "Allah yolunda bana yardımcı olacaklar kimlerdir?" (Âl-i İmran: 52) dedi. Her mümin, Hakk'ın bir izafî tecellisine ulaşmıştır. Hakk tecellî ise, bütün bağların toplanmasıyla hakk tevhidin ortaya çıkmasındadır. Şu halde bütün iman ehli, tek kelime üzerinde fiillerini birleştirmedikçe ittikâ (layıkıyla Allah'tan korkma)ya eremez, Allah'a kavuşamazlar.

Hablullah (Allah'ın ipi); Allah Teâlâ'ya kavuşma sebebi olan delil ve vasıta demektir ki, Kur'ân, Allah'ın emrini yerine getirme ve cemaat, ihlas, İslâm, Allah'a söz verme, Allah'ın emri diye rivayetlerle tefsir edilmiştir ve hepsi birbirine yakındır. Bu âyetin cemaat ve ictimaiyyet (toplum bilim, sosyoloji) ile emir olduğunda kuşku yoktur. Bununla beraber burada cemaat, Hablullah (Allah ipin)'in aynı değil, ona yapışmanın ürünüdür. Ebû Said el-Hudrî hazretlerinden rivâyet edildiği üzere Allah Resûlü şöyle buyurmuştur: "Gökten yeryüzüne indirilmiş olan hablullah (Allah'ın ipi), Allah'ın kitabıdır." Korkunç bir yolun kenarına çekilmiş olan bir ip veya bir kuyuya düşmüş olanları çıkarmak için uzatılmış bir ip ve ona gereğince iyice tutunmuş bir toplum düşününüz. İşte bu tasavvurdan meydana gelen hey'et-i ictimaiyye (sosyal kurul) Kur'ân etrafında devamlı yükselen bir İslâm cemaatinin misalini teşkil edecektir.

Bu i'tisam (tutunma) için herhangi bir cemaat olmakta kâfi değildir."

"Ey iman edenler, Allah'tan korkup-sakinirsiniz, size doğruyu yanlıştan ayıran bir nur ve anlayış (furkan) verir, kötülüklerinizi örter ve sizi bağışlar. Allah büyük fazl sahibidir." (Enfal Suresi, 29)

Şöyle ki:

Ey müminler! Siz Allah'a ittika ederseniz, her hususta hıyanetten sakınır, takvaya sarılırsanız o sizin için furkan yapar. Size bir ayırım gücü ihsan eder. Maddî ve manevî alanda öyle bir farklılık ve imtiyaz bahşeyler ki, **"Allah, pisi temizden seçer ayırır."** (Enfâl: 37) gereğince, açık ve kapalı alanlarda hakkı hak olmayandan, iyiyi kötüden, temizi pisten ayırır, sizi her türlü fenalıklardan uzak tutar ve farklı duruma getirir.

"Furkan": Fark ve temyiz veya fârik demek olduğu gibi, sabah anlamına da gelir. Nitekim derler ki, "Şöyle yapıp duruyordum, ta sabah oluncaya kadar" demektir. Bu mânâyâ göre demek olur ki:

Sizi gecenin karanlığında bir tanyeri gibi parlak ve aydınlık bir toplum yapar, farklı ve imtiyazlı bir duruma getirir, parlatır da parlatır, şan ve şerefini zi bir nur gibi ufuklar yapar ve seyyiatınızı toptan keffarete uğratar, ayıplarınızı iyice örter, dünyada kimseye göstermez. Ve size mağfiret eder, ahirette de günahlarınızı bağışlayıp mağfur kılar. Ve Allah pek büyük ihsan ve kerem sahibidir. Lütfuyla bunları yaptığı gibi daha neler neler yapar.

Son olarak, Kur'anı Kerimlerimizde en çok yıpranan sayfaların üzerinde olan Yasin suresinin 11. âyeti kerimesi ile müzakeremizi nihayete erdirelim.

“Sen ancak, zikre (Kur'an'a) uyan ve gayb ile Rahman olan (Allah'a) karşı içi titreyerek korku duyan kimseyi uyarırsın. İşte böylesini, bir bağışlanma ve üstün bir ecirle müjdele.” (Yasin: 11)

Ancak o kimseyi korkutup uyarırsın, yani çoğunluk öyle olmakla beraber sen yine de herkesi uyaracaksın, çünkü uyarmanın o kimselere faydası olur, o kimseleri sakındırır, korundurursun ki zikri (Kur'ân)ı takip etmekte; kitabı, Kur'ân'ı gerçekten düşünerek vird etmekte, nasihat dinlemekte ve Rahman olan Allah'a korku beslemektedir. Yani ahirette olacağı gibi henüz huzuruna varmış olmayıp, gıyabında bulunduğu halde, O'nun yüceliğini ve büyüklüğünü sayarak azabından korkar, Rahmân'dır diye rahmetine güvenip aldanmaz. **“Kullarıma haber ver ki Ben çok bağışlayıcı, çok merhamet edeyim. Benim azabım da o acı verici azabdır.”** (Hicr: 49-50) buyurduğunu hesap eder, emirlerini tutar. Yahut kendi gaybında içinden, yani yalnız görünürde değil, Allah'tan başka kimsenin bilemeyeceği kalbinin iç yüzünden korku duyar. Hangi kavimden olursa olsun. İşte onu hem bir bağışlanma, hem de şerefli bir müdafatla müjdele.

Mağfiret ve ecirdeki tenvinler tefhim (büyüklük) içindir. Yani hiçbir günah bırakmayıp örten geniş, önemli bir mağfiret (bağışlanma) ve hiçbir minnet ve eksikliği olmayan şanlı, şerefli güzel bir ecir ile müjdele. Demek ki, peygamberlik yalnız korkutmak için değil, hem de böyle büyük müjde ile müjdeleme hikmeti içindir. Bu korkutma ve müjdelemenin asıl sır ve hikmeti ise şudur:

Allâh-u Teâlâ'nın “biz” buyurması büyüklük ve yücelik içindir. Yani büyüklük şanımız olan biz, güç ve kuvveti bilinen Allah'ız, yahut biz baş-

ka değil, yalnız biz ölüleri diriltiriz ve önceden gönderdikleri şeyleri; hayatlarında yaptıkları iyi ve kötü bütün amelleri ve eserlerini, yani geriye bıraktıkları faydalı veya zararlı eserlerini, gerek okuttukları ilimler, yazdıkları kitaplar, yaptıkları vakıflar, medreseler, mescidler, mektebler, yollar, çeşmeler, köprüler, hastaneler, çeşitli imaretler gibi hayır ve hasenat kuruluşlarını ve gerek zulüm ve düşmanlık kanunlarını tesis, günah ve isyan örnekleri tertib eden fesat ocakları gibi uğursuz şer ve kötülüklerini ve hatta bütün izlerini ve gölgelerini yazarız, adlarına, hesaplarına geçiririz. Sahih bir hadiste rivayet edilmiştir ki: **“İnsan öldüğü zaman şu üçten başka bütün ameli kesilir: Sadaka-i cariye (devam eden sadaka), kendisinden faydalanılan ilim, ona dua eden salih evlat.”** Demek ki, bu hadis-i şerif, kalacak hayırlı eserlerin kısımlarını açıklamıştır. Âyet bunların zıddı olan kötü eserlerin de yazılacağını açıklıyor. Ve zaten her şeyi önce açık bir kütükte, bir ana kitapta, yani Levh-i mahfuz'da sayıp yazmışızdır. Yani her şey, oluşundan önce Allah'ın ilminde belli olup Levh-i mahfuz'da bütün sayısıyla zabtedilmiş olmakla beraber, olduktan sonra da bütün izleri ve gölgeleriyle yazılır ve insanlar bu şekilde yaptıklarından sorumlu tutulur. Böyle korkut ve müjdele.

“Öyleyse güç yetirebildiğiniz kadar Allah'tan korkup-sakının, dinleyin ve itaat edin. Kendi nefsinize hayır olmak üzere infakta bulunun. Kim nefsinin bencil tutkularından (ya da cimri tutumundan) korunursa; işte onlar, felah (kurtuluş) bulanlardır.” (Teğabun: 16)

Âyeti kerimelerde anlaşılacağı üzere Allâh-u Teâlâ'dan sakınmak utanmak, nimetlere karşı nankörlük ve sevdiğimizi kırmama adına dikenli yollarda yürüyormuş gibi hayat programımıza dikkat etmek, görevimiz ve sorumluluğumuzdur.

Ancak böyle manevi özelliklerde ki insanlar hakkıyla korkup sakındıkları için toplumu İslâm'a, doğruya yönlendirebilirler. Cemaatleri saf, hakiki manada kul olma aşamasına getirebilirler.

Rabbim, Kendisinden hakkıyla sakınan insanların sayısını ziyâdeleştirmesi duası ile müzakeremizi nihayete erdirirken, siz değerli okuyucularımızı Allah'a emanet ediyorum.

Selam ve dua ile...

Çanakkale, Milletler Savaşıdır

Dün topla tüfikle saldırıp belki bizi öldüren ama aramıza giremeyen ve bizi bölemeyen bir takım mihraklar, şimdi başka entrikalarla bu milleti bölüp parçalamanın peşindeler. Hazırlanan bu tür tuzaklara karşı millet olarak çok bilinçli olmalı, Türküyle-Kürdüyle, Lazıyla-Gürcüsüyle kardeş olduğumuzun idrakiyle bu oyunlara gelmemeliyiz.

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER
www.mustafaozsimssekler.com

Bin yıllık tarihi geçmişi olan köklü bir milletiz. Tarih sayfalarında Müslüman Türk Milleti olarak bizlerin; nice büyük zaferleri, imkânsız gibi görülen galibiyetleri, ihtişamlı direnişleri, mûcizevî kahramanlıkları ve gönül fetihleri vardır. Hepinizin malumu olduğu üzere Haçlı orduları değişik asırlarda çok kereler saldırmışlar, defalarca topyekün üzerimize gelmişler ama her seferinde de şanlı ecdadımızdan gereken dersi almışlardır.

Son olarak da; Osmanlı Devleti'ne "hasta adam" dedikleri ve dünyanın her tarafından topladıkları askerle, bu necip milleti tarih sahnesinden tamamen silip yok etmek için Çanakkale'ye gelmişlerdi. Bu millet, imanın verdiği bir güç ve kuvveyi mâneviyye ile topyekün aya-

ğa kalkmış, o devirde dünyanın süper gücü durumundaki İngiliz ve Fransız sürülerine Çanakkale boğazını mezar etmişti.

Çanakkale milletler savaşıydı. Görünüşte her ne kadar birkaç devlet arasında geçiyor olsa da bu savaşta, dünyada ne kadar millet varsa hepsi karşı karşıya gelip harbetti.

Öncelikle bizim ordumuzu düşünelim... Bu vatanın evlatları Bağdattan, Halepten, Bükreşten, Saray Bosnadan kalkıp vatan müdafası için Çanakkale cephesine gelmişlerdi. Tabi o zaman o topraklarda bize ait, onlar da bu vatanın evladı. Tâ Irak'tan Bosna'ya kadar; Arab'ı-Fars'ı, Türk'ü-Kürd'ü, Gürcüsü-Çerkez'i-Boşnak'ı birçok millet vardı içimizde. Çanakkale'deki şehidlikleri ziyaret ettiğinizde, Bosnalı ile Bağdatlının, Türk ile Kürd'ün yan yana defnedildiğini, hatta üst üste gömüldüğünü görürsünüz. Öyle anlar olmuş ki,

o savaş atmosferinde bazen yedi tane şehidimizi aynı mezara defnetmek zorunda kalmışız. Bu ne demek? Yani bu milletin eti, kemiği, kanı, birbirine karışmış; aynı toprakta kanları yoğrulmuş ve aynı kabirde toprak olmuşlar.

Dün topla tüfekte saldırıp belki bizi öldüren ama aramıza giremeyen ve bizi bölemeyen bir takım mihraklar, şimdi başka entrikalarla bu milleti bölüp parçalamanın peşindeler. Hazırlanan bu tür tuzaklara karşı millet olarak çok bilinçli olmalı, Türküyle-Kürdüyle, Lazıyla-Gürcüsüyle kardeş olduğumuzun idrakiyle bu oyunlara gelmemeliyiz.

Evet Çanakkale milletler savaşıdır. Bizim ordumuzda bulunan milletlerin durumu az önce ifade ettiğimiz gibi... Karşımızdaki düşmana baktığımızda ise; güya Fransız ve İngiliz'le savaşıyorduk ama adamlar tâ Avustralya'dan, Kanada'dan, Yeni Zellanda'dan, Senegal'den asker getirmişlerdi. Merhum Akifin dediği gibi:

*Eski dünyâ yeni dünyâ, bütün akvâm-ı beşer,
Kaynıyor kum gibi, mahşer mi hakikat mahşer.
Yedi iklimi cihânın duruyor karşında,
Avustralya'yla beraber bakıyorsun: Kanada!
Çehreler başka, lisanlar, deriler rengârenk:
Sâde bir hâdise var ortada: Vahşetler denk.
Kimi Hindû, kimi yamyam, kimi bilmem ne belâ...
Hani, tâuna da züldür bu rezil istilâ!*

Hindistan'dan, Nepal'den, siyâhî Afrika devletlerinden, Hindusu, yamyamı her türlü milletten karşımızda asker vardı. Adeta Dünya savaşı gibi...

Çanakkale'de işte böyle bir savaş yapıldı. Yedi düvel birlik olmuş, her türlü imkanlarını seferber ederek bu necip milleti tarih sahnesinden silmek için, gerek askerî gerek teknolojik yönden büyük bir kuvvetle topyekün üzerimize saldırmışlardı.

Peki, bu kadar milletin toplanıp üzerimize çulandığı Çanakkale savaşında, bizim ordumuzun durumu nasıldı? Askerimiz mi fazlaydı, silahımız mı moderndi. Cephanemiz mi çoktu?

Maalesef durum hiç de böyle değildi. Büyük bir yokluk ve fakirlik vardı. Cephanemiz sınırlıydı, silah ve mermi yetersizdi, yiyecek ekmek, giyecek elbise bulmakta güçlük çekiliyordu.

Karşımızda ise o günün süper güçleri olan İngilizler ve Fransızlar teknolojik devrimler yapmışlar, müthiş silahlar icat etmişler, uzun menzilli nokta vuruşu yapabilen aşırma toplar icat etmişlerdi. Bizimkiyle kıyas edilemeyecek kadar çok fazla silah ve cephaneye sahiptiler.

Donanmaları da güçlüydü. Dünyanın o güne kadar görmediği her tarafı zırhla kaplı, top atsan işlemeyen gemiler yapmışlar ve böyle bir donanmayla Çanakkale'ye gelmişlerdi. Kısaca düşman çok kuvvetliydi ve maddî olarak her türlü imkâna sahiptiler.

Madem durum böyleydi, o halde nasıl oldu da Çanakkale savaşı Müslüman Türk askerinin destansı bir zaferiyle sonuçlandı?

Çünkü burada maddî hesabın dışında başka bir hesap vardı! Her yönden yokluk içinde kıvranan ve maddî hesaplara göre hiç kazanma ihtimali olma-

yan bir millet bu savaşı şanlı şerefle kazanıyorsa, demek ki burada manevî bir hesap vardı; manevi bir güç ve yardım vardı.

İşte Müslüman Türk milletini zafere taşıyan bu manevî güç ve kuvvet, kalplerindeki imandan, şehâdete olan arzularından gelmektedir. Zira ölümden korkmayan bir millettir, ölümden ölümsüzlüğü ve ebedî saadeti gören bir ordudan herkes korkmaya mahkûmdur.

İşte şanlı ecdadımız da bu duygularla cenk etmiş, şehidliği en üstün derece, gâziliği de en büyük rütbe kabul ederek Dinini, vatanını, mukaddesatını düşmana karşı canı pahasına muhafaza etmiş ve nice zaferlere imza atmışlardı.

İki şey var ki müslüman için baş belasıdır.

Nedir bu iki şey?

Efendimiz (Sallallâhi Aleyhi ve Sellem) buna **“Vehn”** buyuruyor. Ashab-ı Kiram: “Ya Resülellah Vehn nedir?” diye sorduklarında Efendimiz (Sallallâhi Aleyhi ve Sellem) cevap verdi: **“Hubbüdünya ve Kerâhetü'l-Mevt”** “Dünya sevgisi ve ölüme karşı isteksizlik (ölüm korkusu).”

Bir müslümanı kâfirden ayıran en büyük özellik; biri ölümden korkar, diğeri korkmaz.

Neden?

Çünkü kâfir, âhirete inanmadığından onun için her şey ölümlerle son bulur. Bu sebeple ölümden son derece korkar ve bucak bucak kaçar. Ölümü duyunca ve hissedince adeta kimyası kayar, dengesi bozulur.

Ama Müslüman için her şey ölümlerle başlar. Bir mümin için ölüm; düğün bayramdır, şehâdet; bir nevi ölümsüzlük iksiridir ve kavuşmayı arzuladığı üstün bir derecedir.

Allah'ın kılıcı Halid b. Velid ordusuyla İran üzerine yürürken onlara ne haber yollamıştı? “Sizin dünyayı sevdiğiniz kadar Âhireti seven bir ordu ile üzerinize geliyorum.”

Ölümden ölümsüzlüğü gören, savaş meydanlarına düğüne gider gibi giden bir orduya kim galip gelebilir?

Ashab-ı Kiram'a baktığımızda, hangi yaşta olsursa olsunlar hemen hepsinin cihâd duygusu ve şehidlik arzusuyla dopdolu olduğunu görüyoruz.

Hz. Hanzala (Radiyallâhü anh)'ı duymuşsunuzdur. Evlendiği gece Resülellah'ın münadisinin “cihad ilanı”nı duyunca, savaş meydanına koşan ve şehid olan büyük sahâbi...

Uhud savaşından sonra Peygamber Efendimiz (Sallallâhi Aleyhi ve Sellem) ashâbına buyurdu ki:

- Hanzala'yı gördüm. Melekler onu gümüşten bir kap ile rahmet suyuyla yıkıyorlardı.

Savaş meydanını dolaşıp şöyle bir tetkik edin bakalım durum nedir?

Bunun üzerine Sahâbe-i Kirâm, araştırdılar ve Hanzala (Radiyallâhü anh)'ın şehid olduğunu gördüler. Baktılar ki saçları sanki yıkanmış gibi ıslak vaziyette. Hemen gelip haber verdiler:

- Evet Ya Resülellah! Durum buyurduğunuz gibi saçından sular damlıyor. Belli ki yıkanmış, dediler.

Efendimiz Hz. Hanzala (Radiyallâhü Anh) için şöyle buyurdu:

- Cennet sana mübarek olsun Ey meleklerin yıkadığı şehid!

Meselenin iç yüzünü öğrenmek için bu durumu yeni evlendiği hanımına sorduklarında, o şöyle anlattı:

- Biz o gün evlenmiştik. O gece yani cihadın başladığı ilk gece bizim gerdek gecemizdi.

Eşim Hanzala (Radiyallâhü Anh) tam gusletmeye

hazırlanırken "Haydi! Bir an önce Allah yolunda cihada katılın!" diye münâdilerin sesleri duyuldu. İşte bu cihad davetiyle Hanzala (*Radiyallahü Anh*) yerinden fırladı, kılıcını kapığı gibi cihad meydanına koştu. Demek yiğidim şehid olunca, gusül işini melekler tamamlamış!..

Ashâb-ı Kirâm böyleydi, düşün gecesi olmasına rağmen "Hayya'alecihâd" davetine koşarak icabet edebiliyorlardı. Şimdi insafla bir bu olayı düşünelim, bir de "Hayya'alessalâh!" davetine bile, işini gücünü bırakıp da icabet etmeyen ve camilere koşmayan bizleri düşünelim.

Rabbim cümlemizi gevşeklikten, tembellikten muhafaza buyurup şuurlu Müslümanlardan eylesin.

Evet Sahâbe-i Kirâm yedisinden yetmişine bu rûhu taşıyordu. Girdikleri nice muharebelerde, sayıları çok az olmasına rağmen nice büyük ordularını mağlup etmişlerdi. Şehidliği duâsının başına koyan, savaş meydanlarında cennetin kokusunu alan askerlerden oluşan bir orduyu yenmek elbet mümkün değildi.

İşte bizim atalarımız da böyleydi. Erkeğinde kadınında, gencinde yaşlısında bu ruh vardı.

Bir annemizden misal verelim:

Sene 1915... Türkiye'mizin dört bir yanı istila edilmiş ve her taraftan cepheye asker gönderiliyor... Bu askeri birlikleri taşıyan trenlerden bir tanesi de Bilecik istasyonunda harekete hazır.. Hava yağışlı.. Bu sırada istasyonda beli bükülmüş bir nine bekliyor. Bu nineyi gören subay geliyor ve ona sesleniyor:

-Ana bu yağmurun altında ne duruyorsun, birini mi bekliyorsun?

- Evet, oğlum Hüseyin'i yolcu edeceğim de onu için buradayım.

- Eğer görmek istiyorsan oğlunu çağırtaım.

- Çok iyi olur evladım, sana duâ ederim.

Subay hemen Hüseyin adındaki bu askeri çağırıyor. Hüseyin koşarak geliyor, gelir gelmez annesinin ellerine sarılıyor ve hasretle kucaklaşıyorlar. Kısa bir vedalaşmanın ardından o yaşlı ana, çelik gibi bakışlarını oğlunun gözlerine dikip şöyle diyor:

- Oğlum Hüseyin'im! Beni iyi dinle. Baban Dömeke'de, dayın Şıpka'da, ağabeylerin ise Çanakkale'de şehit düştüler. Geriye kalan son

yiğidim, fidanım sensin yavrum. Eğer minarelerden ezan sesleri kesilecek, kandilleri sönecekse; şehidimizin kanından rengini alan al bayrağımızı göklerde dalgalanmayacaksa öl de geri dönme yavrum. Yoksa sütüm sana haram olsun!!!

Anneyi görüyor musunuz? Ciğerpâresi evladını, evinin son direğini, vatani ve mukaddesatı uğruna gözünü kırpmadan feda edip seve seve muharebe meydanına gönderebiliyor.

Dedelerimiz, ninelerimiz hep bu ruhu taşıyorlardı. Dolayısıyla yedisinden-yetmişine, gencinden-yaşlısına, kadınından - erkeğine kadar şehâdete aşık olan bir milletin geçmişi de, elbette zaferler ve galibiyetlerle dolu olacaktır.

Bu vesileyle, Mevlâ Teâlâ toprak altında yatan şehid dedelerimizin, akli saçlı ninelerimizin ve Çanakkale'de destan yazan şehidlerimizin ruhlarını şâd eylesin. Kabirlerini pür-nûr, derecelerini â'î eylesin. Amin!

Fi Emanillah!

TEVBE ÂDÂBİ

Allâh-u Teâlâ'nın affından ümit kesilmemelidir. Günahlardan kesin bir dönüşe azmetmiş olan kimseye Allâh-u Teâlâ'nın kapısının her an açık olduğu unutulmamalı; böyle bir tevbenin kabulü için, önceden işlenen günahların çokluğunun, büyüklüğünün veya çeşitliliğinin bir mani teşkil etmeyeceği bilinmelidir.

Adem ŞENER
bilgi@arifandergisi.com

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile...
Tevbe lugatta "geri dönme" anlamına gelir. Dini terim olarak ise "Şeriatın verdiği şeyden övdüğü şeye dönmek" manasına gelmektedir. Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) bu manada "**Günahtan pişmanlık tevbedir**" buyurmuşlardır.

Tevbenin aslı nedamettir, pişmanlıktır. Bu, onun en büyük rüknünü teşkil eder. Ulemâ, bütün günahlardan tevbe etmenin vâcib olduğunda ittifak eder. Tevbe, günah işlenir işlenmez yapılmalıdır, geleceğe bırakmamalıdır. Günah büyük olmuş küçük olmuş farketmez.

Fahreddin Râzî "Mefâtihu'l Gayb" adlı tefsirinde Keffal'den naklen tevbe için

gerekli olan şeyleri şöylece sıralıyor:

- 1- İşlediği günah olan işi veya kabahati terketmek,
 - 2- Geçmişte, yani önceden yapmış olduğu bu işten veya kabahatten pişman olmak,
 - 3- Bu günah olan işin veya kabahatin bir benzerine asla bir daha dönmemeye azmetmiş olmak,
 - 4- Bütün bu şeylerin hepsini bir daha yapmaktan korkup çekinmek.
- İşte bunların hepsi tevbe için muhakkak gereklidir.

1- Terk şunun için gereklidir ki kul, günah olan o işi veya kabahati terk etmezse, yapıyor demektir ki, bu durumda tevbe etmiş olmaz.

2- Pişmanlık şu bakımdan lüzumludur ki kul pişman olmazsa, yaptığı işe rızası, gönlü var demektir. Bir şeye râzı olmak ise, çok kere onu yapmayı gerektireceğinden yine tevbe etmiş olmaz.

3- İşlediği günahın bir benzerine dönmemeye kararlı ve azimli olmak şunun için gereklidir ki, yaptığı iş günahdır, günaha tekrar niyet edip azmetmek de günahdır.

4- Korkuya gelince, bu korku insana tevbe etmeyi emreder ve tevbe ederek bu işi kesip atmak-tan başka yol olmadığını hatırlatır.

Tevbenin nasıl olması gerektiği hususunda Hz. Ali (Radıyallâhü Anh)dan şöyle bir rivâyette bulunuluyor:

Bir gün bedevilerden biri Mescid-i Nebevî'ye girdi ve "Allah'ım! Şüphesiz ben sana tevbe ve istiğfar ediyorum" diyerek namazını kıldı. Bunu gören ve duyan Hz. Ali (Radıyallâhü Anh), adam namazını bitirince ona:

"Ey kişi! Yalnızca dil ile süratle yapılan tevbe, yalancıların tevbesidir. Halbuki senin bu tevben, tevbeye muhtaçtır" dedi. Bunun üzerine o kişi:

"Ey müminlerin emiri, o halde tevbe nedir?" diye sordu. Hz. Ali (Radıyallâhü Anh) "Tevbe şu altı şeyle mümkün olur" dedi ve buyurdu ki:

- 1- Geçmişte işlenmiş olan günahlardan pişman olmak ve yerine getirilmemiş farzları iade etmek,
- 2- Başkalarına haksızlık ve eziyet etmeyi bırakmak,
- 3- Husumet ve düşmanlığı kaldırmak,
- 4- Günah ve kabahatler içerisinde büyüyen nefsi, Allâh-u Teâlâ'ya olan itaat içerisinde küçültüp ona hiçliğini kabul ettirmek,
- 5- İtaatsizlik ve günah işlemenin sözde tadını çıkararak nefse, itaat edip günahlardan uzak durmanın acılığını da tattırmak,
- 6- Gülüşlerinden her birine bedel olmak üzere ağlamak.

TEVBENİN EDEBLERİ:

1- Kul, elbette günahsız olmayacaktır. İsmet; peygamberlere mahsus bir sıfat olup ancak Allâh-u Teâlâ'nın bu sıfatla muttasıf olan peygamberleri ve kendi katında mahfuz olan velileri hariç bütün kulları günah kirine bulaşacaktır. Kulların işlemiş olduğu günahattan sonra dönerek tevbe etmesi, Allâh-u Teâlâ katında hiç günah işlememelerinden daha sevimlidir. Nitekim hadis-i şeriflerde bu husus şu şekilde beyan edilmiştir:

Hz. Ebû Eyyub (Radıyallâhü Anh)dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Selem) şöyle buyurmuşlardır: "Eğer siz hiç

günah işlemeseydiniz, Allâh-u Teâlâ sizi helak eder ve yerinize, günah işleyecek (fakat tevbeleri sebebiyle) mağfiret edeceği kimseler yaratırdı."²

Bu hadis-i şerifin izahında bazı alimler "Bazı günahlar vardır, mü'min için birçok ibadetten daha faydalıdır. Böylece çok tevbe eden biri olur. Tevbeden ayrılmayan kimse ise, bu sayede Allah-ü Teala'nın sevdiği arasında yer alır. Nitekim âyet-i kerimede '**Muhakkak ki Allâh-u Teâlâ tevbe edenleri sever**'³ buyrulmuştur."

2- Allâh-u Teâlâ'nın şirkten başka bütün günahları affedeceğine hulusi kalple inanmalıdır. Zira Hz. Enes (Radıyallâhü Anh)dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte, Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Selem) şöyle buyurmuşlardır: "**Allâh-u Teâlâ buyuruyor ki: 'Ey Ademoğlu! Sen bana dua edip (affımı) ümid ettikçe, Ben senden her ne sâdır olsa aldım, Ben seni affederim. Ey Ademoğlu! Senin günahın semanın bulutları kadar bile olsa, sonra bana dönüp istiğfar etsen, çok oluşuna bakmam seni affederim. Ey Ademoğlu! Bana arz dolusu hata ile gelsen, sonunda hiç bir şirk koşmaksızın Bana kavuşursan, seni arz dolusu mağfiretimle karşılarım.'**"⁴

Ebu'd Derda (Radıyallâhü Anh)dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Selem) şöyle buyurmuşlardır: "**Müşrik olarak ölenle, bir müslümanı haksız yere öldüren hariç, Allâh-u Teâlâ bütün günahları affedebilir.**"⁵

3- Kul, işlemiş olduğu günahlar neticesinde Allâh-u Teâlâ'nın rahmetinden de ümit kesmemelidir.

Ebû Hureyre (Radıyallâhü Anh)dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Selem) şöyle buyurmuşlardır: "**Benî İsrail'de birbirine zıd maksad güden iki kişi vardı: Biri günahkârdı, diğeri de ibadette gayret gösteriyordu. Âbid olan diğerine günah işerken rastlardı da: 'Vazgeç!' derdi. Bir gün, yine onu günah üzerinde yakaladı. Yine 'Vazgeç' dedi. Öbürü:**

'Beni Allah'la başbaşa bırak. Sen benim başıma müfettiş misin?' dedi. Öbürü: 'Valahi Allah seni mağfiret etmez' (veya 'Allah

seni cennetine koymaz!') dedi. Bunun üzerine Allâh-u Teâlâ ikisinde ruhlarını kabzetti. Bunlar Allâh-u Teâlâ'nın huzurunda bir araya geldiler. Allâh-u Teâlâ ibadette gayret edene: 'Sen benim elimdekine kâdir misin?' dedi. Günahkâra da dönerrek: 'Git, rahmetimle cennete gir!' buyurdu. Diğeri için de: 'Bunu ateşe götürün!' diye emretti."

Ebû Hureyre (Radiyallahü Anh) der ki: "(Adamcağız Allâh-u Teâlâ'nın gadabına dokunan münâsebetsiz) bir kelime konuştu, bu kelime dünyasını da, âhretini de heba etti."⁶

4- Allâh-u Teâlâ'nın affından ümit kesilmemeli, işlemekte olduğu günahlardan kesin bir dönüğe azmetmiş olan kimseye Allâh-u Teâlâ'nın kapısının her an açık olduğu, böyle bir tevbenin kabulüne, önceden işlenen günahların çokluğunun, büyüklüğünün veya çeşitliliğinin bir mani teşkil etmeyeceği bilinmelidir. Nitekim âyet-i kerimede: "Ey kendilerinin aleyhinde (günahta) haddi aşanlar! Allâh-u Teâlâ'nın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Çünkü Allâh-u Teâlâ bütün günahları affeder"⁷ buyurulmuştur.

Ebû Bekir Sıddık (Radiyallahü Anh)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır: "İstîğfar eden kimse günde yetmiş kere de tevbesinden dönse günahta musır (ısrar etmiş) sayılmaz."⁸

Yani bir kimse işlediği bir günaha tevbe ettiği takdirde, aynı günaha dönüp tekrar işler veya bir başka günahı işlerse, her seferinde tevbe de ediyorsa, bu kimse bir günde ne kadar çok aynı günaha dönerse dönsün, yine de günahta "musır" sayılmaz. Musır; işlediği günahlara istiğfar etmeyen, pişman olmayan kimsedir. İsrar ise çok günah işlemek demektir.

5- Tevbeye çokça devam etmelidir.

El-Eğarrul Müzenî (Radiyallahü Anh)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır: "Ey insanlar! Rabbinize tevbe edin. Allâh-u Teâlâ'ya kasem olsun ki ben, Allâh-u Teâlâ'ya günde yüz kere tevbe ederim."⁹

6- Tevbe etmeden evvel iki rekat namaz kılma-

lıdır ki bu, mendubdur.

Ebû Bekir Sıddık (Radiyallahü Anh)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte, Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır: "Günah işleyip arkasından kalkıp abdest alarak iki rekat namaz kılan, sonra da Allâh-u Teâlâ'ya tevbe eden her insan mutlaka mağfiret olunur." Sonra da şu âyet-i kerimeyi okumuştur: "Onlar fena bir şey yaptıklarında veya kendilerine zulmettiklerinde Allâh-u Teâlâ'yı zikrederler, günahlarının bağışlanmasını dilerler. Günahları Allâh-u Teâlâ'dan başka bağışlayan kim vardır?."¹⁰⁻¹¹

7- Tevbe ile birlikte Allâh-u Teâlâ'nın kulundan hoşnut olacağını bilmelidir.

Abdullah İbn-i Mes'ud (Radiyallahü Anh)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır: "Allâh-u Teâlâ mü'min kulunun tevbesinden, tıpkı şu kimse gibi sevinir: Bir adam hiç bitki bulunmayan, ıssız, tehlikeli bir çölde, beraberinde yiyeceğini ve içeceğini üzerine yüklemiş olduğu bineği ile birlikte seyahat etmektedir. Bir ara (yorgunluktan) başını yere koyup uyur. Uyandıği zaman görür ki, hayvanı başını alıp gitmiştir. Her tarafta arar fakat bulamaz. Sonunda aç, susuz, yorgun ve bitap düşüp 'Hayvanımın kaybolduğu yere dönüp orada ölünceye kadar uyuyayım' der. Gelip ölüm uykusuna yatmak üzere kolunun üzerine başını koyup uzanır. Derken bir ara uyanır. Bir de ne görsün! Baş ucunda hayvanı durmaktadır, üzerinde de yiyecek ve içecekleri..."

Sonra adam sevincinin şiddetinden şaşırarak şöyle dedi: 'Ey Allah'ım! Sen benim kulumsun, ben de Senin Rabbinim.' İşte Allâh-u Teâlâ'nın mü'min kulunun tevbesinden duyduğu sevinç, kaybolan bineğine azığıyla birlikte kavuşan bu adamın sevincinden fazladır."¹²

8- Güneş batıdan doğuncaya ve son nefesi vermeden evvel yapılan tevbeler de makbuldür.

Saffan İbn-i Assal el-Muradî (Radiyallahü Anh)'dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır: "Mağrib (batı) cihetinde bir kapı vardır. Bu

kapının genişliği -binekli bir kimsenin yürüyüşüyle- kırk veya yetmiş senedir. Allâh-u Teâlâ o kapıyı arz ve semaları yarattığı gün yarattı. İşte bu kapı, güneş batıdan doğuncaya kadar tevbe için açıktır.”¹³

Ebû Hureyre (*Radyallâhü Anh*)’dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuşlardır: “**Kim güneş batıdan doğmazdan evvel tevbe ederse Allâh-u Teâlâ tevbesini kabul eder.**”¹⁴

Abdullah İbn-i Ömer (*Radyallâhü Anhümâ*)’dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuşlardır: “**Son nefesini vermedikçe Allâh-u Teâlâ kulun tevbesini kabul eder.**”¹⁵

Yukarıda zikredilenlerin yanında, tevbenin makbul olması için bir takım şartlar daha vardır ki bunları da şu şekilde sıralayabiliriz:

- a. Tevbe etmeden evvel sadaka vermelidir.
- b. Tevbe etmek için mübarek mekanları (Kabe-i Muazzama, Ravza-i Mutahhara, Mescid-i Aksa, camiler, ön saf, vs.) bir ganimet bilmeli ve imkan dahilinde bu mekanlarda tevbe etmelidir.
- c. Mübarek zamanlarda da (Ramazan-ı Şerif ayında, Kadir gecesinde, diğer mübarek gün ve gecelerde, Cuma gününde, her gün seher vaktinde, ilk vaktinde kılınacak farz namazların arkasında, abdest alınca kılınacak iki rekat abdest şükür namazının peşinde vs.) tevbe etmeye gayret göstermelidir.
- d. Tevbeye salavatla başlamalı, salavatla bitirmelidir.
- e. Kur’an-ı Kerim’de ve hadis-i şerifte belirtilen tevbelerle tevbe etmelidir.
- f. Abdestli olarak tevbe etmelidir.
- g. Küçük günahlardan sakınmalıdır. Zira küçük günahlara devam etmek kişiyi büyük günahlara götürür.
- h. İşlediği küçük günahları gözünde büyütmemelidir.
- i. İşlediği günaha sevinmemeli, aksine üzülmemelidir.
- j. Gizli işlediği günahı kimseye açıklamamalıdır.
- k. İnsanlar arasında işlediği küçük günahlarla onlara kötü örnek olabileceğini düşünüp derhal o günahтан vazgeçmelidir.

1. Küçük günahlardan birisini işlediği vakit, Allâh-u Teâlâ’nın kendisine tevbe edebilecek zaman verdiğini düşünüp, hemen o günahından vazgeçip tevbe etmelidir.

Dört sınıf insanın tevbesi vardır ki bunları şu şekilde sıralayabiliriz:

1- Küfürden tevbe edenin tevbesi kesinlikle makbuldür.

2- Günahтан tevbe edenin tevbesi, sıdk ile yapılırsa makbuldür. Kabulün manası, işlenen günahın zararından kurtulmaktır. Tekrar o günaha dönmediği takdirde, işlememiş gibi olur. Zira Abdullah İbn-i Mes’ud (*Radyallâhü Anh*)’dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) “Günahтан tevbe eden kimse, bir günah işlememiş gibidir” buyurmuşlardır.

3- Asinin tevbesi Allâh-u Teâlâ’nın hakkına giren günahтан dolayı ise, onu, söylediğimiz şekilde terketmesi kâfidir. Ancak bazıları için şeriat, kaza ve keffâret şartı koymuştur.

4- Kul hakkına giriyorsa, hakkın hak sahibine ulaşması şarttır. Aksi takdirde o günahın zararından kurtulamaz. Ancak hakkın ulaşması için elinden geleni yaptığı halde hakkı sahibine ulaştıramadı ise, Allâh-u Teâlâ’nın affedeceği ümit edilir. Zira Allâh-u Teâlâ tabiatları değiştirir, günahları hasenata çevirir.

Rabbim cümlemizi tevbe ehli olan, işlemiş olduğu günahlardan ziyadesi ile pişman olup hakiki tevbe ile kendisine rücû eden ve bir daha günah işlememeye gayret eden kullarından eylesin...

Rabbim yar ve yardımcınız olsun...

- DİPNOTLAR -

1 - İbn-i Mâce, Zühd: 30; Ahmed ibn-i Hanbel, Müsned: 1/376, 423, 433

2 - Müslim, Tevbe: 9; Tirmizî, Da’avât: 105

3 - Bakara Suresi: 222

4 - Tirmizî, Da’avât: 106

5 - Ebu Dâvud, Fiten: 6

6 - Ebu Dâvud, Edeb: 51

7 - Zümer Suresi: 53

8 - Tirmizî, Da’avât: 119; Ebû Dâvud, Salât: 361

9 - Müslim, Zikr: 42

10 - Âl-i İmran Suresi: 135

11 - Ebû Dâvud, Salât: 361; İbn-i Mâce, İkâmetu’s Salât: 193

12 - Buharî, Da’avât: 4; Müslim, Tevbe: 3; Tirmizî, Kıyâmet: 50

13 - Tirmizî, Da’avât: 102

14 - Müslim, Zikr: 43

15 - Tirmizî, Da’avât: 103; İbn-i Mâce, Zühd: 30

İsa (Aleyhisselâm)ın İnişi

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
www.cubbeliahmethoca.tv

Huzeyfe İbni Esîd el-Gifarî (Radiyallâhu Anh) şöyle buyurmuştur: "Bir kere biz aramızda konuşurken Rasûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) yanımıza çıkageldi de: "Neyi müzakere ediyor (aranızda konuşuyor)sunuz." diye sordu.

Sahabe, "Kiyametten bahsediyoruz." deyince Rasûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) "Siz ondan önce on alâmet görmedikçe kıyamet aslâ kopmayacaktır." buyurdu ve: "Duhan (duman), Deccal'ı, Dâbbe'yi, güneşin battığı yerden doğuşunu, Meryem oğlu İsa'nın inişini, Ye'cûc ve Me'cûc'ü ve biri doğuda, biri batıda, biri de Ceziretül Arap (arap yarımadasın)da olmak üzere üç yerin batacağını ve bunların sonunda, Yemen'den çıkıp insanları, hoşrolunacakları yer (olan Şam-ı Şerif)e sürececek bir ateş olduğunu." anlattı. (Müslim, Fiten: 13, No: 2901, 4/2225, Ebû Davûd, Melahim: 12, No: 4311, 2/517, Tirmizî, Fiten: 21, no: 2183, 4/477, İbni Mace, Fiten: 28, No: 4055, 2/1347)

Sevban (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Rasûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Ümmetimden iki cemaatı Allâh-u Teâlâ ateşten korumuştur. (Onlar da) Hind(istan) ile gaza eden bir cemaat ile, Meryemin oğlu İsa (Aleyhisselâm) ile (Deccal'in harbinde) bulunan cemaattir." (Nesaî, Cihat: 41, No: 3175, 6/350, Ahmed ibni Hanbel, Müsned: 22459, 8/326)

Mücemmi' ibni Cariyetil Ensârî (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Rasûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem): "Meryemin oğlu, Deccal'ı 'Lüdd'ün (Filistinde bulunan Beyt-i Mukaddes'e yakın bir beldenin) kapısında öldürecektir." buyurmuştur. (Tirmizî, Fiten: 62, No: 2244, 4/515, Ahmed ibni Hanbel, Müsned: 15466-69, 5/270)

İbni Abbas (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Rasûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur. "Başında ben, sonunda Meryem oğlu İsa, ortasında (sonundan biraz önce) Mehdi bulunan bir ümmet asla helâk olmayacaktır." (Ali el-Müttaki, Kenzü'l-Ummal; 38671, 14/266, Münâvî, Feyzü'l-Kadir, Şerh-i Camiü's-Sağîr: 7384, 5/383)

Abdurrahman ibni Semure (Radiyallâhu Anh) şöyle buyurmuştur: Mûte (Şam beldelerinde Rumlarla Müslümanlar arasında vuku bulan büyük bir muharebe) günü Halid ibni Velid (Radiyallâhu Anh) beni Rasûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'e müjdeci olarak gönderdi. Ben Rasûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in yanına girip "Ya Rasûlullah!" deyince, "Ya Abderrahman! Yavaş ol (yanındaki haberi bana vermekte acele etme, ben sana olanları haber vereyim) Sancağı Zeyd İbni Hârise aldı,

şehid edilinceye kadar muharebe etti. Allah Zeyd'e rahmet etsin.

Sonra sancağı Cafer aldı, o da muharebe etti, neticede şehid oldu, Allah Cafer'e Rahmet etsin. Daha sonra sancağı Abdullah ibni Revaha aldı, o da savaştı, neticede şehid edildi. Allah Abdullah'a da rahmet etsin.

En sonunda sancağı Halid (ibni velid) aldı, Allah Halid'e fetih nasibetti. Halid Allah'ın kılıçlarından bir kılıçtır." buyurdu.

Bunun üzerine Rasûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in etrafında bulunan Sahabe-i kiram ağlayınca, Rasûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) "Sizi ağlatan nedir?" diye sordu.

Onlar, "Biz nasıl ağlamayalım ki, en hayırlılarımız, en şereflilerimiz ve içimizden faziletlilerimiz öldürüldü." diye cevap vermeleri üzerine Rasûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem): "Ağlamayın! Çünkü benim ümmetimin hâli bir bahçenin haline benzer ki, sahibi ona bakım yaparak hurma ağaçlarının aşağı sarkan dallarını budadı, yerlerini hazırladı (toprağını kabarttı), kuru dallarını kesti, böylece o bahçede bir sene bir cemaati yedirdi.

Sonra başka bir sene başka bir topluluğu (yedirdi). Daha sonraki sene de diğer bir kısım insanları (yedirdi). Umulur ki (bu durumda), o bahçenin en son mahsulü, salkımı en iyi, dalı en uzun olanıdır.

Beni hak Peygamber olarak gönderen Allah'a yemin ederim ki, elbette Meryem'in oğlu İsa (kıyamete yakın indirildiği zaman) benim ümmetimde, kendi (peygamberliği dönemindeki sahabeleri olan) havarilerine halef (onların yerini tutacak kimseler) bulacaktır." buyurdu. (Hakîmi Tirmizî, Nevadirü'l-Usûl: 2/92)

Huzeyfetübnül Yeman (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatırdı: İnsanlar Rasûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'e hayrı sorar, ben ise başıma gelir korkusu ile ona şerri sorardım.

Bir kere ben: "Ya Resûlullah! Biz cahiliyet ve şer içinde idik, Allah bize bu hayrı getirdi. Acaba bu hayırdan sonra bir şer var mıdır?" diye sordum: O: "Evet" cevabını verdi. O zaman ben: "Ya bu şerden sonra bir hayır olacak mı" diye sorduğumda, O: "Evet, ama onda duman olacaktır." buyurdu.

Ben: "Onun dumanı nedir?" dediğimde, O: "Benim yolumdan başka yol tutan bir kavim ki, onların kimini tanyacak, kimini inkar edecek (yadırgayacak)sın (yaptıkları bazı işleri şeriata uygun, bazısını ise mugayir-zıt bulacaksın)." buyurdu.

Ben: "Bu hayırdan sonra bir şer olacak mı?" diye sordum: "Evet, cehennem kapılarına çağırان bir takım dellâllar (bulunacak ki) kim bunlara icabet ederse,

onu oraya atarlar (kendilerine uyanı cehenneme götürürler)” buyurdu.

Ben: “Ya Rasûlullah! Onları bize vasfet (tanıt)” dedim: “Onlar bizim kavmimizdendir, bizim dilimizle konuşuyorlar.” buyurdu. Ben: “Bu başıma gelirse bana ne emredersin.” dedim,

“Müslümanların cemaati (kitap ve sünnetle amel eden, ehli sünnet vel cemaat mezhebi)nden ve imamından (başlarına seçtikleri adaletli yöneticilerinden) ayrılmazsın.” buyurdu.

Bunun üzerine ben: “Eğer onların cemaatı ve imamları yoksa?” diye sorunca, Rasûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) “O firkaların hepsinden uzaklaş velev bir ağacın kökünü ısırip (açlıktan o zor ve meşakkatli) haldeyken ölüm sana yetişsin.” buyurdular. (Buharî, Menakıp: 22, No: 3411, 3/1319, Müslim, İmaret: 13, No: 1847, 3/1475, İbni Mace, Fiten; Fiten: 13, No: 3979, 2/1317)

Diğer bir rivâyette Hazreti Huzeyfe (Radiyallâhu Anh) socularına şöyle devam etmiştir: “Daha sonra ne olacaktır.” dedim, Rasûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem): “Sonra Deccal çıkacak, beraberinde bir ırmak ve bir ateş bulunacaktır. (Onu inkar edip) Ateşine düşenin sevabı vacip (kesin) olup günahı silinecek, (ona iman edip) ırmağına düşenin ise günahı vacip (sabit) olup sevabı silinecektir.” buyurdu. (Ebû Davud, Fiten: 4244, 2/497, İbni Ebî Şeybe, Muzannef; fiten: 5, 8/591)

Başka bir rivâyette Hazreti Huzeyfe (Radiyallâhu Anh): “Ya Rasûlullah! Deccal’dan sonra ne vardır?” diye sormuş, Resûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)de: “Meryemin oğlu İsa vardır.” buyurmuştur.

En sonunda o, “Meryem’in oğlu İsa’dan sonra ne vardır?” diye sorduğunda, Rasûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) (kıyametin çok yaklaştığını anlatmak üzere): “Eğer bir adamın atı doğursa, kıyamet kopmadan onun sırtına binemez (o tay büyümeden kıyamet kopacaktır)” buyurmuştur. (İbni Akasir, Ali el Müttaki, Kenzül Ummal: 39688, 14/602)

Semüre ibni Cündeb (Radiyallâhu Anh), okuduğu bir hutbede Rasûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)den rivâyet ettiği uzun bir hadîs-i şerifte şöyle anlatmıştır:

Rasûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) güneş tutulmasından dolayı kıldığı namazı bitirmesinin ardından Allâh-u Teâlâ’ya hamd-ü senada bulunup: “Allâh-u Teâlâ’dan başka hiçbir ilâh olmadığına, kendisinin de O’nun kulu ve Rasûlü olduğuna” şahitlik ettikten sonra; “Ey insanlar! Ben ancak bir beşerim ve Allah’ın elçisiyim, size Allâh-u Teâlâ’yı hatırlatıyorum. Eğer siz benim, rabbimin risalâtı (elçileri)ni duymakta bir şeyi eksik ettiğimi biliyorsanız mutlaka bunu bana söyleyin ki, rabbimin risalâtını duyulmasını gerektiği gibi tebliğ edeyim.

Eğer siz, rabbimin elçilerini duyduğumu biliyorsa-

nız elbette bunu da bana haber verin.” buyurdu.

Bunun üzerine insanlar kalkarak: “Biz senin, rabbinin risaletlerini tebliğ ettiğine, ümmetine nasihatta bulunduğuna ve üzerine düşen görevi yaptığına şahitlik ederiz.” dediler, sonra sustular.

O zaman, Rasûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) “Şimdi bundan sonra (şunu ifade ederim ki) bir takım insanlar, bu güneş ve ayın tutulmasının ve şu yıldızların yerlerinden kaymalarının, yeryüzündeki bir takım büyük insanların ölümü (ne işaret) için olduğunu zannetmektedirler.

Şüphesiz ki onlar yalan söylemişlerdir. Velâkin (bunlar) Allah’ın âyetlerinden bir takım âyetlerdir ki, kullarından kimin tövbe edeceğini görmek için onlarla kullarını imtihan eder.

Vallahi muhakkak ben namaza kalktığımdan beri dünyamız ve ahretinizde karşılaşacağınız her şeyi gördüm.

Şüphesiz şân odur ki, Vallahi otuz kezzap (sahtekâr) çıkmadıkça kıyamet kopmaz. Onların sonuncusu, (ensardan bir ihtiyarı göstererek), sol gözü Ebu Tihya’nın gibi memsuh (dümdüz) olan şaşı Deccal’dır.

Şüphesiz ki o, çıktığı zaman kendisinin Allah olduğunu iddia edecektir. Ona inanarak tasdik edip uyana, geçmişte yapmış olduğu Salih ameli (iyi işi) fayda vermeyecektir. Ona küfredip yalanlayan da, önceki (kötü) ameliyle cezalandırılmayacaktır.

Muhakkak ki o, Harem (Mekke-Medine) ile Beyt-i Mukaddes dışında yeryüzünün tümüne galip olacak, Beyt-i Mukaddes’de müminleri kuşattığı sırada şiddetli bir zelzele ile sarsılacaklar, o sırada aralarında Meryem’in oğlu İsa (Aleyhisselâm) sabahlayacaktır.

Allâh-u Teâlâ Deccalı ve ordusunu hezimete (bozguna) uğratacak, hatta duvarın dibi ve ağacın kökü: “Ey Mümin! İşte bu kafirdir, benimle gizleniyor gel onu öldür.” diye nida edecek (seslenecek)tir.

İşte bu (anlatılanlar), sizce şanı büyük olan (çok şiddetli ve dehşetli, harikulâde) bir takım işler görünceye ve hatta dağlar yerinden kayıncaya kadar asla meydana gelmeyecektir.

(O zaman siz) “Peygamberiniz bu olup bitenlerden bir şey bahseder miydi?” diye aranızda soruşacaksınız.

Sonra bunun peşine kabz (umûmî ölüm ve kıyame-tin kopması) vardır.” buyurarak eliyle işaret yaptı (mubarek elini topladı).

Bu hadîs-i şerîfi, Semüre (Radiyallâhu Anh)dan nakle-derken Sâlebe ibni Abbad (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatıyor: “Sonra Semüre’nin başka bir hutbesine şahit oldum aynı bu hadîs-i okudu. Hiçbir kelimeyi takdim de etmedi, tehir de etmedi. (ileri geri yapmadı). (Hakim, Müstedrek, No: 1230, 1/478, Ahmed ibni Hanbel, Müsned, No: 20198, 7/265, Tahâvî, Meâni’l-Âsâr: 1/197, Beyhekî, Sünen-i Kübra, 3/339, Heysemî, Mecme’z-Zevâid)

MEVLİD KUTLANMASI BİR 'BİD'AT-İ SEYYİE' DEĞİLDİR

Toplumu aslî değerlerinden soyutlamak için bütün küresel mekanizmaların devrede bulunduğu böyle bir dönemde, Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) i her vesileyle anmak ve anlatmak farz iken, Mevlid Kandili gibi toplumsal hafızamızda derin bir yeri bulunan nirengi noktalarını ihmal etmek neyle izah edilebilir?

Mehmet TALÛ
bilgi@arifandergisi.com

Soru: Mevlid kutlanması bir bid'at-i seyyie midir?

Cevap: Bismillahirrahmanirrahim Mevlid kelimesi, "doğum, doğum yeri ve doğum vakti" gibi anlamlara gelir. Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) in doğumunu anlatmak için kullanılan "mevlîd-i nebî" Türkçemiz'de kısaca "mevlid kandili" olarak anılır.

Mevlid törenleri İslâm dünyasında yaygınlık kazanarak günümüze kadar devam etmiştir. Esasen Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) 'in doğum yıldönümünü kutlama maksadıyla başlayan mevlid töreni giderek, Kadir, Mirac, Regâib ve Berat gecelerinde veya sünnet, evlenme, ölüm, deprem gibi önemli olaylar vesilesiyle yapılmaya başlanmış ve toplumsal geleneğimizde yer alan önemli bir dinî-kültürel öğe olmuştur.

Bazı kimseler, Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz'in doğum yıldönümünün kutlanmasını kötü bir bid'at olarak görüyor ve bu kutlamayı yapanları kınıyor. Bu kötüleme ve kınamalar yersizdir. Çünkü bu ümmet Peygamberinin doğum gününü bayram yapmıştır. Bu gecede, Ashab-ı Kiram bir yere toplanıp, Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) in doğum öncesi ve sonrası mucizelerini okur ve anlatırlardı. Bunun için dünyanın her tarafındaki Müslümanlar, her sene bu geceyi mevlid kandili olarak kutlayarak, her yerde "Mevlid kasideleri" okunarak Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) i hatırlamaktadırlar.

Ebû Şâme el-Makdisî, Şemseddin İbnü'l-Cezerî, İbn Hacer el-Askalânî, İbn Hacer el-Heytemî, Şemseddin es-Sehâvî, Celâleddin es-Süyûtî, Şihâbüddin el-Kastalânî gibi büyük din âlimleri ve daha nice ulema ve fukaha; bu kutlama ile ilgili, ALLAH'ın alemlere

rahmet olarak gönderdiği Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in dünyaya gelmesi sebebiyle sevinmenin, O'nun doğumunu kutlanmanın, doğum günü münasebetiyle fakir ve muhtaçlara yardımda bulunup ibadet etmenin, Kur'ân-ı Kerim ve Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'e olan sevgiyle ilgili şiirler okumanın, güzel bir yenilik olarak, birer güzel amel olduğunu belirtmişler ve güzel görmüşlerdir. Dolayısıyla mevlid kutlamalarının bir bid'at-ı hasene sayılması, halk arasında görülen ve dinen hoş karşılanmayan davranışların ise bundan ayrı düşünülerek önlenmesi gerektiğini, mesela; cuma veya terâvih gibi ibadetler sırasında yanlış bazı davranışların meydana gelmesinin, bu ibadetlerin de haram sayılmasına yol açmadığını beyan etmişlerdir.

Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) hayatta iken ne kendi doğum günü, ne de herhangi bir yakınının doğum günü için özel bir kutlama töreni yapmadığı gibi böyle bir şey yapılması hususunda herhangi bir istek ve emri de olmamıştır. Çünkü O'nun esas görevi; şahısları değil, dinin ilkelerini tanıtmaktı, vahyi tebliğ etmekte. Ancak Ebû Katade (Radiyallahü anh)dan rivâyete göre, Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'e pazartesi günü oruç tutmanın fazileti sorulduğunda: **"Bu, benim doğduğum ve ben peygamber olarak gönderildiğim gündür"**¹ buyurarak, bir bakıma bu güne önem atfetmiştir.

Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem), Medine'de Yahudilerin on Muharrem'de oruç tuttıklarını görünce sebebini sormuş, onlar da Firavun'un boğulduğu ve Musa (Aleyhisselam)'ın kurtulduğu gün olduğunu söyleyince, Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) kendisinin bunu yapmaya daha layık olduğunu belirterek oruç tutmuş ve ashabına da oruç tutmalarını emretmiştir.² Bu da belli bir günde, bir nimete nail olma veya beladan kurtulma sebebiyle her zaman o günü anma ve şükür nişanesi olarak salih amellerde bulunmanın iyi bir davranış olduğunu gösterir.

Sonuç olarak; Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'e sevgi ve bağlılığın bir göstergesi olması yanında, çeşitli ibadet ve hayırlara vesile olması bakımından

da mevlid kutlamalarının dinî yönden meşrû bir davranış olduğu söylenmelidir. Bununla birlikte kutlamalar sırasında gayrimeşrû tutum ve davranışların tasvip edilemeyeceği, bu tür uygulamalara sebep olan kutlamalardan uzak durulması gerektiği de açıktır.

Bid'at; Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) zamanında olmayan "dinî" mahiyetli bir husûsun sonradan dine sokuşturulması, dinden sayılması olarak tarif edilir. Mevlid okuma ve okutmanın bid'at olarak nitelendirilebilmesi için ona, "Ölünün kırkinci gününde veya sene-i devriyesinde mevlid okutmak gereklidir" demek gibi dinî bir gereklilik veya ibadet şeklinde bir muhteva yüklenmesi gerekir. Mevlid okumanın gerekli, vâcip veya mendup olduğu iddia edilmediğine, en fazla bunun hoş ve güzel bir gelenek olduğu bilinip kabul edildiğine göre, bunun bid'at olarak değerlendirilip insanların kafasına kuşku sokmak son derece yanlıştır.

Ayrıca bu kutlamaların özellikle günümüzde ayrı bir anlam ve fonksiyon taşıdığı inkâr edilemez. Gerek Mevlid Kandili'nin gerekse diğer kandil-

lerin, içine mezmum bid'at karıştırmadan meşrû ölçüler içinde kutlanmasında çok büyük fayda ve maslahatlar vardır.

Özellikle toplumumuzun binbir yöntemle değerlerinden uzaklaştırılmaya ve sekülerleştirilmeye çalışıldığı bir dönemde, kendi kimlik ve âdiyet motiflerimizin her vesileyle vurgulanması, gündemde tutulması ve yaygınlaştırılması her bakımdan elzemdir.

Kandillerin de bu cümleden olarak toplumsal kimliğimizin muhafazasında önemli bir yer tuttuğu inkâr edilemez.

Bir kere şu noktanın altını kalın bir şekilde çizelim: Yukarıda da belirttiğimiz gibi öyle bid'atlar vardır ki, yaşatılması, riâyet edilmesi dinî bakımdan zarurettir! Onlara "bid'at" denmesi sadece kelimenin sözlük anlamında kullanılmasından ibarettir. Toplumu aslî değerlerinden soyutlamak için bütün küresel mekanizmaların devrede bulunduğu böyle bir dönemde, Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'i her vesileyle anmak ve anlatmak farz iken, Mevlid Kandili gibi toplumsal hafızamızda derin bir yeri bulunan nirengi noktalarını ihmal etmek neyle izah edilebilir?

"Mevlid okunacağına hatim okunsa, Kur'an-ı Kerim'den bir bölüm okunsa daha sevap ve daha faziletli olmaz mı?" şeklindeki bir itiraz da yersizdir. Kur'an-ı Kerim okumak, namaz kılmak daha sevap ve faziletli bir davranıştır ama burada mesele sadece sevap meselesi değildir. Mevlid, toplumsal bir coşkunun, Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in sevgisinin ve ona bağlılığın üst düzeyde edebî ve estetik olarak hissedilmesi, yaşanması ve dışa vurulması demektir. Kur'an-ı Kerim okumakla mevlid okumayı birbiriyle mukayese etmek veya birini diğerine alternatif göstermek yerine, ikisini ayrı ayrı ve her birini kendi yeri ve amacı doğrultusunda değerlendirmek ve yaşatmak daha doğru olur.

Burada hatırlanması ve hatırlatılması gereken önemli bir husus vardır; o da, mevlid gibi dinî eğitim ve coşkuyu içeren sosyal ve geleneksel törelerin aslî ibadetlerin yerine geçmediği, bu tür sosyal ödevlerin kişileri, üzerlerine bizzat gerekli olan namaz, oruç, Kur'an okuma, infak ve yardım gibi dinî yükümlülüklerden muaf tutmadığı husûsudur.

Zamanımızda dehşetli bir dinden uzaklaşma, irtidat cereyanı vardır. Mevlid törenleri halkı ve gençliği Peygambere ve dine yaklaştırmak için güzel bir vesiledir. Yeter ki, Mevlid bezirgânlığa âlet edilmesin, ruhsuz ve basmakalıp bir şekilde kutlanmasın, törene katılanlar coşturulsun, heyecanlandırılsın, gönüller harekete geçirilsin.

Tek cümle ile özetlemek gerekirse, **içinde şeriata aykırı şeyler ve haller olmak şartıyla mevlid kutlamaları bid'at-i hasenedir.** Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir. O'nu ne kadar çok zikredersek, ne kadar fazla anarsak, ne kadar candan seversek o derecede feyiz ve bereket buluruz.

Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) in kadrini bilenler, O'nun doğduğu geceyi tabîin devrinden beri kutlarlar. Fakirlere sadaka vermek, yoksullara yemek ikram etmek, Kur'an-ı Kerim okumak, çokça salavât getirmek ve nafile namaz kılmak gibi çeşitli ibadetlerle ihya ederler. Hicrî üçüncü asrın başlarından itibaren, bazı sûfî gruplar bu geceyi cemaat halinde kutlamaya başladılar. Halk arasında yaygın bir âdet haline gelen bu kutlamaları, daha sonra devletler de

sahiplendi. İlk olarak Mısır Fatimî devleti, mevlid kandilini resmî bayram ilan etti ve muhteşem törenlerle kutlamaya başladı. Fâtımîler, hem Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in, hem de kızı Hz. Fatima (Radıyallâhü Anhâ)'nın doğum gününü, resmî bayram ilân etmişlerdi. Bu kutlu doğum törenleri için İslâm dünyasının her tarafından büyük âlimler, meşhur hafızlar davet edilir, sarayda ve camilerde Kur'ân-ı Kerim okunur ve ilim meclisleri kurulurdu. Hatipler, şehir meydanlarında Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) ve Ehl-i Beyt'le ilgili menkıbeler anlatırlardı. Güzel sesli hafızlar Kur'ân-ı Kerim, ilâhî, kasîde ve tevşîh okurlardı. Kazanlar dolusu pilav pişirilir, halka ikram edilir ve bu etkinlikler mevlid ayı boyunca sürerdi.

Ancak zamanla işler çığırından çıktı. Kur'ân-ı Kerim tilâveti, irşâd, zikir ve ibadet faaliyetleri ihmal edilir oldu. Onların yerini, oyun ve eğlence âlemleri aldı. Bazı günah ve hayasızlığın işlendiği bir karnavala dönüştü. Dindar insanlar, bu mübarek günün böyle olumsuzluklara âlet edilmesine şiddetle karşı çıkıp, bid'at ve günah olduğuna dair fetvalar verdiler ve çok ağır yazılar yazdılar. Nihayet devlet eliyle yasaklattırdılar. Ancak Kur'ân-ı Kerim tilâvetiyle, zikir, duâ, hayır ve hasenatla ihya edenlere dokunmadılar. Çünkü yasağın hedefi bunlar değil rezilce hareket edenlerdi. Günümüzde, o tarihte yazılmış kitapları okuyan bazı kimseler, mevlid kutlamalarının bid'at ve günah olduğuna dair verilmiş o eski fetvaları görüyorlar. İşin içyüzünü bilmedikleri için ibadetle yapılan ihya şekline de karşı çıkıyorlar. "Mevlid kandili bid'attır. Bak işte, filan alim asırlar önce bunu yazmış" diyorlar. Ancak bilmiyorlar ki o alimler, işlenen günahları gözleriyle gördükleri için günah demişlerdi. Yoksa okunan Kur'ân-ı Kerim'e, getirilen salât ü selâm'a, yapılan hayır ve hasenâta, çekilen zikir ve tesbihâta günah deme cesaretleri göstermeleri mümkün değildi.

Mevlid geleneğinin bizim kültürümüzde gerçekten çok önemli bir yeri var. Mevlid, Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'e duyulan muhabbet ve hürmetin bir tezahürü olarak zengin ve köklü mirasımızdan bugüne kadar ulaşan önemli bir merasim ve edebî türün de adı olmuştur. Bugüne kadar, sevinçli ve kederli günlerde pek çok mecliste okunagelmıştır. Öyle sanıyorum ve tahmin ediyorum ki, yalnızca Türkiye hudutları içinde günde ortala-

ma beş bin mevlid okunur. Milletimiz yeni doğan çocuğun sevincini Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in doğum sevinciyle dile getirir. Ölenin ardından mevlid okutur, ölüm acısını Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in doğum sevinciyle dindirmek için... Sünnet olunca, okulu başarıyla bitirince, vatan borcunu ödeyip sağ salim eve dönmünce, hacılar hacdan gelince, yeni ev alınınca ve daha birçok hayırlı iş vesilesiyle hep mevlid okutulur. Velhasıl sevinçler mevlidle ikiye katlanır, acılar yine onunla dindirilir.

Mevlidin konusu; İslâm akâidinin temel direği olan tevhîd inancı ile, Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in mucizeleri ve üstün ahlâkıdır. Türk halkı, mevlid dinleyerek inancının vecdini bu günlere taşıyabilmiştir. Denilebilir ki: "Süleyman Çelebi, bu millete başlı başına bir dinî hayat armağan etmiştir." Çünkü mevlidin, dinî kültürümüze sağladığı faydayı başka hiçbir eser sağlayabilmiş değildir. Buna bid'at diyen, bindiği dalı kesmiş olur. Mevlidin sözleri ve âdabına uygun şekilde okunması bid'at değildir. Bu geceyi ibadet ve duâ ile ihya etmek de bid'at olamaz. Daha önce de ifade ettiğimiz gibi burada bid'at olan, bu mübarek günü, günaha ve çeşitli rezaletlere âlet etmektir.

ALLAH'a şükür bizim kültür tarihimizde, mübarek gün ve gecelerin çirkin ve rezil işlere âlet edildiği hiç görülmemiştir. Yine ALLAH'a binlerce şükür ki, ibâdetten uzak olanlarımız bile kutsalın ne olduğunu bilir ve ona saygı gösterir. Milletimizin bu husustaki hassasiyeti hakikaten takdire şayandır.

Kısacası: Mevlid Gecesi, bütün İslâm âleminin mukaddes kabul edip ihya ettiği en mübarek gecelerden biridir. Yüce Yaratıcının insanlığa gönderdiği en son rahmet elçisi, ilâhî vahyin son ve tamamlayıcı halkası Hz. Muhammed Mustafa (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in ALLAH'tan getirdiği ilâhî daveti, mesajları anlamak, sünnetini ve O'nun bu doğrultuda ortaya koyduğu örnek ahlâkı özümsemek, O'na duyulan derin sevgiyi gönüllerden sözlere ve toplumsal bilince aktarmak amacıyla, Müslümanlar asırlardır O'nun dünyaya gelişini Mevlid Kandili olarak kutlamaktadır.

- DİPNOTLAR -

- 1 - Müslim, Syâm:197; Ebû Dâvûd, Savm:54; Ahmed b. Hanbel, 5/29, 299
- 2 - Buhârî, Savm:69; Müslim, Syâm:127-128

Bir Tefsirin(!) Yanlışlarına İğne Deliğinden Bakış...

Esed, Yahudilikten geldiği ve muharref Tevrat'ı çok iyi bildiği için, Bakara sûresindeki 53 nolu dipnotta yaptığı gibi, okuyucusunu zaman zaman Tevrat'a havale etmekte, okuyucunun Kur'an'ın mânâsını daha iyi anlaması için(!) ikide bir Tevrat'a göndermeler yapmaktadır. Bu da gösteriyor ki, yazar terkettiği daha doğrusu terkettiğini ilan ettiği yahudiliğın tesirinden kurtulabilmiş değil.

Ali EREN
alieren_vakit@mynet.com

Öyle tefsirler vardır ki, insan onu okurken aldığı zevkten dolayı elinden bırakmak istemez. Öyleleri de vardır ki, ismi tefsir olduğu halde gerçekte tefsir olmaktan uzaktır. Elinize alır almaz bırakmak istersiniz. Düzgün tefsirler insanı bilgilendirip olgunlaştırdığı halde, diğerleri okuyucusunu mânânen mahveder.

Birkaç sayıdan beri bahsettiğimiz ve yanlışlarını yaza yaza bitiremediğimiz, Muhammed Esed'in kaleme aldığı Kur'an Mesajı isimli sözümona meâl- tefsir işte böyle bir tefsir.

Yanlışlarını yaza yaza bıktık ve bitiremeyeceğimize kanaat getirdik. Onun için bu yazımız bu meâl- tefsir hakkında yazdığımız son yazı olsun istiyoruz. Çünkü, Kur'an Mesajı o denli yanlışlar-

la dolu ki, tam ve eksiksiz bir tenkit yapacak olsak, yapacağımız tenkit, kitabın kendisinden büyük olacak. En iyisi bu yazıyla bu işe son verip gerisini okuyucuya barıkmak...

şimdi kitaptaki yanlışlar yığınından bazılarına madde madde işaret etmeye çalışalım:

1- Önce Bakara sûresinin 73. âyetine bakıyoruz. Âyetin doğru mânâsı şöyle: **"...İşte böyle Allâh-u Teâlâ ölüleri diriltir ve aklınızı kullanasınız diye size âyetlerini gösterir."**

Muhammed Esed'in verdiği yanlış mânâ da şöyle: "Bu yolla Allah canları ölümden korur ve Kendi iradesini size gösterir ki (bunu görüp) muhakemenizi kullanmayı öğrenebilesiniz."

Meseleyi daha açık ifade edelim ki ilim ehli, hayretten küçük dilini yutsun. Duyduk duymadık demeyin! Esed, âyetteki "yuhyillâhü'l-mevtâ" ibâresine "Allah canları ölümden korur" mânâsı veriyor.

2- Esed, Yahudilikten geldiği ve muharref Tevrat'ı çok iyi bildiği için, Bakara sûresindeki 53 nolu dipnotta yaptığı gibi, okuyucusunu zaman zaman Tevrat'a havale etmekte, oradan bilgiler edinmeye göndermektedir. Fakat bu tek misal değildir. Okuyucunun Kur'an'ın mânâsını daha iyi anlaması için(!) ikide bir Tevrat'a göndermeler yapmaktadır. Bu da gösteriyor ki, yazar terkettiği daha doğrusu terkettiğini ilan ettiği yahudiliğin tesirinden kurtulabilmiş değil.

Eldeki Tevrat'ın doğruluğuna kendisi inanmıyorsa, okuyucusunu niçin yanlış yere göndersin ki!..

Bu durumda şu sorular da zaruri olarak devreye girer: Bugünkü Tevrat madem güvenilecek bir kitaptı da, Esed niçin onun gösterdiği yolu terk edip müslüman oldu?

Tevrat tahrif edilmiş/bozulmuş bir kitap olduğu için onun gösterdiği yolu terk edip müslüman olduysa niçin hâlâ okuyucuyu oraya gönderiyor?

3- Bakara sûresi I 37. âyeti kerimeye şöyle mânâ veriyor:

“Eğer (ötekiler de) sizin inandığınız gibi inanırlarsa şüphesiz doğru yolu bulmuş olurlar. Yüz çevirirlerse de derin bir çıkmaza saplanmış olurlar. Ama Allah seni bundan korumaktadır.”

Parantez içinde “ötekiler” denilen yahudi ve hıristiyanlardır.

Bu mealde doğru ile yanlış yan yana. Doğru olan, meâlin baş tarafı, yanlış olan da sonu. Şöyle:

Âyetin başında, ötekilerin yani hıristiyan ve yahudilerin doğru yolu bulmaları için onların da müslümanlar gibi inanmaları icap ettiği ifade buyruluyor ki, doğru...

Esed, bu âyette mânâyı sündürebileceği bir kelime bulamadığı için doğru mânâ vermiş. İyi ama eserinin diğer yerlerinde “Müslüman olmayanların da kurtulacaklarını” söylemesi neyin nesiydi?..

İşte bu tavır, Esed'in kitabının çelişkilerle dolu olduğunu daha doğrusu kitapta doğrularla yanlışların birbirine karışmış olduğunu göstermesi bakımından ibretlik.

Âyetin meâlindeki yanlış olan ikinci cümleye dikkat. O cümle şöyleydi: “Yüz çevirirlerse de derin bir çıkmaza saplanmış olurlar.”

Ehl-i kitap hakkındaki bu âyette “Şikak” keli-

mesi geçiyor. Şikak, Esed'in dediği gibi “Derin bir çıkmaza saplanıp kalmak” değil, muhalif olmak, zıt ve düşman olmak mânâsındadır.

Esed'in derdi yine depreşiyor ve meseleyi hiç olmazsa biraz hafifletebilmek için elinden geleni yapıyor. Hıristiyan ve yahudileri, hem sapık hem de müslümanlara karşı olan topluluklar olarak göstermektense, şikak kelimesinin mânâsını sündürüp, onları sadece kendi hallerinde “Derin bir çıkmaza saplanıp kalan” kimseler olarak gösteriyor.

Âyetin devamında Hazreti Allah Peygamberimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'e hitaben, “Onlara (yahudi ve hıristiyanlara) karşı Allah sana yeter” buyurduğu halde, ehl-i kitabın müslümanlara düşmanlıklarını gizlemek için, yukarıda gördüğümüz gibi şöyle mânâ veriyor: “Ama Allah seni bundan korumaktadır.”

Okuyucu, meâlde yahudi ve hıristiyanlar hakkındaki, “Müslümanların inandığı gibi inanmaktan yüz çevirirlerse derin bir çıkmaza saplanmış olurlar” hükmünü okur, arkasından da “Ama Allah seni bundan korumaktadır” cümlesini okuyunca “Allah'ın Peygamberimiz'i onların saplandığı derin çıkmaza saplanmaktan koruduğunu” anlayacaksa da yanlış bir mânâ anlayacaktır.

Evet, Hazreti Allah'ın, Peygamberimiz'i koruduğu doğrudur. Ama âyetin verdiği mânâ bu değil. Doğru mânâ şöyle olacak: “Onlara (hıristiyan ve yahudilere) karşı Allah sana yeter.”

Niye böyle buyuruluyor? Çünkü, hıristiyan ve yahudilerin Peygamberimiz'e düşmanlıkları var. Esed'in burada yaptığı da, bu düşmanlığı gizleyip yanlış mânâ vermek.

Buradaki yanlış mânâyı anlamak için, derin bir arapça ilmine sahip olmaya lüzum da yok. Bu yanlış arapçaya yeni başlayan birkaç aylık talebeler bile anlar. Âyetteki “Feseyekfikehümüllah”daki “Hüm” zamiri müfred değil cemi'dir ve ona “Bu” mânâsı verilemez. Verilemez ama ilme göre. Esed'e göre verilir.

4- Kızıldeniz'in sularının yarılıp Mûsâ (Aleyhisselam) ve kavminin geçip Firavun ve askerlerinin de boğulup helâk olduğunu hepimiz biliriz. Esed, bu mucizeyi haber veren âyetle yetinmeyip bir de Tevrat'a bakmadan edemiyor. “Tevrat'a bakılacak

olursa" diyerek Şuarâ sûresi 35 numaralı dipnotta şöyle diyor:

"Tevrat'taki muhtelif atıflara bakılacak olursa (özellikle Çıkış xiv, 2 ve 9), Kızıldeniz'i geçme mûcizesi, bu denizin bu gün Süveyş Kanalı olarak bilinen kuzeybatı ucunda vuku bulduğu anlaşılmaktadır. Kıssanın geçtiği çağlarda burası şimdiki kadar derin değildi ve bazı bakımlardan Kuzey Denizi'nin ana kıtayı Frisina adaları arasında kalan sığ bölümü gibiydi. Yüksek cezir (geri çekilme) hallerinde bu gibi yerlerde sığ bölgeler çıplak kalmakta ve geçici olarak geçilebilir hale gelmekte, ama bu durumdayken ânî ve şiddetli bir med dalgasıyla bütünüyle sulara gömülmektedir."

Değerli okuyucular, halbuki, kendisi Şuarâ sûresi 63. âyete şu mânâyı veriyor: "...Musa'ya asânla denize vur diye vahyettik. (Musa söyleneni yapınca) deniz ortadan yarıldı. Öyle ki, açılan yolun her iki yanında sular koca dağlar gibi yükseldi."

Bu kadar açık ifadeden sonra hâlâ "Tevrat'a bakılacak olursa" demeye niçin lüzum görülmektedir?

Esed, Tevrat'a atıf yapıyor ama, orada verilen bilgiye inanıp inanmadığını söylemiyor. Kur'an'daki ifade buyurduğu gibi, Kızıldeniz'in yarılmasının bir mûcize olduğuna mı inanıyor, yoksa Tevrat'ın söylediği gibi, suların med-cezir olayından dolayı çekilip geldiğine mi? Bunu açıklamayı icap etmez miydi?

5- Âl-i İmran sûresi 50. âyet-i kerimeye öyle bir mânâ veriliyor ki, anlaşılır gibi değil. Böyle bir mânânın îmân ve İslâm'la uzaktan yakından alâkası olamaz. Esed'in verdiği mânâyâ göre, Hazreti İsa şöyle demiş: "(Ben) Tevrat'tan günümüze kalanın doğruluğunu tasdik etmek için ...(geldim)"

Değerli okuyucular! Musa (Aleyhisselam)'dan bir müddet sonra Tevrat insan eliyle bozuldu ve aslı ortadan kalktı. Elde de kala kala bozuk tevatlar kaldı. Esed'e göre, Hazreti İsa (Aleyhisselam) işte elde kalan bu bozuk tevatın doğruluğunu tasdik etmek için geldiğini söylemiş oluyor. Hâşâ! Sümme hâşâ!

Bir peygamber Allah kelâmı olmayan bozuk bir kitabı tasdik eder mi? "Ben onu tasdik etmek için geldim" der mi hiç? Bu ifade, bir peygambere yapılacak iftiraların en büyüğüdür. İsa (Aleyhisselam) aslî hüviyetini kaybeden ve elde kalan bozuk

Tevrat'ı değil, Allah'ın gönderdiği Tevrat'ın aslını tasdik etmiştir. Gerçek bu olduğu halde, Hazreti İsa (Aleyhisselam)'a "(Ben) Tevrat'tan günümüze kalanın doğruluğunu tasdik etmek için ...(geldim)" dedirtmek, "Şimdiki Tevrat'da Allah kelâmıdır" demek değil midir? Ve bu sözü bir peygamberi âlet ederek kabul ettirmeye çalışmak değil midir! Bu da İslâm'a, müslümanlara ve müslümanların evlatlarına yapılacak en büyük kötülük değil midir? Öyle değilse bu gayretin sebebi nedir?

Maamâfih, Muhammed Esed bu cinayeti eserinde yer yer işlemektedir.

6- Bu düşüncedeki bir kimsenin eserinin sonunda ne yapacağı daha açıkçası okuyucuya son bir darbe vurmadan bitirmeyeceği açıktır. Nitekim yazarımız aynen öyle yapmakta, bizi tahminimizde yanıltmaktadır. Son darbeyi Kur'an'ın son sûresi olan Nâs sûresinin sözümona tefsirinde vurmaktadır.

Nâs sûresi, şeytanın insanların göğüslerine vesvese verdiği haber verir. Ayrıca vesvese veren şeytanın hem cinlerden hem insanlardan olduğunu yani cinlerin ve insanların şeytanlaşmış olanlarının da insanlara vesvese verdiği ifade buyurur.

Esed, bu âyetlerin meâlinde de hatalara düşüyor. Biz o hataları bir tarafa bırakalım da tefsir sadedinde yazdıklarına bakalım. Cinn kavramının neyi gösterdiğini söylüyor Diyor ki: "Muhtemelen insan bünyesinin karşı karşıya bulunduğu ve doğru ile yanlış arasında ayırım yapmamızı zaman zaman güçlendiren görünmez, esrarlı tabiat güçlerini göstermektedir."

Demek ki cinn neymiş? Kur'an'da haber verildiği gibi ateşten yaratılan varlıklar değil, -hâşâ- tabiat güçleri imiş. Peki bunu neye göre söylüyor. Tabii ki kendi sakım düşüncesine göre...

Ama bayağı da kurnaz. Söylediklerinin hepsini kendi kafasından söylüyor demesinler diye, âyetlere dayandığına işaret etmekten de geri durmuyor. Güya âyetin ışığında bakarak şu sonuca varıyor:

"Kur'an'ın son sûresinin bu son âyeti ışığında bakıldığında, kendilerinden Allah'a sığınmamız emredilen "görünmez güçler" in, kendi kalplerimizin körlüğünden, ihtirasımızdan ve atalarımızdan bize geçen sakat anlayış ve bâtil değerlerden kaynaklanan şeytânî eğilimler olduğu sonucuna varırız."

Bakın hele siz! Güya âyetin ışığında gele gele şeytani inkâra geldi dayandı. Ona göre insanlara vesvese veren şey, okuduğunuz gibi şeytan değil, “Kendi kalplerimizin körlüğünden, ihtirasımızdan ve atalarımızdan bize geçen sakat anlayış ve bâtil değerlerden kaynaklanan şeytânî eğilimler” imiş...

Eserin sonunda cinler hakkındaki 3 numaralı EK'in ilk cümlesinde de şöyle diyor:

“Kur'an'da kullanıldığı şekliyle cinn teriminin anlamını kavramak için, zihinlerimizi Arap folkloründe ona verilen anlamdan kurtarmak zorundayız.”

Niçin kurtarmak zorunda olalım ki! Araplar bir kelimeyi ne mânâda kullanıyorlarsa doğru olan odur. Arapçada bir kelimenin mânâsının neye delâlet ettiği ne kadar iyi bilinirse, Kur'an'ın mânâsı da o kadar iyi anlaşılır. O da ancak -hadi onun gibi folklor diyelim- arap folkloründe kelimelerin ne mânâyâ geldiğini iyi bilmekle mümkün olur. Hatta Arapçayı en iyi kullananlar, şehirlerde değil köylerde yaşayanlardır. Esed bunu kendisi de gayet iyi bildiğinden, Arapçayı iyi öğrenmek için uzun müddet köylü arapların içinde kalmıştır.

Şimdi kalkmış, cinn kelimesinin mânâsını anlamak için zihnimizi onların anladığı anlamdan kurtarmamız gerektiğini söylüyor.

Esed'in huyunu iyi bildiğimiz için niye böyle söylediğini de iyi biliyoruz. Gayesi şu:

Cin kelimesini asıl mânâsından çıkarmalı ki cinlerle ilgili âyetlere kendine göre mânâ verebilsin. Bunun için ne lâzım? Arapların cinn kelimesine verdiği mânâyı reddetmek lâzım. İşte bunu yapıyor Esed..

Değerli okuyucular! Âyetle sâbit olduğu için cinlerin varlığına inanmak imanın şartıdır. İnanmayan kâfir olur. Ama bu iman, inanılması icap ettiği şekilde olmalıdır. Meselâ bir kimse, “Ben cinlerin varlığına inanıyorum. Cin denilen şey ağaç ve taşlardır” diyemez. Nasıl inanılması icap ediyorsa öyle inanılmalıdır.

Öte taraftan, meleklerle cinleri de karıştırmamak şart. İnsan ayrı, melek ayrı, cin ayrıdır. İnsanlar topraktan, melekler nurdan, cinler ise ateşten yaratılmışlardır. Âyetle sâbit olduğu için, cinlerin ateşten yaratıldıklarını inkâr eden de iman dâiresinden çıkar.

Cinler hakkında gerçek bu olduğu halde bir de Esed'e kulak verelim. Onun şöyle dediğini aktarmıştık: “Cinn teriminin anlamını kavramak için zihinlerimizi Arap folkloründe ona verilen anlamdan kurtarmak zorundayız.”

Niçin kurtarmak zorundaymışız? Bu folklor ilkel olduğu içinmiş. İkel olduğunu kim söylüyor, yüksek bir ilim erbabı mı? Hayır! Ya kim söylüyor? Esed'in kendisi. Dinleyelim bakalım ne diyor:

“İkel folklardaki kullanımından tamamen farklı olan Kur'an'daki kullanımı ile cinn terimi çok çeşitli anlamlara sahiptir. ...bedensel bir varlığı olmadığından ...ruhsal güçler veya varlıklardır. Bu, hem şeytanları ve şeytânî güçleri, hem de melekleri ve melekî güçleri ihtivâ eden bir anlamdır.”

Muhammed Esed burada artık baklayı tamamen ağzından çıkarıp cinn denilen şeyin şeytanlar ve melekler olduğunu söylüyor. Şeytanlarla meleklerin aynı varlıklar olduğunu da bakın nasıl bir ters mantıkla izaha kalkışıyor. Ne yapıyor? Allah'tan korkmadan, Peygamberimiz'in hadisini müslümanları kandırma yolunda kullanıyor. Diyor ki, “Hz. Peygamber'in meleklerden 'nurdan yaratılmış' varlıklar olarak söz ettiğini ortaya koyan sahih bir hadis de bulunmaktadır.”

Evet Peygamberimiz'in böyle buyurduğu ve meleklerin nurdan yaratıldıkları doğrudur. Biz, buna inandığımız gibi cinlerin de ateşten yaratıldığına inanırız.

Esed'in sözlerinin devamı mühim. Esed ters bir mantık yürüterek okuyucusunu yanlış bir inanca yönlendirmeye çalışarak devamla diyor ki: “Ateş ve nur benzerdirler ve kendilerini birbirleri aracılığıyla ve birbirleri üzerinde yansıtırlar.”

Demek istiyor ki, “Meleklerle cinlerin aynı varlıklar olduğuna inanıverin.”

Eh, yazarımız bu kadar uğraşip ipucu verdikten sonra, okuyucu hâlâ ateşten yaratılan cinler ile nurdan yaratılan meleklerin aynı varlıklar olduğuna inanmazsa sevgili yazarımıza karşı ayıp etmiş olmaz mı yani?

İşte böyle bir yazarın böyle bir eseri, tefsir adı altında bu millete kakalanıyor değerli okuyucular.

Biz bu hataları, kitaba sadece iğne deliğinden bakarak gördük, Ya bir de geniş açıdan baksaydık!..

ÇANAKKALE MÜDAFAAASININ ALTIN SAYFALARI

BİR ADSIZ KAHRAMAN: ESKİŞEHİRLİ NASUH ONBAŞI

Çanakkale müdafaasının parlak ve şanlı safhalarını gözümün önüne getirdiğim zaman, tarihte pek ulvî bir sayfa teşkil edecek olan bu zafer destanının kahramanlık menkıbeleri, kalbi cengâverce bir gaşya daldırıyor. Bu parlak manzûmenin her renkli mısırâsı, şanlı zabitlerimizin, kahraman neferlerimizin yiğitlik âvâzesiyle gelecek asırlara yansiyacaktır

Ahmet BOZDOĞANLI
bilgi@arifandergisi.com

Kerevizdere'de düşman biraz ilerlemiş, ikinci taburun önünde büyük bir siper kazmaya muvaffak olmuştu. Düşmanın göstermiş olduğu bu cüret, tekmil taburu hiddetlendiriyor, hiç kimse bu vaziyetin devamına tahammül etmek istemiyordu. Hatta fırka kumandanı bile hoşnutsuz bir sesle: "Tuhaf şey. Düşman ikinci tabura karşı bu kadar cüret gösterebilir!" diyordu.

Yüzbaşı da müteessir görünüyor; bu siperi yıkmak, tarumar etmek lâzım geldiğini hissediyor; fakat bunun için icap eden fedakârlığı düşünerek ağır davranıyordu. Bir gün tabur kumandanı ile konuşurken şöyle demişti:

- Biz bu siperi yıkarız. Buna eminim. Yalnız bir nokta var ki beni düşündürüyor; o da en sevgili askerlerimden birini feda edebilmektir...

Yüzbaşının bu sözlerini duyan mütevazı bir asker, Eskişehir'in Ilıca Köyünden Ömer oğlu Nasuh Onbaşı, ilerledi. Mahcup bir tavırla:

- Yüzbaşım, bana izin verin, bu siperi ben yıkacağım! dedi.

Kendisine refakat etmesi için şu üç arkadaşından başka kimseyi istemiyordu: Kalecik'in Dalbasan Köyünden İbrahim oğlu Hüseyin, Eskişehir'in Ilıca Köyünden Mehmed oğlu Abdurrahman, İnegöl'ün Metral Köyünden Resûloğullarından Mehmed oğlu Mustafa.

Artık daha fazla bekleyemezlerdi. Nasuh Onbaşı bütün taburun kalbinde hissettiği arzuya tercüman olmuştu. Tabur kumandanı muvafakat etmişti. Yüzbaşı da lâzım gelen talimatı vermişti.

Ara sıra patlayan bombaların ve şarapnellerin alevlerinden başka hiçbir ziya görülmeyen karanlık bir gecede dört kişiden mürekkep bu küçük fakat kahraman ordu, Nasuh Onbaşı'nın ku-

mandası altında, düşman siperine doğru metin ve sarsılmaz bir imanla ilerleyip gitmişti... Yaklaşık 15 dakika sonra bir anda fazlalaşan bomba ve tüfek seslerinden anlaşılıyordu ki; boğuşma başlamıştı. Bu habersiz hücum karşısında telâşa düşen düşman âdeta kendini kaybetmiş; çılgınca her tarafa mermi yağdırmaya başlamıştı.

Herkes büyük bir sabırsızlıkla Nasuh Onbaşı ile arkadaşlarını bekliyor, neticeyi bir an önce öğrenmek istiyordu. Nihayet Yedinci Bölük mıntıkasından haber gelmişti. Nasuh Onbaşı vazifesini ifa ederek sipere dönmüştü. Fakat yalnızdı. Yanında Mustafa, Hüseyin ve Abdurrahman adlı arkadaşları yoktu. Bu kahraman askerler de vazifelerini ifa etmişler ve bu uğurda kurban olmuşlardı. Sabahleyin tarumar edilmiş olan düşman siperini gören fırka kumandanı kendi eliyle "Necm-i Osmanî"yi (Osmanlı Nişanı'nı) Nasuh Onbaşı'nın göğsüne takıyor ve bütün taburu tebrik ediyordu. Yüzbaşı gurur ve iftihar ile Nasuh Onbaşı'yı göstererek: "Hepimize büyük bir şeref kazandırdı" diyordu.

Nasuh Onbaşı mahcup ve mütevazı, fakat mert ve asil bir eda ile vazifesinden başka bir şey yapmadığını söylüyordu. Bu hadiseden dört gün sonra Nasuh Onbaşı da mukaddes ve mübarek şehidlerimiz kafilesine iltihak ederek askerliğin en şerefli rütbesini kazanmıştı. Hz. Allah bizi şefaathlerine mazhar buyursun.

Çimentepe'de Altı Şehid Liseli

Yaşları yirmi ile yirmi beş arasında altı arkadaş idiler. Vatanın, kendi hayatını devam ettirmek için evlâdının hayatını sancak altına, silâh başına davet ettiği tehlike gününde, devam etmekte oldukları mektepleri terk ederek, zabıt namzedi olmaya koşmuşlardı. Yakacık'ta, Maltepe'de, Erenköyü'nde belirli talim ve tedris devrelerini muvaffakiyetle tamamladılar ve Çanakkale'ye gittiler. Günün birinde Çimentepe önüne yirmi İngiliz zırhlısı geldi. Ve dakikada bin üç yüz altmış mermi serpen iki yüz kırk topunu, saatlerce bu mevziye yöneltmişti.

Hücuma, müdafaaya, korunmaya imkânsızlıklar musallat eden bu amansız şiddet önünde Türk'ün harp azmiyle insanın hayatını muhafaza hissi birkaç dakika mücadele eder gibi olmuştu. Tepeye

doğru adım adım ilerlemekte olan düşmanı, her ne suretle olursa olsun, eski mevzilerine atmak şarttı. Ve çok küçük bir tereddüt bile Türk'ün bu tarihî payitahtını, bu arş-ı İslâm'ı devirebilirdi. Mıntıkanın kumandanı en tehlikeli noktada bulunan bir alayın siperlerine doğru ilerledi. Ve hem rica, hem emreden bir sesle:

- Bu alayı yerinden oynatıp düşmanın üstüne atacak zabiteleriniz yok mu, diye bağırıldı. Vatanın kendi hayatını devam ettirmek için evlâdının hayatını sancak altına, silâh başına davet ettiği tehlikeli bir günde, zabıt namzedi olmaya koşmuş olan o altı mübarek genç, vicdanlarından çıkan mukaddes bir irade ile artık şehid namzedi olmaya terfi etmişlerdi.

Bir akşam evvel yazıp bestelemiş oldukları "Bu toprağı Türk'ün kanı yoğurdu,

Annem beni bugün için doğurdu!.." Marşını hep bir ağızdan söyleyerek siperlerinden dışarı fırladılar. Hepsi anî ve birlik hâlinde bir hücumla ileri atıldılar. Evet, altısı da şehid olmuştu! Ve ordumuz o altı gencin mübarek naaşları üstünden düşmana ettiği hücum ile İngilizlerin elindeki mevzileri geri aldılar...

57. Alay Destanı

Düşmanın 25 Nisan 1915 tarihinde Arıburnu'nda ilk karaya çıktığı zaman karşısında 57. Alaydan yalnız bir bölük bulunmakta idi. İşte bu bölük alayın üç taburunun Maydos'tan gelmesine kadar Arıburnu'nu kahramanca müdafa etmişti. 57. Alay seri bir yürüyüşle; cepheye gelir gelmez derhâl düşmana taarruza başlamış ve az evvel düşmanın Kanlısirt'ta ele geçirdiği üç tane seri cebel topunu, süngü hücumuyla ve sağlam olarak geri almış ve derhâl düşman aleyhine kullanmaya başlamıştı. Kocaçimen'den ilerleyen Elli Yedinci Alay ile beraber On Dokuzuncu Fırka da Alay Kumandanının emri altına girerek düşmanın ilerlemesine ve hâkim mevzileri ele geçirmesine meydan vermişti. Ordumuz düşmanın firarına kadar dokuz ay Bombasirtı'nda düşmanla burun buruna denecek derecede yakın bir mesafede sebat ile mukavemet etmişti. 57. Alayın yiğit mensupları harp hâli icabı; istirahat için bile vakit bulamamışlardı. Üstelik hiçbir alayla da değiştirilmeyerek muharebenin baş-

langıcından nihayetine kadar mevzilerinde kalmışlar ve pek mühim mevzi muharebeleriyle düşmana pek çok zayıf verdimişlerdi. Buna mükâfat olarak da Osmanlı Sultanı Mehmed Reşad'dan alay sancakları adına 27. Piyade Alayı ile birlikte imtiyaz muharebe madalyası ile taltif olunmuşlardı. İşte bu 57. Alay daha sonra tamamına yakını Çanakkale'de şehid vererek, adını şanlı tarihimize şehâdet kanları ile yazdıracaktı.

Kahraman Bir Zabitanın Çanakkale Notlarından

Çanakkale müdafaasının parlak ve şanlı safhalarını gözümün önüne getirdiğim zaman, tarihte pek ulvî bir sayfa teşkil edecek olan bu zafer destanının kahramanlık menkıbeleri, kalbi cengâverce bir gaşya daldırıyor. Anlıyorum ki tarihte benzeri görülmemiş akınlarıyla Asya'nın bir ucundan Avrupa'nın göbeğine kadar ilerleyen, kâinat tarihinde şan, satvet, kahramanlık; ölümü küçümseme levhaları vücuda getiren asil ırkımız, şimdi yirminci asrın kahramanlık tarihine de bir galibiyet manzumesi ilâve etti. Bu parlak manzumenin her renkli mısraı, şanlı zabitlerimizin, kahraman neferlerimizin yiğitlik âvâzesiyle gelecek asırlara yansıyacaktır.

Bulduğum muharebeler 1-2 Mayıs, 4 Haziran, 28 Haziran 1915 Muharebeleri idi. Şanlı payitahtımıza girmek için Osmanlı başkentinin kapılarını zorlayan hain düşmana ordumuz kahramanca mukabele ediyordu. Çanakkale müdafaasının hemen her günü parlak muvaffakiyetlerle sona eriyordu. Düşman her hücumunda mağlup olarak püskürtülüyor, siperleri içine taarruz eden askerlerimizin parlak süngüleri altında boğazlanmışçasına yerlere seriliyordu. Her taarruz eden takım veya bölük düşmandan aldığı ganimetlerle dönüyor ve her ilerlediği noktada ölünceye kadar sebat ediyordu. Düşmanla aramızdaki mesafe gayet azdı. Etrafımız, vatanımızın güzel sahillerini öpen denizlerle kuşatılmıştı. Biz bu mukaddes toprağın o ufak ve kıymetli parçasını müdafa için düşman kurşunlarına göğüslerimizi siper ediyorduk. Vatan aşkıyla çarpan, geride bıraktığımız validerimizin, kız kardeşlerimizin, evlatlarımızın, sevgili vatanımızın mevcudiyetini muhafaza azmiyle galeyen eden yüreklerimiz, aynı zamanda

şanlı mazimizin gurur ve mefharetiyle dolu idi. Düşmana her hücumumuzda, bir zamanlar bu toprakları fethetmek, bize lâtif bir vatan hediye eylemek için; Şehzade Süleyman Paşaların, Ece Beylerin, Fazıl Beylerin bu sahillerde kahramanlık numuneleri gösterdiklerini, şanlı ordumuzun Rumeli'de, tarihte misli görülmeyen parlak zaferleri kazanmak için yine bu sahillerden zafer türküleriyle geçtiklerini hatırlıyorduk. Bu hatırlama bizim için bir teşvik şarkısı idi. Kulaklarımız bu galibiyet şarkısının kalbe ferahlık veren nağmeleri ile dolu olduğu halde ilerliyor, ateşler içine atılıyor, mermiler altında çarpışıyor, vuruluyor, vuruluyor, yaralarımızdan kanlar aktığı hâlde düşmanı tepelemekten geri durmuyorduk.

1-2 Mayıs 1915 gecesi idi. Düşman gemileri denizden topları ve makineli tüfekleri, karadan etrafı cehennemî ateşler içinde bırakıyordu. Karanlık bir gece idi. Düşman gece karanlığından istifade ederek anî bir gece taarruzu yapmak istiyordu. Düşman ateşi gittikçe şiddetini artırıyor, bu müthiş ve cehennemî ateş altında birliklerimiz şanlı bir surette müdafa ediyordu. Ateşin şiddeti o derece idi ki, hatlarımızda emir ve kumanda karışmıştı. Düşman gemilerden icra edilen ateşlerin himayesinde taarruz ediyordu. Ortalığı büyük bir dehşet istilâ etmişti. Denizin korkunç ve siyah ufuklarından üzerimize ateşler saçılıyordu.

Muharebenin bu müthiş safhasında 126. Alayın Birinci Tabur Yaveri Mülâzım-ı Sâni Bingâzili Hüseyin Efendi, düşmana kahramanca bir mukabil taarruz icra etmek istemişti. Kendisi tabur yaveri olduğu hâlde, düşman ateşleri altında dağınık surette müdafaada bulunan ufak kıtaları topladı. Bu bir avuç kahraman ile düşman hatları üzerine atıldı. Askerlerimizin hücumu o derece cesurane idi ki, fedakâr Hüseyin Efendi düşman hattını az zamanda yarmaya muvaffak oldu. Artık gözü hiçbir tehlike, hiçbir felâket, hiçbir dehşet görmüyordu. Elinde kılıç, kahraman askerleri peşinde "Allah Allah" âvâzesiyle ilerliyordu. Hüseyin Efendi bu şanlı mücadelede şehid oldu, fakat sair kıtalarımıza parlak bir zafer numunesi gösterdi. Hüseyin Efendi yirmi altı yaşında, zeki, sınıfından birincilikle çıkmış, genç ve fedakâr bir zabitti.

Hüseyin Efendi'nin fedakârlığı parlak bir galibiyetle taçlandırıldı. Arkadaşlarından Tabur Yaveri Selanikli Mülâzım-ı Sânî İsmail Efendi ile yine aynı alayın Birinci Tabur Birinci Bölük Kumandanı Mülâzım-i Evvel Bursalı Hacı Ali Rıza Efendi, diğer noktalarda bu kahramanlığı şanlı zaferlerle ikmal etmişlerdi. Aynı gecede vukua gelen Kirtte Muharebesinde düşmana karşı yapılan mukabil taarruzda, o derece cesurane ve sebatkârâne hareket etmişlerdi ki, düşmanı sahile kadar püskürtmeye muvaffak olmuşlardı. Bu iki kahraman 4 Haziran 1915'de Sığındere muharebesinde şanlı bir surette muvaffakiyet kazanmışlardı.

Selanikli İsmail Efendi, Sığındere'de sol cenahımızı çevirmeye teşebbüs eden düşmana karşı mukabil taarruza geçen kıtamıza, pek muvaffakiyetli bir surette rehberlik vazifesini ifa etmişti. Araziden istifade ederek ilerleyen düşmanı, maiyetindeki efradın süngü ve bombalarıyla def etmeye muvaffak olmuştu. Düşmana pek fazla telefata verdirmişti. O günün muharebesi İsmail Efendi'nin kahramanlığı sayesinde lehimizde neticelenmişti. Düşmanı, işgal ettiği mevziden kovduğu gibi maiyetindeki kahramanlarla elli tüfek, bir telefon ve külliyetli sedyeyi ganimet olarak ele geçirmeye muvaffak olmuştu. Yine o gün tıpkı Mülâzım-ı Evvel Bursalı Hacı Ali Rıza Efendi de mukabil bir taarruzda pek yiğitçe hareket etmişti. Düşmanı siperleri içinde bastırılmış, eline geçen düşmanları yine siperler içinde ezmişti, elli tüfek ve yirmi sekiz sandık cephaneye ganimet almaya muvaffak olmuştu. Fakat en büyük kahramanlığı 12 Ekim 1915'de Kireçtepe mıntkasında da göstermişti. Hacı Ali Rıza Efendi'nin o günkü kahramanlığı pek parlaktı.

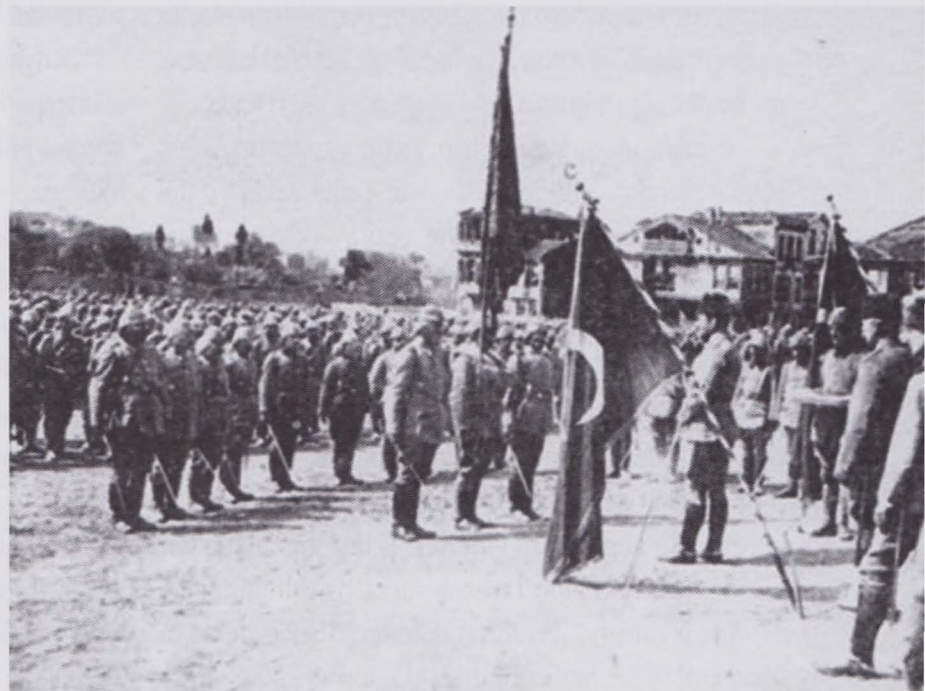
Vatan uğrunda hiçbir fedakârlıktan geri durmayan bu yiğit zabitimiz, düşmanın top mermileriyle yıktığı topraklar altında kalmıştı. Vücudunda hâsıl olan berelerden katiyen gayretsizliğe düşmeyerek topraklardan sıyrılmıştı. İtidalini katiyen bozmuştu. Mühim vazifesini düşmanı mağlup edinceye kadar ifa etmişti. Nihayet ibraz eylediği fedakârlıklar ve cesaretlerle, bütün arkadaşları arasında kahraman unva-

nıyla anılmaya muvaffak olmuştu.

Sığındere Muharebesi, zabitlerimizin yiğitliklerine renkli bir saha teşkil ediyordu. Aynı mevkide 28 Haziran 1915'de vukua gelen muharebede yine Selanikli Mülâzım-ı Sânî İsmail Efendi ile aynı taburun Dördüncü Bölük Kumandanı Trablusgarplı Yüzbaşı Ali Ulvi Efendi, şanlı ordumuzda numune olabilecek kahramanlıklar ibraz etmişlerdi.

Mülâzım-ı Sânî İsmail Efendi, Sığındere'ye karşı baskın yapmak isteyen düşmanı bombalarla o derece telefata duçar etmişti ki; taburunun cephesindeki düşman artık bir daha taarruza cüret edememişti. Aynı zamanda birliklerimiz tarafından da çevrilmişti. İsmail Efendi'nin yiğitliği ve cesareti sayesinde kesin bir galibiyet almaya muvaffak olmuştuk.

Yüzbaşı Ali Ulvi Efendi ise sebat ve gayretiyle canını feda edinceye kadar düşmanla çarpışmıştı. Karşısında İngilizlerin inatçı bir kıtası gaddarca tecavüz ediyordu. Kahraman yüzbaşımız cesaretine asla usanç getirmemişti. Düşmana kanlı bir süngü hücumu icra etmişti. Karşısına inatçı bir hücumla çıkan İngiliz yüzbaşısını bir kurşunda yere sermiş, muharebenin kargaşası içinde önüne gelen düşmanı birer birer tepelemiş, düşmandan birçoğunu bizzat telef ettikten sonra da; pek parlak bir surette şehidlik rütbesini kazanmıştı. Ali Ulvi Efendi'nin bu fedakârlığı muharebenin bu safhasının lehimizde neticelenmesine de sebep olmuştu.

Hız. Zülkarneyn (Aleyhisselâm)

Ye'cûc ve Me'cûc Kavmi

﴿ Süleyman EMİN ﴾
bilgi@arifandergisi.com

Rivâyetlere göre Ye'cûc ve Me'cûc, kötü ve belâli iki millettir. Yüzleri yassı, gözleri küçük, kulakları çok büyük, boyları kısa, sayıları çoktur. Kıyâmete yakın yeryüzüne yayılacaklardır. Ye'cûc ve Me'cûc kavminde ânî doğumlar olacak, böylece birden bire artacaklardır. Nasıl sinekler teressübât üzerinde birden çoğalırlarsa, onlar da öyle çoğalacaklardır. Şu an buldukları yer Hak Teâlâ'nın ilminde gizlidir. Vakti geldiği zaman, Sedd-i Zülkarneyn dümdüz olacak ve bu kavim yeryüzüne yayılacaktır. Ancak Mekke-i Mükreme, Medîne-i Münevvere ve Kudüs-i Şerîf'e giremeyeceklerdir. Bu mübârek beldelerin dışındaki her yere gireceklerdir. Geçtikleri yerlerde yiyip içip her şeyi kurutacaklar ve etraflarını fesâda uğratabacaklardır. Çekirgeler gibi olacaklar, haşerât gibi zulüm yapacaklardır. Nihâyet Allâh-u Teâlâ onları helâk edecektir. Rasûlullâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır: "(Ye'cûc ve Me'cûc, Zülkarneyn (Aleyhisselâm)'ın yaptığı seddi) her gün oyarlar. Tam delecekleri sırada başlarında bulunan reis:

–Bırakın artık, delme işini yarın yaparsınız, der. (Onlar bırakıp gidince) Allâh-u Teâlâ seddi daha sağlam bir şekilde eski hâline getirir. Böylece günler geçer, kendilerine takdîr edilen müddet dolar ve onların insanlara Musallat olmalarının murâd edildiği vakit gelir. O zaman başlarındaki reis:

–Haydi dönün! Yarın inşâallâh seddi deleceksiniz, der ve ilk defa inşâallâh tâbirini kullanır.

Rasûlullâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) devamla şöyle buyurdu: "O gün dönüp giderler. Ertesi gün geldikleri vakit seddi ne hâlde bırakmışlarsa öyle bulurlar ve (o günkü çalışma sonunda) delerler. Açılan delikten insanların üzerine boşanırlar. (Önlerine çıkan) suları içip kuruturlar. İnsanlar onlardan korkup kaçar.

Ye'cûc ve Me'cûc göğe bir ok atar. Bu ok kana bulanmış olarak kendilerine geri döner. Bunun üzerine şöyle derler:

- Yeryüzünde olanları ezim ezim ezdik, semâda olanları da alçaltıp alt ettik.

Allâh-u Teâlâ onları enselerinden yakalayacak bir kurtçuk gönderir. Bu kurt, onları toptan helâk edip herbirini parçalanmış hâlde yere serer. Muhammed'in nefsinin elinde tutan Zât'a yemin ederim ki, yeryüzünde bütün hayvanlar onların etinden yiyerek canlanır, sütlenir ve semirir." (Tirmizî, Tefsîr, 18/6; İbn-i Mâce, Fiten, 33/4080)

Abdullâh bin Mes'ûd (Radiyallâhu Anh) anlatıyor: "Mîrâc gecesinde, Rasûlullâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Hazret-i İbrâhîm, Hazret-i Mûsâ ve Hazret-i İsâ (Aleyhimüsselâm) ile karşılaştı. Aralarında kıyâmeti müzâkere ettiler. Önce Hazret-i İbrâhîm (Aleyhisselâm)'dan başlayıp ona kıyâmetten sordular. Onun kıyâmet hakkında herhangi bir bilgisi yoktu. Sonra Hazret-i Mûsâ (Aleyhisselâm)'a sordular. Kıyâmet hakkında onun da bir bilgisi yoktu. Söz Hazret-i İsâ (Aleyhisselâm)'a geldi. O:

- Kıyâmetin kopmasına yakın zuhûr edecek alâmetler hakkında bana bilgi verildi. Ama kıyâmetin kopma vaktini Allâh-u Teâlâ dan başka hiç kimse bilemez, dedi. Sonra (kıyâmetin alâmetlerinden biri olarak) Deccal'in çıkmasını anlattı ve şunları söyledi: "Sonra ben inip onu öldüreceğim ve bundan sonra halk memleketlerine dönecek. Bu defa onların karşısına Ye'cûc ve Me'cûc çıkacak ve her tepeden hızla hücum edeceklerdir. Onlar giderken rastladıkları her suyu içip tüketecekler ve uğrayacakları her şeyi bozup alt-üst edecekler. Bunun üzerine halk feryat ederek Allâh'tan yardım dileyecek. Ben de Ye'cûc ve Me'cûc'ü öldürmesi için Allâh-u Teâlâ ya duâ edeceğim ve yer onların kokusu ile çok pis kokacak. Ben yine Allâh-u Teâlâ ya duâ edeceğim. Allâh-u Teâlâ da bir su gönderecek

ve o su, onları taşıyıp denize atacaktır. Daha sonra dağlar ufaltılıp dağıtılacak ve yer, derinin yayılıp genişletildiği gibi yayılıp genişletilecek. İşte söylenen bu hâl vukû bulunca, kıyâmetin insanlara, tıpkı ne zaman doğum yapacağı bilinemeyen hamile kadının durumu gibi yakın (yâni her an başlarına gelmesi muhtemel) olacağı bildirildi.”

Hadîsin râvîlerinden el-Avvâm, bu hakikatlerin Kur’ân-ı Kerîm’deki: “Nihâyet Ye’cûc ve Me’cûc (sedleri) açıldığı ve onlar her tepeden akin ettiği zaman...” (Enbiyâ: 96) âyet-i kerîmesiyle de sâbit olduğunu söylemiştir. (İbn-i Mâce, Fiten, 33/4081)

Rasûlullâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Ye’cûc ve Me’cûc’ün helâkından sonra insanların selâmet bulacağını ve ibâdetlerine devam edeceklerini şöyle beyân eder: “Bu Beyt’e (Kâbe’ye) Ye’cûc ve Me’cûc’den sonra da hac ve umre yapılacaktır.”

(Buhârî, Hacc, 47)

Fahr-i Kâinât Efendimiz ümmetini bütün fitnelere karşı uyarmış, husûsiyle de Ye’cûc ve Me’cûc belâsına karşı îkâz etmiştir.

Zeyneb bint-i Cahş (Radiyallâhu Anhümâ) şöyle anlatıyor: “Rasûlullâh Aleyhissalâtü Vesselâm, birgün korkulu bir vaziyette odaya girdi. Şöyle diyordu: “Lâ ilâhe illâllâh, yaklaşan bir belâdan Arab’ın vay hâline! (Baş parmağı ile şehâdet parmağını halka yaparak gösterdi ve:) Bugün Ye’cûc ve Me’cûc’ün seddinden şöyle bir gedik açıldı.” dedi. Ben:

- Ey Allâh’ın Rasûlü, yâni içimizde sâlih kimseler olduğu hâlde toptan helâk mi olacağız? dedim.

- Evet, fenâlıklar artarsa öyle olur! buyurdu.”

(Buhârî, Enbiyâ 7; Müslim, Fiten, 1/2880)

Hadîs-i şerîfte, “Yaklaşan bir belâdan Arab’ın vay hâline!” buyrulurken “Arab” isminin zikredilip diğer milletlerin isimlerinin zikredilmemesinin hikmeti, o gün için müslümanların hemen hemen tamâmını Araplar’ın teşkil etmesi gerçeğidir. Bu bakımdan buradaki ifâde, bütün toplulukları içine almaktadır. Bir kısım ulemâyâ göre, “yaklaşan belâ” ifâdesiyle de, Hazret-i Osman (Radiyallâhu anh)’ın öldürülmesiyle beraber ümmet için başlayacak olan fitneler kastedilmektedir. Ve bu fitneler, Ye’cûc ile Me’cûc’un seddinde maddî ve mânevî bir gediğin açılmasına sebep olarak kabûl edilmektedir.

Hazret-i Zülkarneyn (Aleyhisselâm)’ın diğer bir ibretli kıssası da şöyledir:

Birisi Zülkarneyn (Aleyhisselâm)’a: “Bana îmânımı ve yakînimi kuvvetlendirecek bir şey öğret!” dedi.

O da:

“Gazap edip kimseye kızma! Zîrâ şeytanın insana en çok hulûl edeceği ân gazap ânıdır. Sakın acele etme! Acele ettiğin zaman, nasîbini zâyî edersin. Yakın ve uzağa karşı mülâyim ol! İnatçı, inkârcı ve zâlim olma!” diye cevap verdi.

Zülkarneyn (Aleyhisselâm) ölmeden evvel şöyle vasiyet etmiştir:

“Beni yıkayın, kefenleyin! Sonra bir tabuta koyun! Yalnız kollarım dışarıya sarkık kalsın! Hizmetkârlarım arkamdan gelsin! Hazînelerimi de katırlara yükleyin! Halk, benim son derece ihtişamlı bir saltanat ve dünyâ mülküne rağmen eli boş gittiğimi, hizmetkârlarımın da, hazînelerimin de bu dünyâda kalarak benimle beraber gelmediğini görsün! Bu yalancı ve fânî dünyâyâ aldanmasın!..”

Söyledikleri aynen yapıldı. Âlimler bu vasiyeti şöyle tefsîr ettiler: “Arkamdan gelen ordular ile doğu ve batıya hâkim oldum. Maiyyetimde birçok hizmetçi ve sayısız asker vardı. Hiçbiri emrimden dışarıya çıkmadı. Dünya baştanbaşına benim idârem altında idi. Sayısız hazînelere sâhip oldum. Fakat dünyâ nîmetleri kalıcı değildir. İşte gördüğünüz gibi mezarıma eli boş gidiyorum! İşte dünyâ malı dünyâda kaldı. Sizler âhirette faydalı olan işleri yapın!..”

Nitekim Rasûlullâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Efendimiz de Hazret-i Zülkarneyn (Aleyhisselâm)’ın vasiyetiyle işâret ettiği hakîkati şöyle beyan buyurmuşlardır:

Ölüyü (kabre kadar) üç şey tâkip eder: Çoluk-çocuğu, malı ve ameli. Bunlardan ikisi döner, biri kalır. Çoluk-çocuğu ve malı döner, ameli (kendisiyle) kalır.” (Buhârî, Rikak 42; Müslim, Zühd 5)

Hazret-i Zülkarneyn (Aleyhisselâm) böylesine bir saltanata rağmen, zırh yapıp satar ve elinin emeği ile geçinirdi. İhtiyacından fazlasını da infâk ederdi.

KADIN NASIL MUTLU EDİLİR?

Bir toplumun kalitesinin, o toplumun kadınının kalitesi ile ölçülmesi gerektiği gibi, mutluluğun ve huzurun da, kadının mutluluğuna ve huzuruna bağlı olacağını söylemek hiç de yanlış olmaz. Annesi mutlu olmadan çocuğun, eşi mutlu olmadan erkeğin, kadınları mutlu olmadan toplumların mutlu olmasını beklemek hayaldir.

Psikiyatrist Hamdi KALYONCU
www.hamdikalyoncu.com

Mutluluk duygusu önünde en büyük engel kişinin kendisidir. İnsanların mutluluktan ne anladığı ise, hayattan ne beklediğine bağlıdır.

Hayatı "evlilik tarzında" yaşayan birinin, hayatla ilgili yanlış algılama ve yanlış beklentileri, evlilik için de geçerlidir.

Söz buraya gelince Konfüçyüs'ün şu sözünü anlamak yerinde olur;

"Pek çokları, mutluluğu insandan daha yüksekte ararlar, bazıları da daha alçakta; ama mutluluk insanın boyu hizasındadır."

İnsanlar boyunun ölçüsünü bilmez ise, yani yeteneklerini, imkanlarını tanımaz ve geliştirmez ise, beklentileri de imkan ve kabiliyetini aşarsa, mutluluğu yakalaması mümkün olmaz.

Bu açıdan bakılınca mutlu olmaya müsait kadın, kendini bilen kadındır. Mutluluğu kendi boyu hizasından yukarıda

arayan biri, onu bulamayacak demektir. Bu temel şart var ise o zaman erkek, kadını mutlu etmek için bir şeyler yapabilir. Ve onun için yapacakları, aynı zamanda kendisine de mutluluk olarak dönecek demektir.

Evlilikten yana erkeğin mutlu olması için, yanındaki kadının mutlu görünmesi gerekir.

Kadınının mutlu olması, erkeğin mutlu olmasının ilk şartıdır.

Bir toplumun kalitesinin, o toplumun kadınının kalitesi ile ölçülmesi gerektiği gibi, mutluluğun ve huzurun da, kadının mutluluğuna ve huzuruna bağlı olacağını söylemek hiç de yanlış olmaz.

Annesi mutlu olmadan çocuğun, eşi mutlu olmadan erkeğin, kadınları mutlu olmadan toplumların mutlu olmasını beklemek hayaldir.

Kadını "Mutluluğa Hazırlamak"

Evlenmeden önce kadın erkeğinin "gönlünün kadını"dır. Kadınlığıyla, edasıyla nazıyla ona hitap etmeye çalı-

şır. Evlendikten sonra ve de peş peşe çocuklar olmaya başlayınca, erkeğin gönlünün kadını "evinin kadını" olmaya başlar.

Böylece erkeğin gönlü boşalabilir.

Bu boşluk başkaları tarafından keşfedilirse, arkasından bir dizi mutsuz olayların sökün etmesi tehlikesi belirebilir.

Hanımların "ev"i ön plana alıp, eşini ihmal edecek bir konuma düşmekte olup olmadığını kontrol etmesi gereği yanında, kadından yana mutluluğunu kaybetmek istemeyen erkek de, eşini gönlüne yakın tutma yolunda gayret göstermeli.

Kadından yana mutlu olabilmek için, önce onu mutluluğa hazırlamak gerek. Çünkü, eğer o mutlu değilse, onunla birlikte olan erkeğin de mutluluğu yakalama şansı olamaz..

Kadının mutlu olması için ise, öncelikle onun ne ile ve nasıl mutlu olacağını bilmek gerekir.

KADINI MUTLU EDECEK YAKLAŞIMLAR

Kadınınız hastalıklı bir kişiliğe sahip değilse, uygulanması son derece kolay yöntemlerle onu mutlu edebilir ve böylece siz de "mutlu bir kadın"la mutlu olma şansını yakalayabilirsiniz.

Bu davranışlar, "erkeğini mutlu etmesi için", kadının erkek tarafından hazırlanması anlamına gelecek.

İşte mutlu olmak isteyen bir erkeğin, kadın karşısında uygulayacağı basit ama önemli kurallar;

I. Takdir edin, şevki artsın!

Kadınlar beğenilmekten, takdir edilmekten, güzel bir söz duymaktan çok hoşlanırlar. Sevdiğini ve takdir edildiğini bilmek onları mutlu eder. Onlara karşı teşekkürü ve takdiri asla ihmal etmemeli.

Aslında takdir etmek "kıymet bilmek"tir. Kıymet bilmek ise, kıymet bilenin kıymetli olduğunu gösterir.

Takdir edilmek herkes için önemli olmakla birlikte, bayanlar için daha da hayatidir.

Bu aynı zamanda ona şevk verecek ve daha iyisini yapmayı teşvik edecektir. Onları sevgi ve takdir dolu bir sözden daha kolay motive eden bir şey bulunamaz.

Ancak bunu, kırıp dökmeden önce yapmalı. Aksi halde gönlünü kırdıktan sonra, ona dünyayı bağışlamanın ne önemi olabilir.!

II. İltifat edin, mest olsun!

Bir kadın en çok içten geldiğine inandığı, samimiyetinden şüphe etmediği güzel bir sözden

mutlu olurlar. Eşinden iltifat görme arzusu, susuz kalmış toprağın yağmura ihtiyacı gibidir.

Nedense erkeklere bu çok zor gibi gelir. Kadının gururunu okşayacak güzel bir söz söylemekten kaçınırlar.

Halbuki, bir güzel söz onlara dünyaları bağışlamak gibi gelir.

Maddi fedakarlıklarla elde edemeyeceğinizi, bu yolla kazanmanız mümkün. İltifatlarınız onda, size iltifat etme hissi de oluşturur.

Özellikle de başkalarının yanında iltifat onları mest etmeye yeter!

Tatlı bir sözden daha "tatlı"sı yoktur.

İltifat, soğuk duyguların panzehiridir.

İltifat dolu sözleriniz sadece size karşı oluşabilecek negatif duyguların önüne geçmekle kalmaz, sizin içinizde de güzel duygular uyandırır. İltifatlar yağdırdığınız kişi, açan çiçekler gibi sizin gözüne de güzel görünmeye başlar.

Aslında ondan gördüklerinizin çoğu, sizin ona gösterdiğiniz davranışların size geri yansımalarıdır.

İltifat kadını mutlu eder, mutlu bir kadın güzelleşir. Bu, aynı zamanda sizin ona bakışınızı da güzelleştirir ve mutluluğunuz artar.

Güzel bir kadınla birlikte olmak istiyorsanız, önünüzdeki en kestirme yol budur.

III. Kırdıktan sonra değil, kırmadan önce ödüllendirin; coşsun!

Genellikle erkekler kendileri bir hata ettiklerinde, durumu telafi etmek için bir şeyler yapma ihtiyacı duyarlar. Bir şeyler almak, bir yerlere götürmek veya güzel bir söz söylemek gibi! Ancak burada kırılmış bir kalbin tamir gayreti hemen sezilir.

"Özür dilemek" anlamına gelecek bu davranışlar yerine, ortada bir hata yok iken yapılacaklar önemlidir. Herhangi bir problem olmadan önce ödüllendirme ise, minnet duyguları oluşturur ve önemsendiği düşüncesini ortaya çıkarır.

"Erkek bir hata yapacak da, onun üzerine bir güzel söz ya da bir hediye gelecek" şartlanması kadını huzursuz eder. Bunun sık sık tekrarlanması ve affettirme mantığı ile yapılanlar, bir süre sonra tiksinti bile meydana getirebilir.

Suçluluk psikolojisi içinde kendini affettirme tarzında yaklaşımlar kadınların istediği "erkeksi" davranışlar da değildir. Hatta acziyet olarak algılanır.

Devam edecek...

Çocuk Eğitiminde Babanın Rolü

“Hiçbir Baba Çocuğuna güzel edepden daha üstün bir şey bağışlayamaz”

Hadis-i Şerif

Kaçınılmaz bir gerçektir ki çocuklarıyla yeterince birlikte olamayan babalar; ergenlik ve yetişkinlik dönemlerine gelen çocuklarını, çok istemelerine rağmen yanlarında göremeyeceklerdir. Bugünkü çocukların kreşlerde, yaşlıların ise bakım evlerinde olmaları arasında ne yazık ki sıkı bir bağlantı vardır.

Şerife TORTOP
guliruh sarim@hotmail.com

Çocuk bakımı bir yerde annenin görevi gibi kabul edilebilir; ama çocuk eğitimi kesinlikle en az anne kadar babayı da içine alan bir sorumluluktur.

Çocuğın gelişiminde, şahsiyet oluşumunda, sağlığının korunmasında ve sosyalleşebilmesinde babanın inkar edilmez rol ve önemi, bütün dünyanın kabul ettiği bir gerçektir.

Baba olabilmek bir erkek için büyük bir şans, büyük bir nimettir. Bu şansa sahip olan kişi, Allah'ın kendisine en güzel hediyesi ve emaneti olan çocuğunu en iyi şekilde yetiştirebilmek için gereken bilgi donanı-

mini elde etmek zorundadır.

“İyi bir baba olun. Böylece dünyadaki iyi annelerin sayısını arttırırsınız.”

Zig Zaglar

Çocuk Kimliğinde Baba Modeli

Çocuğın cinsel kimliği anne babayı taklitte ortaya çıkar. Eşlerden birinin sorumluluktan kaçması veya kendi rolünü diğerine devretmesi çocukta kişilik bozukluğuna yol açar.

Evde babanın hakimiyeti esas olmalıdır. Dolayısıyla baba hem otoriter hem de müşfik olmalı, ikisi arasındaki dengeyi iyi sağlamalıdır.

Eğitimciler silik, hiç söz sahibi olmayan babalık etkinliğinin, baskıcı da olsa otoriter bir babalık etkinliğine kıyasla daha eksik olduğu iddiasındadır.

Baba Açlığı

Baba açlığı çocuğın gerek fiziksel

gerekse duygusal olarak baba hasreti çekmesinin adıdır. Babanın çocuğun ruhsal gelişimindeki vazgeçilmez rolüne rağmen, çağımızın getirdiği şartların neticesinde çocuklarımız genelde baba açlığı çekiyor.

Çünkü daha çok para kazanma, daha refah yaşama adına babalar yazık ki evden kopmuş durumdadır. Eve geç gelmeleri hatta gelmemeleri sebebiyle ya fiziksel olarak ortada yoklar ya da evle iletişimi kuramamışlar. Neticede çocuklar belki, çağın getirdiği ekonomik imkanlar, bilgisayarlar, elektronik oyuncaklar içindeler; ama babalyken babasız yaşamının acısını duyarak yaşıyorlar.

Yazık ki bugün gelişmiş dünyanın bütün çocukları "Baba Açlığı" çekiyor. Yani sevgi açlığı, ilgi açlığı, otorite açlığı, disiplin açlığı, güven destek, paylaşma açlığı...

Ruh ve beden sağlığı açısından babanın çocuk üzerindeki etkin rolü herkesçe benimsenmiş bir gerçek iken bu çocukların hayata bir anlamda "yarım insan" olarak atılmak zorunda kalmaları ne acıdır.

Dört yaşındaki Merve, sık sık çıktığı iş seyahatleri dolayısıyla evine fazla zaman ayıramayan babasına çok düşkün... Babasının evde olmadığı geceler hep ağlayarak onun yastığında ve yorganında yatmayı âdeta alışkanlık haline getirmiş.

Yine bir gece annesi Merve'nin sessizce babasının yorganına sarılıp yattığını görür. Usulca yorganı açtığında küçük kızı babasının kullanılmış bir atletini kucaqlamış koklarken bulur.

Hayretler içinde sorar:

- Bu ne hal kızım? Ne yapıyorsun?

Merve sessizce akan gözyaşlarını silerken cevap verir:

- Atleti kokluyorum anneciğim!

Mis gibi baba kokuyor.

Gayri ihtiyari dayanamıyor feryad ediyoruz. Babalar!.. Madem ki size "Baba" diyen çocuklarınız var. Madem ki böyle ilahi bir lütfâ mazharsınız, öyleyse Allah rızası için çocuklarınıza baba olunuz. Onları babalyken babasız bırakmayınız!

Babanın Sermayesi

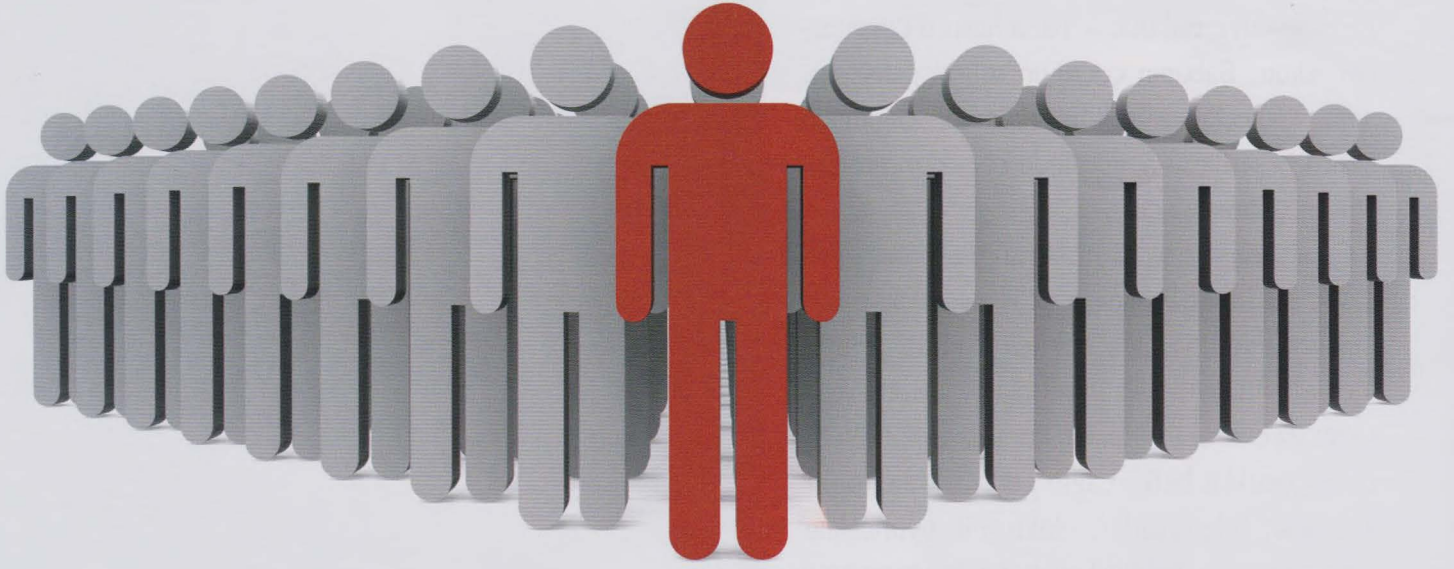
Çocuğun ruhsal gelişiminin sağlıklı olması için babanın en büyük sermayesi ona ayırdığı zamandır. Çocuğa ayrılan zaman da sevginin en güzel ifade edilmiş şeklidir.

Kendilerine ayrılan zamanı az görme yönünden en çok yakınlar çocuklar ve yaşlılardır. Kaçınılmaz bir gerçektir ki çocuklarıyla yeterince birlikte olamayan babalar; ergenlik ve yetişkinlik dönemlerine gelen çocuklarını çok istemelerine rağmen yanlarında göremeyeceklerdir.

Bugünkü çocukların kreşlerde, yaşlıların ise bakım evlerinde olmaları arasında yazık ki sıkı bir bağlantı vardır.

İşkolik Babalar

Çevremizdeki yaşlanmış olan yakınlarımıza şöyle bir sorsak...

Tekrar gençliğinize dönme imkanınız olsaydı neler yapardınız?

Herhalde “işimde daha çok ilerlemek, daha kariyer sahibi olmak ve daha fazla para kazanmak için uğraşırdım.” cevabını almazız.

Halbuki bu, günümüzde genç babaların hemen hemen hepsinin ortak ideali.

Ben yaşlıların torunlarını severken sık sık: “Yazık ki çocuklarımla hiç oyun oynayamadım, hatta onları doyasıya kucaklayıp sevebildiğimi bile söyleyemem. Ömür hızla akıp geçiyor” dediklerini duyuyorum.

Sonra esefle başlarını sallayarak devam ediyorlar.

“Eğer aklım olsaydı gençliğimde ibadetlerime ve sağlığıma daha önem verir, çocuklarıma daha çok zaman ayırırdım.”

Ama bütün bunlara rağmen bugün babalar yazık ki hep işkolik.

Bütün bunlardan “babalar işlerine önem vermesinler işlerini askıya alsınlar” gibi bir mana çıkarmayınız. Ancak ailenin, her zaman için işten ön planda tutulması gerektiğini savunuyoruz.

Bazı erkeklerde, işleri bitse de geç vakte kadar işyerinde kalma, hesapları gözden geçirme saplantısı var. Birçok erkek de işten sonra erkek arkadaşlarıyla birlikte sohbet

etme, gezme alışkanlığına sahip. Üstelik bu sohbet ve gezilerin çoğu da iş görüşmeleri adı altında yapılıyor.

Bunların hiç olmaması gerektiği; yani, babaların fazla mesai yapma veya arkadaşlarıyla sohbet ve eğlenmek için beraber olma haklarının olmadığı gibi bir iddiamız olamaz. Sorun, bu hayat tarzını alışkanlık haline getirmek ve bunları yaparken aileyi ihmal etmektir.

Babaların “her şeyi onlar için yapıyoruz, sağlığımızı kaybetmek pahasına geç vakitlere kadar ailemizin ihtiyaçlarını temin için çalışıyoruz” dediklerini duyar gibiyiz.

O zaman biz de onlara şöyle sesleniyoruz!..

Sevgili Babalar!

Sizler ailemizin vazgeçilmez temel direklersiniz. Sizensiz bu hayat yükünü taşıyabilecek gücümüzün olmadığı bilinindeyiz. Ancak babaların sadece bir gelir-geçim kaynağı konumuna düşürülmesine karşıyız.

Unutmayın ki bir ailenin maddî ihtiyaçları kadar. mânevî ihtiyaçları da vardır. Mânevî kayıp her zaman maddî kayıptan daha ağır, daha telafisi mümkün olmayan hasarlar açıdır.

Altın Silsile

Bir önceki sayının devamı...

HÂCE ABDÜLHÂLIK GUCDÜVÂNÎ

(Kaddesellâhu Sirruh)

3 — Sefer der vatan:

Sefer yapmak; bir yerden başka yere gitmek demektir. Vatan ise, kendi memleketidir. Sefer der vatan; aslı vatanda sefer yapmak demektir. Ruhun kendi âlemini aramasıdır. Yani sâlikin, âlemi halktan, cânibi Hak'ka sefer etmesidir. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de meâlen: **"İbrahim şöyle dedi: Ben gerçekten Rabbıma gidiyorum"** (Saffat: 99) buyurulmuştur. Bu yolculuğun manası, bir makamdan daha güzeline doğru yol almaktır. Sâlik de bulunduğu mânevî hali yeterli bulmayıp daha yüksek makamlara sefer etmelidir.

Bu hususta Ebû Osman el-Mağribî (Kaddesellâhu Sirrahü) şöyle buyurmuştur: "Sâlik, nefsin hevâsından ve şehvî arzularından sıyrılıp, Allah'a ibâdet ve tate yönelmesi lazımdır. Sefer der-vatan; bir yerden başka bir yere yolculuk etmek gibi dışta bir yolculuk değil, insanın kendi iç alemindeki bir yolculuktur, lakin zâhirî bir yolculuğa değer verilmesinin sebebi, kâmil bir mürid bulabilmek ve Onun manevî terbiyesine girebilmek içindir. Onu bulunca teslim olur, Onun her emrini layıkıyla yerine getirmek için kapisına bağlanır ve zâhirî seferî bırakıp batınî seferine başlar. Böylece müridlik işi tamam olur.

Şeyh Hakim Tirmizî hazretleri sâliki, zâhirî seferden men eder "Bir sâlik zâhirî yolculuğa çıkmamalıdır. Maksudunu bulunduğu yerde de pekala bulabilir." buyururdu. Nevâdiru'l-Usûl isimli eserinde şöyle buyurdu: "Tüm hayırların anahtarı, mürid olduğun yerde sabretmendir. Ne zaman müridlik işi tamam olursa, o vakit senin için bereketler hasıl olmaya başlar. Artık bu halinle sen Allah'a sefer etmeye başlamışsın demektir. Zâhirde sefer yapmışsın yada yapmamışsın fark etmez."

Meşâyih-i Kirâmdan bazı zatların, sâlikleri zâhirî seferden men etmelerinin sebebi vardır. Çünkü sefer esnasında meşakkat ve zorluklar vardır. Bu meşakkatler seyr-i sülûk yolunda bu işe yeni başlayanların Hak'kın rızasına muhalif iş yapmasına sebep olabilir. Çünkü tam olarak ubûdiyet makamına yerleşmemiş, müşahede katına da tam çıkmamışlardır. Ayrıca sefer yapmak, farzları ve sünnetleri terk etmeğe her zaman müsaittir.

Bu ise sâliklerin kalplerini harap eder.

Fakat kemâle ermiş olan zatlara seferdeki meşakkatler tesir etmez ve Allah'tan gafil olmazlar. Bilakis bu seferler onların derecesini artırır. Zira hem yolculuk sıkıntılarına tahammül ederler, hem de gittikleri yerde irşâdda bulunurlar. Selefî sâlihin büyükleri bir yeri vatan edinmeye meyledip insanlarla ülfetleri artınca, hemen orayı terk ederlerdi. Bu şekilde onlardan gelen adet ve alışkanlıkları atar, rahatı terk eder ve insanlarla aşırı ülfetten kurtulmuş olurlardı. Böylece kendileri için tam tecerrüd hasıl olur ve en yüksek makamlara vasil olurlar.

Ubeydullahi Ahrar (Kuddise Sirruhu) şöyle buyurdu: "Bu yola ilk girenin sefer yapması, gönlünü dağıtmasına sebep olabilir. En uygunu, sâlik şeyhini bulunduğu yerde ona hizmet etmeli. Şayet ayrılacaksa, orada mânevî makamına tam olarak yerleştikten sonra ayrılmalı. Bu aşamada kalması ve gitmesi iyi niyete dayanır.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri de sefer der-vatan için şöyle buyurmuştur: "Bu, içten yapılan yolculuktur. Bunun kaynağı ise bu işte son halin ilk hale girmesidir. Son durumun ilk hale girmesi ise Nakşibendî tarikatinin özelliklerindedir. Bu çeşit bir yolculuk diğer tarikatlarda varsa da, onlara açılacak mânâ ancak dıştan yolculuklarını bitirdikten sonra olur. Bu yola giren Hak yolcusu ilk durumunda iç yolculuğuna başlar ve bu esnada dıştaki yolculuğunu da tamamlar. İlk olarak bu yolculuğun yapılmasının sebebi, Nakşibendî'de sonun başlangıç içinde olmasındandır."

4 — Halvet der-Encümen:

Tasavvuf istilâhında "Halvet" sâlikin ibâdet için çekildiği tenha yer demektir. "Encümen" ise; topluluk manasınadır. Halvet der-Encümen; Halk içinde Hak ile yalnız kalmak. Yani zâhirde halk ile, bâtında Hak ile olmak, demektir.

Halvet der-Encümen'in bir başka ifadesi de murâkabedir. Sâlik halkla iç içe olmasına rağmen insanlar onun kalbine muttali olmaması lazımdır. O Allah ile fakat bunu etrafa sezdirmez. Ve sâlik "zikir-i kalbî"ye müstağrak olmalı öyle ki, çarşı pazara çıktığında insanların seslerini duymayacak hale gelmelidir. Allahın zikri, kalbin hakikatini istila etmiş olmalıdır.

Şeyh Ubeydullah Ahrar (*Kuddise Sirruhu*) şöyle buyurdular: “İnsan çok önem vererek kendisini tamamiyla zikre verse, beş gün içinde elde edeceğine kavuşur. Ve öyle bir mertebeye erişir ki; insanların birbiriyi le bağrıışmasını, didişmesini, duyduğu bütün sesleri, kendi sözlerini bile Yüce Rabbin zikri bilir, öyle işitir.

Hoca Evliyâ-yı Kebir şöyle buyurdular: “Toplulukta yalnızlık şudur; zikir insanı öyle kaplayacak, insan kendisini zikre öyle verecek ki, en kalabalık ve şamatalı yere girse hiç bir şey işitemez olacak..

Halvet iki türüdür:

1- Zahirde Halvet: Hak yolcusu olan sâlik, insanların olmadığı ayrı bir yere çekilip orada ibâdetle meşgul olmasıdır. Zâhirî organlar işlevini azaltırsa, bâtinî mana organlara salınır ve ruhlar alemindeki güzellikleri seyreder. Böylece Alem-i Melekût, Alemi Şuhud ve Alemi Ceberrut'a muttali olur.

2 - Bâtında Halvet: Bu, kişinin batınının her an Mevla Teâlâ hazretlerini müşahade halinde olmasıdır. Halkla muamelesi onu Hak'la beraber olmaktan alıkoymaz. Nitekim Kurân-ı Kerimde bu manaya işaret eden bir âyeti kerimde şöyle buyurulmuştur: **“Ricalden öyle kimseler vardır ki, ne ticaret ne de alışveriş onları Allahın zikrinden alıkoymaz.”** (Nûr: 37) bu çeşit halvet Nakşibendîlere has bir durumdur. Zira onlar zâhirî manada bir yalnızlığa (halvete) çekilmezler. Cemaatten ayrılmazlar. Onların halveti halkın arasında iken, kendi içlerinde olur. İnsanlarla sohbet etmek, onlara İslamı anlatmak, bilmediklerini öğretmek lazımdır. Bu da topluluk içinde olur.

Hâce Bahauddîn Şâh-ı Nakşibend hazretlerine sordular: **“Sizin tarikatınızın esası nedir? Buyurdular ki: “Bizim tarikatımızın esası sohbettir. Hacı cemiyettedir, cemiyet de sohbette...”**

Nakşibendîlerin bu çeşit halveti seçmelerinin sebebi, Allah Resûlü'nün sünnetine uymaktır. Çünkü Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) insanların arasına katılmış ve onların hidâyeti için çalışmıştır. Bir hadisi şerifte buyurmuştur ki: **“İnsanlar arasına karışıp onların işlerinden dolayı sıkıntılarına katlanan mümin, insanlar içine çıkmayıp onların arasında katılmayandan daha hayırlıdır.”**

Bu manada Şeyh Ebû Said el-Harraz şöyle demiştir: “Kendisinden çok kerametler sadır olan kimse kâmil sayılmaz. Kâmil oldur ki halk içinde oturur, alış verişini

yapar, evlenip çoluk çocuk sahibi olur ve insanlara karışır ama bir an bile Mevlâ Teâlâ'dan gâfil olmaz.”

5 — Yad Kerd:

Zikretmek demektir. Dil ve kalp zikrini birleştirmektir.

Sâlik murâkabe mertebesine erince, kelime-i tevhid zikrini yapmalıdır. Bu beş bin veya on bin kere olabilir. Tabi bu mertebede zikrin lisanla yapılması gerekir. Zira kalp maddî unsurlarla bağlantılı olduğundan, bu unsurların paslanması tesiriyle paslanabilir. Kelime-i tevhid dille, lisanla yapılıncaya bu paslar zâil olur. Bu şekilde sâlik murâkabe durumundan müşâhede mertebesine çıkar.

Yad Kerd için “Devamlı zikri tekrarlamak” manası da verilebilir. Bu zikir kalple de, lisanla da olabilir. Yapılan zikir kelime-i tevhid olabileceği gibi “Allah” lafzı veya başka bir zikir de olabilir. Önemli olan zikrin kesintisiz devam etmesidir. Zikredilenle huzur buluncaya kadar bu zikir devam etmelidir.

Yâ Kerd cümlesi, kayıtsız şartsız Allah'ı anmak manasına da gelebilir. Gaflete mahal bırakmadan, gaflet etmeden zikre devam etmek... Ne zaman unutulursa hemen Allah'ın zikri yapılmalıdır. Çünkü Cenab-ı Hak: **“Unuttuğun an Rabbini zikret!”** (Kehf: 24) buyurmuştur.

Yâd Kerd için şu mana da verilebilir: Bu bilinen şekliyle tevhid zikrini yapmaktır. Nakşî Meşâyih'i şöyle tarif etmişlerdir. “Sâlik kalbini hazırlayacak ve şeyhin yüreğine karşı tutup gözlerini yumacak, nefesini göbeği altında hapsedip dudağını dudağına ve dilini damağına yapıştırarak ve yalnız kalbiyle zikre başlayacak. Zikre başlarken Tevhid Kelimesindeki “Lâ” hecesi göbek altından alınıp boyna doğru uzatılacak, “ilâhe” kelimesi de baş hareketiyle sağ tarafına atılarak, “İllallah” kelimesi de şiddet ve kuvvetle çam kozalağı şeklindeki kalbe vurulacak. Öyle ki; bu vuruştan meydana gelen zikrin hararetinin, bütün vücuda yayılmış olduğunu hissetmeli ve o hararet içinde adeta erimeli. Bu arada sâlik Kelime-i Tevhid zikrini çekerken, “nefy” diye tâbir olunan “Lâ ilâhe” kelimesini söylerken sonradan yaratılmışları yok bilecek ve kendi vücûduyla beraber mutlak bir yokluğa dalacak. “İspat” kısmında “İllallah” derken de, Yüce Rabbin Zâtını ispat edip, varlığı yalnız Allah'a tahsis edecektir. Mürid bütün zamanını bu zikre bağlayacak ve hiç bir faaliyet, kalbin atışı gibi onu bu zikirden alıkoymayacaktır. Nihayet zikir; biiznillah kalbin zarûrî sıfatı haline gelecektir.

(Mustafa Özşimşekler Hocaefendi'nin Altın Silsile isimli eserinden alınmıştır)

Ginseng

Ginseng'in, yaşlanma etkilerini geciktirdiği, yaşam kalitesini ve süresini uzattığı yönünde Çin'de yapılmış akademik çalışmalar vardır. Bilinen en güçlü afrodisyaklardan biridir. Sinir ve endokrin sistemiyle Kalp-damar sistemini düzenlemekte, akciğer ve kalbi korumaktadır.

Yunus ERSİN
info@herbaltedavi.com

Genel Tanım: Ginseng, Uzakdoğu Tıbbında yaklaşık 2000 yıldır kullanılan önemli bir bitkidir. Bu ürün

optimal (kan değerlerini olması gereken değerlere göre arttıran veya azaltan) ürünler arasında yer alır. Ginseng, bitkinin kök kısmının işlenmesi sonucu elde edilir. Piyasada aktif olarak 3 tür Ginseng kullanılmaktadır. Kore, Sibiryaya ve Amerikan Ginseng'dir, ayrıca bu 3 Ginseng türünün değişik oranlarda birleştirilmiş kombinasyonları da piyasada bulunmaktadır. Bu 3 tür Ginseng arasında en yüksek performansa sahip olan Kore (Korean) Ginseng'idir. Kore hükümetinin bu bitkiyi kendi tekelinde satması ve üretim maliyetinin yüksek olması nedeni ile bu ürünün hammad-

de maliyetleri diğerlerine göre daha yüksektir. Japonya'da yapılan klinik bir çalışmaya göre, aşırı dikkat ve stres altında çalışan kişilerin iş verimini arttırmak ve gün boyu daha canlı olmasını sağlamak amacı ile Ginseng kullanılması önerilmiştir.

Kullanım Alanı: Günlük enerjinin artmasını sağlamaktadır. Beyine giden kan miktarını düzenleyerek adaptasyonu artırır ve strese karşı vücudu korur. Kan değerlerini normale indirgeyerek vücudun performansını arttırmaktadır. Zaman salınımlı olduğu için gün boyunca verimliliği yüksektir. Yaşlanma etkilerini geciktirdiği, yaşam kalitesini ve süresini uzattığı yönünde Çin'de yapılmış akademik çalışmalar vardır. Bilinen en güçlü afrodisyaklardan biridir. Sinir sistemi ve endokrin sistemini düzenlemektedir. Kalp-damar sistemini düzenlemekte, akciğer

ve kalbi korumaktadır. Korean Ginseng'in uzun bir süreden beri, özellikle erkeklerin üretkenliğini, erkeklik hormonunu (testosteron) ve sperm miktarını, cinsel gücünü ve dolaşım sistemini olumlu bir şekilde etkilediği de bilinmektedir. Ayrıca, erkeklerde aşırı strese ve yorgunluktan kaynaklanan cinsel performans düşüklüğünü de giderebilmektedir.

Not: Hipertansiyon hastalarının kullanması tavsiye edilmez.

Önerilen Kullanım Şekli: Günde 1-2 Tablet, yemeklerden sonra bol su ile alınması önerilir.

Soya Lecithin

Genel Tanım: Lecithin – Soya fasulyesinin sağlıklı yaşama doğal hediyesidir. Lecithin insan vücudundaki yaşayan her hücrenin ihtiyacı olan bir fosfolipittir, besinlerin hücre içine giriş ve çıkışlarını ayarlayan hücre zarı yapısının büyük kısmı lecithinden oluşur. Lecithin beynin temel yapı taşlarından biridir. Beynin kuru ağırlığının % 30'unu, aynı zamanda sinir sisteminin % 12'sini oluşturur. Kas dokusunun özellikle kalp kası dokusunda, endokrin salgı bezlerinde ve böbreklerde bulunan önemli bir yapı taşıdır. Diğer taraftan tüm karaciğer yağlarının % 73'ünü kapsar. Lecitin, Damarlarda birikmiş olan kolesterol plaketteciklerini küçük parçalara böler, böylece damar çeperindeki yağlanmaları önler. Bu besin damar sertliğine ve kardiyovasküler hastalıklara (kalp damar hastalıkları) karşı vücudu korur. Kanın vücutta daha rahat dolaşmasını sağlayarak plaketteciklerden ötü-

rü oluşabilecek damar tıkanıklıkları riskini azaltır. Ayrıca beyin fonksiyonlarının sağlıklı ve doğru çalışmasına yardımcı olduğu gibi Thiamin' in (B1 vitamini) karaciğerde ve A vitamininin bağırsaklarda emilmesini sağlar. Vücut enerjisine katkıda bulunmasının yanı sıra yaşlanma etkilerinin azaltılmasına, bağışıklık sistemi rahatsızlıklarına, kronik yorgunluk sendromuna ve alkol yüzünden zarar gören karaciğer hücrelerinin onarımına yardımcı olur. Aslında lecithin, alkol veya başka bir nedenle meydana gelen karaciğer harabiyetlerinin süratle iyileşmesindeki en önemli etken maddedir. Lecithin vücuttaki yağların taşınmasında önemli rol oynar. Hücrelerin kolesterol ve diğer yağları kandan alarak kullanmalarını sağladığı gibi kolestrolen yapılan safra asidinin miktarını da artırır. Lecithin, kolesterol ve diğer yağların suda dağılmasını ve vücuttan atılmasını da sağlar. Böylece kandaki kolesterol miktarı düşürülmüş olur. Lecithin kolesterol ve trigliserid problemi olan kişilerin kullanması gerekli olan doğal bir yağ asididir. Bu özelliği sayesinde de hayati organların ve damarların yağlanmasını engeller. Lecitin, fosfor bakımından da oldukça zengin olup, beyine kuvvet ve dinçlik vermek için demir, iyod ve kalsiyum ile birleşir.

Kullanım Alanları: Damar sertliği ve kalp-damar rahatsızlıklarına karşı vücudu korur.

Damar tıkanıklığı riskini azaltır. Vücuttaki yağları eritme özelliği vardır. Bu nedenle kilo vermeye yardımcıdır. Vücuda giren yağları depolanmadan bloke eder. Güçlü bir beyin destekleyicisidir. Be-

yin fonksiyonlarının sağlıklı ve doğru çalışmasına yardımcıdır. Hayati organların ve damarların yağlanmasını engeller. Şeker hastalarının insülin ihtiyacını azaltır. Sivilce, egzama, sedef gibi cilt hastalıklarının tedavisinde kıymetli bir maddedir. Cilde sarı-kahverengi görünüm veren yağ depolarının ortadan kalkmasına yardımcı olur.

Siyah Üzüm Çekirdeği

Genel Tanım: Manoma üzümünün(Siyah ve kırmızı çalı üzümü) çekirdeğinden ve kabuklarından faydalanılarak üretilen bir üründür. 25 yaşın üzerinde giderek vücudun antioksidan üretimi yavaşlar. Bu nedenle de vücudun kendini yenileme süresi uzar ve yaşlanma süreci başlamış olur. Aynı zamanda çevreden alınan serbest radikallerin (Alkol, Sigara, Çevre Kirliliği, Stres ve Düzensiz Beslenme ile) giderek birikmeye başlaması çeşitli hastalıklara neden olur. Bu etkilerin ortadan kaldırılması için vücuda antioksidan alınması gereklidir. Bunun en kolay yolu düzenli olarak bu tür gıda desteklerinin kullanılmasıdır. Yapılan bazı klinik çalışmalara göre üzüm çekirdeği ekstresinin özellikle kalp bölgesindeki serbest radikallerin etkisiz hale getirilmesinde daha başarılı olduğunu göstermiştir.

Vücudun korunmasına ve cilt güzelliğinin sağlanmasına yardımcı olmaktadır. Dünyada son yıllarda en yaygın kullanılan doğal ürünlerden biridir. Özellikle damar sağlığının korunması ve kansere karşı gösterdiği etkiler nedeni ile bazı ülkelerde reçeteli satışları başlamıştır. Grape Speed Extract, kalp krizi riskinin azaltılmasına varis ve hemeroit gibi damar hastalıklarının önlenmesine yardımcı olmaktadır. Bunun yanında içerisindeki Citrus Bioflavonoids, hücre yenilenmesinin ve vücudun kendini onarma hızını artırır. Yeşilçay ve karotenlerde cilt güzelliğini sağlamakta ve dokuların daha sağlıklı olmasına yardımcı olmaktadır. Aynı zamanda üzüm çekirdeği ekstresi kilo kontrolüne ve forma girmeye yardımcı bir gıda takviyesidir.

Kullanım Alanları: Antioksidanlar en etkin yaşlanmayı geciktirici ürünlerdir. Cildin daha sıkı ve elastik olmasında etkilidir. Üzüm çekirdeği; daha az kırılganlığa neden olan kan damarlarının genişlemesi ve kasların rahatlatma konusunda etkilidir. Bağışıklık sistemi ve kan dolaşımı fonksiyonlarını desteklemede ve uygun cilt hastalıklarında besin takviyesi olarak üzüm çekirdeği kullanılmaktadır. Hücre zarlarını güçlendirir ve hücreleri oksidatif hasardan korur. Serbest radikallerden korunmamızı sağlayabilmektedir.

Üzüm çekirdeği iyi bir kanser savaşçısıdır. Bazı çalışmalar üzüm çekirdeği ekstresi gibi antioksidanları, arterlerde plak ya da yağ birikimlerinin oluşmasına katkıda bulunabilecek düşük yoğunluklu lipoprotein ya da "kötü kolesterol" gibi kan lipitlerinin oksidasyonunu önleyebildiğini doğrulamıştır. Bu özelliği ile üzüm çekirdeği kalp sağlığımızın korunmasında önemlidir. Üzüm çekirdeği ekstresi, artrit ve alerjiler gibi yaygın hastalıkları tedavisinde kullanılan bir anti-iltihapsaldır. Kılcal damarları güçlendirmede oldukça etkilidir. Üzüm çekirdeği, bilgisayar ekranı karşısında çalışmanın neden olduğu göz gerilimini geçirebilmektedir. Cildi cansız ve solgun olanlarda başarıyla kullanılabilir ve vücudun daha canlı daha diri olmasını sağlamaktadır. Kilo kontrolünde, diyet destek amaçlı kullanılmaktadır.

Önerilen Kullanım Şekli: Günde 1 Kapsül, yemeklerden sonra bol su ile alınması önerilir.

SALEVÂT-I ŞERÎFE'NİN KABİR AZABINI KALDIRMASI

Mustafa Ramazan BURSEVİ
bilgi@arifandergisi.com

abiinin büyüklerinden olan Hasan-ı Basrî Hazretleri zamanında, bir kadın huzuruna gelip:

- Ey İmam! Benim kızım birkaç ay evvel vefat etti. Fakat öldükten sonra onu hiç rüyamda göremedim. Ahiretteki durumunu da çok merak ediyorum. Onu rüyamda görebilmem için bana bir dua öğretir misin? dedi.

Hasan-ı Basrî hazretleri bazı duâları okuması için kadına tavsiye etti. Kadın bu tavsiyeye uydu ve öğretilen duaları okudu. Rüyada kızını görebilmek için gözyaşlarıyla Mevlâ Teâlâ'ya dua etti ve bu hal üzere uyudu.

O gece rüyasında kızını gördü. Gördü ama, hiç de iyi durumda değildi. Kızına ateşten bir elbise giydirmişler, şiddetli bir şekilde azap olunuyordu. Kızını o halde görünce ciğerleri parçalandı, heyecan ve üzüntüyle uykusundan uyandı.

Sabah olduğu gibi hemen Hasan-ı Basrî Hazretlerinin huzuruna koştu. Gördüğü rüyayı gözyaşlarıyla anlattı. Kızının bu azaptan kurtulması için ne yapabileceğini sordu.

Hasan-ı Basrî Hazretleri ona yine bazı tavsiyelerde bulundu. Birkaç gün sonra Hasan-ı Basrî Hazretleri bir rüya gördü. Rüyasında genç ve güzel bir kız, Cennet bahçelerinden birinde altın bir tahtın üzerinde oturmuş etrafına ışık saçıyordu. Bu kız Hasan-ı Basrî Hazretlerini görünce: "Ey İmam! Beni tanıdın mı?" diye sordu. Hasan-ı Basrî Hazretleri "onu tanımadığını" söyledi. Bunun üzerine kız şöyle devam etti:

- Efendim, hani size gelip de beni rüyasında görmek için ne yapması gerektiğini soran, sonra

da beni azap içinde gören bir kadın vardı ya, işte ben onun kızıyım.

Bunun üzerine Hasan-ı Basri hazretleri merak edip sordu:

- İyi de evladım, o kadıncağz seni azap içinde gördüğünü söylemişti. Oysa sen altından tahtlara kurulmuş oturuyorsun ve rahatın da gayet yerinde. Azaptan kurtulup bu rahata nasıl kavuştun?

- Ey İmam! Salih kullardan biri, bizim bulunduğumuz kabristandan geçerken salevat getirip bunun sevabını tüm kabir ehlinin ruhuna hediye etti. Böylece kabir azabı çekenlerden bu azap kaldırıldı ve Cennet nimetleri bize ihsan olundu.

Hasan-ı Basrî Hazretleri, ertesi gün hemen kadına haber gönderip çağırttı ve gördüğü bu güzel rüyayı ona anlatıp kızının azaptan kurtulduğunu müjdeledi. Ve ona bundan böyle çokça Salevât-ı Şerîfe okumasını tavsiye etti.

Allâhümme Salli alâ Seyyidinâ Muhammedin ve alâ Âli Seyyidinâ Muhammed...

SALEVÂT-I ŞERÎFE HÜRMETİNE

Tebe-i tâbiinin büyüklerinden olan, aynı zamanda büyük bir fakih, muhaddis ve kudretli bir müctehid olan Süfyan-ı Sevrî hazretleri, bir sene Beyt-i Muazzama'da Kabeyi tavaf ederken bir adam dikkatini çekti. Bu adam devamlı Peygamber Efendimize salât-ü selâm getiriyordu. Hatta Arafat'ta, Müzdelife'de ve sair mübarek mekanların hepsinde daima salevât-ı şerîfe ile meşgul oluyordu, halbuki her makamın bir duâsı vardı.

Bunun üzerine o kimseye yanaşıp sordu:

- Ey Fülân kişi! Her makamın bir duâsı ve tesbihi vardır. Halbuki sen duâyı ve tesbihi bırakmış, bütün makamlarda salevât-ı şerîfe

okuyorsun. Duâları mı bilmiyorsun, yoksa salevât okumana sebep olan bilmediğimiz bir şey mi var?

Bunun üzerine adam sordu:

- Efendim, siz kimsiniz?

- Bana Süfyân-ı Sevrî derler.

Adam bu ismi duyunca birden yumuşadı, hürmetini ifade ettikten sonra:

- Eğer bu zamanın seçkin bir siması ve büyük bir alim olmasaydınız, halimi anlatmaz ve sırrımı açıklamazdım, diyerek başından geçenleri anlatmaya başladı:

- Efendim, babamla birlikte Hac etmek üzere Horasan diyarından yola çıktık. Yolculuk zor ve meşakkatli geçiyordu. Babam çok yaşlı olduğu için bu yolculuk ona biraz ağır geldi ve hastalandı. Yolda bir konaklama yerinde mola verdik. Orada babamın tedavisiyle meşgul oldum, fakat ne yaptım sa çare olmadı ve emri hak vaki olup babam vefat etti. Tabi bu benim için çok zor bir durumdu. Memleketten uzak, gurbet elde babam vefat etmişti. Beraber çıktığımız bu Hac yolculuğunda, tek başıma Hac edecek ve tek başıma geri dönecektim.

Hac yolculuğumuz devam ettiği için, bir an önce babamın teçhiz ve tekfin işlemlerini halledeyim diye, babamın üzerine bir örtü örtterek dışarı çıktım. İşleri ayarlayıp geri döndüm, babamın yüzüne tekrar bakayım diye örtüyü kaldırdıca ne göreyim? Babamın yüzü simsiyah zift gibi kapkara bir hale dönmüş. (bir rivâyete göre de merkep yüzüne dönmüş.)

Ne yapacağımı şaşırđım. Bu yaban ellerinde derdimi kime anlatıp, durumu nasıl izah edecektim. Son derece çaresizlik ve üzüntü içinde ağlamaya başladım. Bu halde ağlaya ağlaya uyumuşum.

O esnada bir rüya gördüm. Ben yine babamın başında üzüntülü bir şekilde ne yapacağımı bilemez halde beklerken yanıma, mübarek yüzü pırl pırl parlayan, güzel kokulu bir zat geldi. Babamın üzerindeki örtüyü hafifçe kaldırıp mübarek eliyle babamın yüzüne mesh etti. Sonra örtüyü tekrar kapattı.

Bana "niçin üzöldüğümü" sordu. Bende durumu olduğu gibi anlattım. Tebessüm ederek "Üzölme Allâh-u Teâlâ bu belayı izale etti." dedi ve oradan ayrıldı.

Ben hemen babamın üzerindeki örtüyü kaldırdım, bir de ne göreyim. Babamın yüzü tekrar eski haline dönmüş, hatta ayın on dördü gibi de parlıyordu. Öylesine sevindim, öylesine mutlu oldum ki anlatamam. Derhal o zatın peşinden koşup yetiştim. Dedim ki:

- Ey Allah'ın güzel kulu! Beni gurbet elde çaresizlikten kurtardın. Kimsin Sen?

- Beni tanımadın mı? Ben Muhammed Mustafa'yım. (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)

Bunu duyunca derhal Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in mübarek ayaklarına kapandım ve bunun hikmetini sordum. Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki:

- Senin baban hâli hayatında bazı haramları irtikab eden bir kimse idi. Lakin güzel bir adeti vardı. Her gün Bana mutlaka yüz defa salevât-ı şerife okurdu. İşte okuduğu salevatlar hürmetine Allâh-u Teâlâ babamın suretini tekrar eski haline tebdil etti. Ben, Bana salevât okuyanların imdadına koşar, onlara şefaât ederim.

Uykudan uyandığında bu rüyanın etkisinde kalmıştım. Üzerimde bir hafiflik, içimde bir ferahlık vardı. Fakat bu sadece bir rüya idi. Aca-ba babamın yüzü gerçekten eski haline dönmüş müydü?

Büyük bir tedirginlik içinde babamın yüzündeki örtüyü kaldırdığım zaman gördüm ki, gerçekten babamın yüzü eski haline dönmüş ve ayın on dördü gibi pırl pırl parlıyordu. Rabbime öylesine şükrettim, öylesine hamdettim ki... Benden babamın vefatının üzüntüsü tamamen gitmiş, yerini sevince bırakmıştı.

İşte o zamandan beri, farzları eda ettikten sonra devamlı Efendimiz Aleyhissalatü Vesselam'a salevat getirmekle meşgul olurum."

Allâhümme Salli Alâ Seyyidinâ Muhammedin ve alâ Âli Seyyidinâ Muhammed